

እየተወገጋገዙ እንደየሰማቸውና ባህላቸው ብዛት ከተለያዩ ሁሉም የክርስቶስ መንፈስ እንደሌላቸውና አለቆች የተባሉትም ሁሉ የሚናጠቁ ጆቦች፡ የመንጋው በታኞችም እንደሆኑ በመለያየታቸው ይታወቃሉ፤ የሐዋ. ሥራ 20፡26-30፡ ቸሩ ጠባቂ ግን ቤተ ክርስቲያንን አንዲት የኔ መንጋ ይላታል እንጂ፡ ዐሥር ወይም ሃያ ዐይነት መንጋ አላላትም የሐ.10፡14-16፡ አንዱ የሃይማኖት ጌታ እግዚአብሔርም ያንድነትና የዕርቅ አምላክ ነው እንጂ የጠብና የመለያየት አለቃ አንዳልሆነ አንብብ፤ የሐዋ. ሥራ 2፡38-47፤ 1ቆሮ. 14፡33፡

አሁን ግን ሃይማኖት አለኝ የሚል እውነተኛ ክርስቲያን፡ የጳጳሳት ውግዘት፡ ሥጋዊ ጥቅም፡ የወገን ማብዛት፡ የመለያየትና የሜራ መበታተን ካለው የለው ሥርዓትና ማኅበር ተለይቶ፡ እንደነ ሄናክ፡ ኖላ፡ አብርሃም፡ ሉጥ፡ ኢየሱስ፡ ዳዊት፡ ኢሳይያስ፡ ኤርምያስ፡ ዳንኤልና ሠላሳቱ ደቂቅን መስሎ፡ የዓለምን (የሰውን) ባህልና ምግባር አምዘግዘግ ጥሉና ሁሉንም ነገር በውል ተመልክቶ፡ የግሉን ሃይማኖት (ሕግ አምላክን) በልቡ ይዞና አጽንቶ ለሁሉ ሰው ወዳጅና አስተማሪ፡ ታጋሽና ንጽሕና አፍቃሪ፡ ምእመን ወንድሙን ሰባ ጊዜ ሰባት ይቅር ባይ ሆኖ ሳይቀየም ሊኖር ይገባዋል፤ ማቴ. 18፡21-22፤ 2ጢሞ. 2፡24፡

ያንዱ ሰው ሐሳብና ትርጓሜ ከሌለው ሰው ጋር ስለማይሰማማ፡ ሰው አስቀድሞ በሰው ሳይ ከመፍረዱ በፊት በራሱ ሳይ መፍረድ ይገባዋል፡ «በራሳችን ሳይ ብንፈርድ ባልተፈረደብንም ነበር፡» 1ቆሮ. 11፡31፡ «እንዳይፈረድባችሁ አትፍረዱ፡» ማቴ. 7፡5፡ «በወንድሙ የሚፈርድ ፈጽሞ በሕግ ሳይ ይፈርዳል፤ በሕግም ከፈረድህ እንተ ሕግን አድራጊ አይደሰህም፡ በሕግ ፈራጅ የሆነ፡ ለመግደልና ለማዳንም ችሎታ ያለው ግን አንድ ብቻ ነው፡ አንተስ በባልንጆራህ ሳይ የምትፈርድ ማነህ? ያዕ. 4፡1-12፤ 5፡7-9፡ «እንግዲህ እርስ በርሳችን እንፈራረድ፡» ሮሜ. 14፡7-13፡ የበደሏችሁን ይቅር ባትሉ የሰማዩ አባታችሁ ደግሞ ይቅር አይላችሁም፡» ማር. 11፡24-26፡ «ማንንም የምንከስበት ቢኖር፡ ክርስቶስ እናንተን ይቅር እንዳላችሁ እናንተ ደግሞ ይቅር በሉ፡» ኤፌ. 4፡29-32፡

ወንድሜ ሆይ! ከኛ አስተዋይና ጠቢብ ሆኖ ሃይማኖት አለኝ የሚል ሰው ማነው? በመልካም አካሄዱ ሃይማኖቱን በሥራው ይግለጥና ያሳይ፤ ያዕ. 3፡13-18 «በወንጌል የተሰበከልን ቃል ይህ ብቻ ነው፡» 1ጴጥ. 1፡13-25፡ ክርስቲያን ሆይ! እውነትን ከሐሰት፡ ትሕትናን ከትዕቢት ለይቶ ለማወቅ ብርሃነ ወንጌሉ ያብራራህ! አሜን፡

ስለ መድኃኒትነቱ

በኃጢአት ቀስል ለታመመ ሰው መድኃኒት ወይም ሐኪም እንደሚያስፈልገው እርግጠኛ ነገር ነው፡ ይህ ሲሆን ግን ሰው አስቀድሞ ቀስስ ኃጢአቱ ቢታወቀውና እውነተኛውን መድኃኒት (ጽድቅን) ለመፈለግ ሕሊናው (ነፍሱ) ቢጨነቅ፡ «ልጄ ሆይ! ኃጢአትህ ቀረልህ፤ ሃይማኖትህ አዳነህ፡» የሚል የምሥራች እምሳካዊ ቃል በእዝነ ልቦናው ሊሰማና ሊያገኝ ይችላል፡ ይህንንም ሰርየት ከአገኝ በኋላ ቀላሉንና ልዝቡን የክርስቶስ ቀምበር ተሸክሞ፡ በእውነተኛው የነፍሳት ሐኪም ታከሞና ድኖ፡ «ልበስዎ ለክርስቶስ» እንደተባለው የጸድቃንን ልብስ ቢሰስ ሰብሶ ከቀስስ ኃጢአቱ ተፈውሶ እጩ ብሎ ዐርፎ በደስታ ይኖራል፤ ማቴ. 12፡18-30፤ 1ጴጥ. 2፡24-25፤ የሐ. 5፡14፤ ኤፌ. 6፡1-18፡

ወዳጄ ሆይ! የመድኃኒትነቱን ስም ስማ «ስሙንም ኢየሱስ ትለዋለህ፤ ሕዝቡንም ከኃጢአታቸው ያድናቸዋልና፡» ማቴ. 1፡21፡ «መድኃኒት ከጽዮን ይመጣል፤ የያዕቆብንም ኃጢአት ያርቃል፡» ሮሜ. 11፡26፡ «በጌታ ኢየሱስ ጽድቅ፡ ቅድስና መድኃኒትም ሆነልን፡» 1ቆሮ. 1፡30፡ «ከዚህ ክፉ ዓለም ያድነን ዘንድ ስለኃጢአታችን ራሱን ለወጠ፡» ገላ. 1፡4፡ «በእርሱ ደም መድኃኒት ተቀበልን፡» ኤፌ. 1፡7፡ «ኢየሱስ ክርስቶስ ወደደን፤ ከኃጢአታችንም በደሙ ዐጠበን፡» ራእ. 1፡5፡ «እነሆ የዓለምን ኃጢአት የሚያስወግደው የእግዚአብሔር በግ፡» የሐ. 1፡29፡ ይኸውልህ እውነተኛና እርግጠኛ የነፍሳት መድኃኒት ማለት ኢየሱስ ብቻ ነው፡

ቸሩ አምሳካችን እግዚአብሔር ዓለም ሳይፈጠር በፊት አዳምና ሔዋን በስሕተታቸው እንደሚወድቁ ቀድሞ ስለ ዐወቀ፡ ከውድቀታቸው ለማንሣትና ወደ ጥንቱ ገነታዊ ንብረታቸው ለመመለስ፡ የጠላታቸውን የዲያብሎስን ራስ ጨፍልቆ፡ ኃጢአታቸውን በምሕረቱ አርቆ፡ ከእሥራታቸውም ፈትቶና በመስቀሉ ዕዳቸውን ከፍሉ፡ በደሙም ዐጥቦ፡ አንጽቶና አስታርቆ ገነት የሚያስገባቸውን አንድ አማላጅ ፍጹም እግዚአብሔር እንደ መሆኑ ፍጹምም ሰው ሆኖ በመካከለኛነቱ እግዚአብሔርንና ሰውን የሚያገናኝ መካከለኛ እንዲሆን በምክረ ሥላሴ መወሰኑ፡ ጋጥአን የሆኑ የአዳም ልጆች ሁላቸው እርሱን በማመን ብቻ እንዲድኑና እንዲፈወሱ ነው፡ የአምሳካዊ ባሕርይ ተካፋዮች እንዲያደርጋቸው ስለዐለበም፡ እርሱን ዓለም ሳይፈጠር አስታራቂና አዳኝ፡

መድኃኒትም አድርጎ አቆመው። «ወውእቱ ህልው አምቅድመ ኩሉ፤ ወኩሉ ቦቱ ቆመ።» «እርሱ ከሁሉ በፊት ነው፤ ሁሉም በእርሱ ተጋጥሞአል።» ዌላ. 1÷12-23። «በከመ ኅረየነ ሱቱ እምቅድመ ይትፈጠር ዓለም ከመ ይረስየነ ቅዱሳነ ወንጹሐነ በቅድሜሁ በተፋቅሮ።» «ዓለም ላይፈጠር በፊቱ ቅዱሳንና ነውር የሌለን በፍቅር እንሆን ዘንድ በክርስቶስ መረጠን።» ኤፌ. 1÷3-14፤ ዘተአምረ እምቅድመ ይትፈጠር ዓለም ወእስተርእየ በደኅሪ መዋዕል በአንተእነ።» «ዓለም ላይፈጠር እንኳ እስቀድሞ ታወቀ፤. . . በዘመኑ መጨረሻም ተገሰጠ።» እንዳለ፤ 1ጴጥ. 1÷20።

ወንድሜ ሆይ! የጻድቁ የክርስቶስ መድኃኒትነት ርኅራኄው ፍጹም እማላጅነቱን መጻሕፍት ሲገልጹ «ወይክል አድኅኖቶሙ ሰዝሱፋ ለአለ ይቀርቡ ገቢ እግዚአብሔር እንተ መንገልሁ፥ እስመ ሰግሙራ ሕያው ውስቱ፥ ወይተነብል ሱሙ።» «እርሱ ግን ለዘላለም የሚኖር በሊሆነ የማይለወጥ ክህነት አለው፤ ሰለ አነርሱም ሊያማልድ ዘወትር በሕይወት ይኖራልና ሰለዚህ ደግሞ በእርሱ በኩል ወደ እግዚአብሔር የሚመጡትን ፈጽሞ ሊያድናቸው ይችላል።» ዕብ. 7÷22-28፤ ብለው መስክረውሰታል። ይህ የሥጋ ጥቅም እንዲገኝበት በሐሰት የተደነገገብን የፍጡራን እማላጅነት ግን ሐሰት መሆኑን እነዚያ መምህራን ሐሰት ቅዱስ ዳዊት «ወክንቱ ተእምኖ በሰብእ። ኢትተአመኑ በመላእክት ወሊበዕጓለ እመ ሕያው እለ ኢይክሉ እድኅኖ። አጉኒ ሊያድኅን እንዋሁ፤ ወሊያድኅን ሰበእ።» «የለውም ማዳን ከንቱ ነው፤ ማዳን በማይችሉ በለው ልጆችና በአለቆች እትታመኑ፤ ወንድም ወንድሙን እያድንም፤ ለውም እያድንም፤» መዝ. 108÷12፤ 49÷7፤ 146÷1-5 በሚለው ቃሉ ብቻ ሐሰተኛነታቸውንና እታላይነታቸውን ይገልጻል።

ሰለዚህ ክርስቶስ ሕያው ዘኢይመውት ስማላጃችን ነውና ልትድኑ ኢየሱስን ብቻ አመኑ በማለት ፈንታ ፍጡራን ሙታን ያድናሉ (የማልዳሉ) ቢሉ፥ መጻሕፍትን (ብሉይና ሐዲስን) ብቻ ብታነብ ቃላቸው ሐሰት መሆኑን ትረዳዋሰህ። የክርስቶስ ታላቅነት ፍጡራን ከተባሉ ሁሉ ብልሜ አለው። «ዝንቱ ወእቱ ወልድየ ዘአፈቅር ወሎቱ ሰምዕመ ወሎቱ ሠመርኩ።» «ፈጽሜ እከበርኩት፤ ደግሜም እክብረዋለሁ።» ማቴ. 3÷17፤ ዮሐ. 12÷23-36 ብሎ እግዚአብሔር እብ የመሰከረለት፥ ከመልክ ጼደቅና ከአሮን የበለጠ ለዘላለም የሚኖር፥ የማይሻርና የማይለወጥ ዘላለማዊ ክህነት ያሰው እውነተኛው እዳኝና እማላጅ ማለት ኢየሱስ ብቻ ነው። አሁን ግን ሕያው ሆኖ የዘላለም ሕይወትን ላመኑት የሚለጠውን እርሱን ብቻ መድኃኒቱ፥ እማላጂ ብለህ በአምነትና በተበፋ እጅ እጽንተህ ያዝ እንጂ ዕብ. 2÷16-18፤ ምዉታንና አንድ እንተ

ፍጡራን የሆኑ ሰዎችን ላያድኑህ ያድኑኛል የማልዳኛል ማለትህ በክርስቶስ ከተገኘው ጸጋና ክብር መውደቅህና መለየትህ፥ የማይፈወስም ቱስል ማውጣትህ በሊሆነ «ዛሬ እኔስ የክርስቶስን ጸጋ አልክድም» በል ገላ. 2÷16-21። «እፎ እንከ ትቁሰሉ አንዝ ትዋበኩ ኃጢአተ በዲበ ኃጢአት።» «ደግሞስ ዐመፃ አየጨመራሁ ለምን ትቀሠፋላችሁ?» ኢሳ. 1÷2-9፤ የሚለው ቃል እንዳይፈጸምብህ፥ የጸጋ ጊዜም ላያልፍብህ ዛሬ በንስሐ ወደእርሱ ተመለስ።

ወዳጄ ሆይ! ፍጡር በፍጡር መዳን የሚችል ከሆነ ከእቤል እስከ ዘካርያስ ያሉት ደጋጎች ለዎች ያነሱ መሰለህን? እግዚአብሔር ሰውን ሰው ሊያድን እንደማይችልና የሰው ጽድቅም ለሰው እንደማይተርፍ ስለእየ እንድ ልጁን ወዳጁን ክርስቶስን ከሰማይ ልኮ በፍቅሩ እዳነን። ፍጡር ሁሉ ኃጢአት ካልሆነ የጤፍ ፍሬ የሚያህል ጽድቅ ያፈራም ሆነ እንድ ሕግ እንኳ ያላፈረሰ ፍጹም ሰው አይገኝም። ምንም ልጻድቅ ብሎ እንኳ የጽድቅን ሥራ አንዲት ቢሠራ፥ ወዲያው መቶ ጊዜ ደግሞ ኃጢአት እንደሚሠራ እርግጥ ነው። ኢሳይያስ ይህን በኃጢአት የተነከረ ፍጥረታችንን እይቶ «ወኩሉ ጽድቅነ ከመ ፀርቀ ትክቶ።» «ጽድቃችን ሁሉ እንደ መርገም ጨርቅ ነው።» ብሎታል 64÷5-9። ቅዱስ ዳዊትም «እግዚአብሔር ከለማይ የሚያስተውል እግዚአብሔርንም የሚሻ ሰው አንዳለ ያይ ዘንድ የለውን ልጆች ተመለከተ። ሁሉ ግብዝ ሆኑ፤ እብረውም ወደ ኋላ ተመለሱ። እንድስ ሰንኳ በጎ የሚያደርግ የለም።» ይላል፤ መዝ. 53÷1-3።

በሰዚህ ሰው ሰውን ሊያድነው ወይም ሊያጸድቀው ከቶ አይችልም። እንኳን ሰውን ሊያጸድቁ ራሳቸውም መጽደቃቸው የሚታወቀው በትልቋ በፍርድ ቀን ነው። እኛ ግን ሁሉን ጻድቃን የሚታወቀው በትልቋ በፍርድ ቀን ነው። በዐይነ መጻሕፍት ያልታየ ነገር ስለሆነ ወደ ጥርጥር መግባታችን ነው። ቅዱስ ጳውሎስ «ወባሕቱ በዝየ ኢየጸድቅ ርእሰየ እስመ እግዚአብሔር የሐትተኒ።» «ነገር ግን በዚህ እልጸድቅም፤ እኔን የሚፈርድ ግን ጌታ ነው።» ይላል፤ 1ቆሮ. 4÷1-6። በሰዚህ ኃጥእና ጻድቁ የሚታየው የሊቀ መላእክትን የመለከት ድምፅ በምንሰማባትና ከእንቅልፋችን ተነሥተን የፈጣሪያችንን ፊት በምናይባት፥ ንዑና ሑር በምንባልባት በታላቋ ቀን ነው። ከእሁን በፊት ግን እብርሃምና አልዓዛር፥ ፊያታይ ዘየማንም ሦስቱ ብቻ ካልሆኑ በቀር ሌላ እገሌ የሚባል ጻድቅ ወደ ገነት ገባ የሚል ቃል በመጻሕፍት የለም፤ ከቶም አላየንም፤ ዳገ. 12÷1-13፤ ሱቃ. 16÷19-31 ፤ 23÷39-43 ፤ 1ቆሮ. 2÷6-11።

ወንድሜ ሆይ! ሁላችንም የኃጥኡ የአዳም ልጆች ሁለተኛ ከውሃና ከመንፈስ ቅዱስ ዳግም ተወልደን ሕያዋን (ጸድቃን) ሁነን እንድናለን እንጂ፡፡ ፍጡራንስ እንደ እንተና እንደኔ በኃጢአት ጭቃ ተንከባልለው የረከሱ ስለሆኑ የማይለሙ፡፡ የማይረዱ፡፡ የማያማልዱ፡፡ የማያድኑ፡፡ በሞት የተቀጡና ትንፋሽ የሌላቸው የደረቁ ራሳቸው መሆናቸውን አስተውል፤ ሕዝ. 37፡1-8፤ ሮሜ 6፡4-23፡፡ ከለዎች ደግ የሠሩ ቢገኙባቸውም «ወኩሎሙ ዐስበሙ ይነሥኩ በአምጣነ ጸማሆሙ፡፡» «ነገር ግን እያንዳንዱ እንደ ራሱ ድካም መጠን የራሱን ደመወዝ ይቀበላል፡፡» 1ቆሮ. 3፡8 እንዳለ ቅዱስ ጳውሎስ፡፡ በፍርድ ቀን ሁሉም ፍዳ ምግባሩን (የሥራውን ብድራት) ሊቀበል ከእንቅልፉ በለማያዊ ድምፅ ተቀስቅሶ ይነሣልና፡፡ እንተም እንደ ሰው ሁሉ በምሳሌው ፈጥሮ ዕውቀቱን ስለሰጠህ ከአሁን ጀምረህ ምን ይፈረድብኝ ይሆን? ብለህ በኃጢአትህ እያዘንህና አምላክህን እየፈራህ በዐቅምህ ካገለገልኸው፡፡ ለእንተም ሳያደላ ዋጋህን ይሰጥሃል፤ 1ተሰ. 4፡13-18፤ ራእ. 22፡12፡፡ ፈራጅህና ዋጋ ሰጭህ፡፡ አዳኝህና አማላጅህ፡፡ ዲያብሎስን አሸንፎ የማያምኑትንና የማይታዘዙትን ጠላቶችን በብረት በትር ሊያደቃቸው ለሚታዘዙት ወዳጆቹ ግን ቦታን ሊያዘጋጅላቸው ሂደታል፡፡ እስቲመጣ ድረስም በባቱ ቀኝ ተቀምጦ ዘወትር ምሕረት ሊለምንላቸውና ሊያማልዳቸው የሚኖር መድኃኔ ዓለም ክርስቶስ ብቻ መሆኑን አስተውል፡፡ ሰው በሰው ወይም በምግባሩ የሚድንና የሚጸድቅ ከሆነ ግን እንግዲያስ ክርስቶስ ለከንቱ የሞተ ነዋ፤ ገላ. 2፡16-21፤ ዕብ. 4፡14-17፤ 7፡18-28 ፡፡

ወዳጄ ሆይ! በዕፀ መስቀል ተሰቅሎ ዕዳህን የከፈለልህ ወንድምህና ጌታህ፡፡ ነገረ ፈረጅህና ጠበቃህ፡፡ እንዲ መድኃኔ ዓለም ክርስቶስ ብቻ ነው፡፡ ፍጡራንስ ቅዱስ ጳውሎስ «አልበሙ ዘይበቀሱ፡፡» «የሚጠቅሙት ነገር፡፡ የሚሞሉት ጉዳይ የላቸውም፡፡» ብሎሃልና፤ 1ቆሮ. 3፡7፡፡ ማማለድ ማዳን የማይቻላቸውን ፍጡራንን ትተህ፡፡ አዳኝ ጠቃሚ የዘለዓለም ሕይወት ሰጪና ነሺ ሊየሱስ ብቻ መሆኑን እምነህ፡፡ ትእዛዙን እየጠበቅህና ሥጋ ወደሙን እየተመገብህ «ዛሬ ድምፁን በለማችሁበት ቀን ልባችሁን አታጽኑ፡፡» ዕብ. 3፡12-19 እንደተባለው፡፡ ዛሬ በዚህ በኃላፊው ዓለም ሳለህ የማያልፈውን ነዋሪ እገር የዘላለም ድነት ማደሪያህን ሥራ፤ ዮሐ. 14፡1-23፡፡ እውነተኛውን የሚያድን መድኃኒት ዐውቆና መርጦ ሥፍራ መያዝ፡፡ ዛሬ በኃላፊው ዓለም ሁኖ ነው እንጂ፡፡ ነገ ሰው ከሞተ በኋላ ጽድቅ ወይም ኃጢአት ሊሠራ ከቶ አይቻለውም፤ መክ. 9፡10፤ ገላ. 6፡7-10፤ ራእ. 22፡10-15፡፡ ኋላ ቢጸጸቱ፡፡ ቢያዝኑና ቢያስቅሉም

ዘኢይበቀሱ (ከንቱ፡፡ ዋጋ የሌለው) የእኪጦፌልና የገብር ሐካይ (የለነፉ ባሪያ)፡፡ የይሁዳ አስቆሮታዊ ጸጸት ዐይነት ማለት ነው፤ 2ሳሙ. 17፡1-23፤ ሉቃ. 12፡35-48፤ ማቴ. 24፡43-51፤ 27፡3-5፡፡

እውነቱን ከሐሰት ሰይቶ ዐውቆና ሠርቶ ለመዳን ለማያዊ ኃይልን ይሰጥህ፤ አሜን፡፡

**የአዳም መድኃኒት ከመጽሐፈ ብሉት
ክርስቶስም አዳምን ለማዳን እንደሚመጣ በመጻሕፍተ
ብሉይት ሰለተነገሩለት ቃላት ትንቢት**

«እርሱ የአባብን ራስ ይቀጠቅጣል።» ዘፍ. 3+151 «የሰላም ንጉሥ እስኪመጣ ድረስ በትር ከይሁዳ አይጠፋም፤ ለርሱም የአሕዛብ መታዘዝ ይሆናል።» 48+8-12። «እነሆ እኔ መልአኪን ይጠብቅህ ዘንድ በፊትህ እስደዋለሁ፤ ወዳዘጋጀሁት ስፍራም ያስገባሃል።» ዘፀ. 23+8-271 «ፊቱ በፊትህ ይሄዳል፤ አሳርፍህማለሁ።» 33+14፤ «አውራ ፍየሱም ኃጢአታቸውን ሁሉ ወደ በረሃ ይሸክም።» ዘሌ. 16+221 «አየዋለሁ ዛሬም አይደለም፤ ከክብ ከያዕቆብ ይወጣል፤ በትርም ከአሰራሌል ትነሣለች።» ዘጉ. 24+171 «እግዚአብሔር አምላክህ ከአንተ መካከል እንደኔ ያለ ነቢይ ያስነሣልሃና እርሱን ሰማው።» ዘዳ. 18+15-191 «እነሆ የምድር ሁሉ ጌታ በፊታችሁ ይሄዳል።» ኢያ. 3+11።

«ጌዴዎንም የእግዚአብሔርን መልአክተኛ ፊት ለፊት አየሁ አለ።» መሳ. 6+11-241 «እግዚአብሔር እንደልቡ የሆነ ሰው መርጧል።» 1ኛሙ. 13+141 «እኔ አባት እሆነዋለሁ፤ እርሱም ልጄ ይሆናል፤ እርሱም ለሰሜ ቤት ይሠራልና የመንግሥቱንም ዙፋን ለዘለዓለም አጸናለታለሁ።» 2ኛሙ. 6+8-161 «በፊቱ በአሰራሌል ዙፋን የሚቀመጥ ሰው ካንተ አይታጣም።» 1ነገ. 8+251 «በቤቴና በመንግሥቴም ለዘለዓለም አቆመዋለሁ፤ ዙፋኑም ለዘለዓለም ጸንቶ ይኖራል።» 1ዜና. 17+6-141 2ዜና. 6+161 «ከብዙ ሺህ እንድ መልአክ መካከለኛው ቢሆን አድነው ይለዋል።» ኢዮ. 33+14-28።

«እግዚአብሔር አንተ ልጄ ነህ፤ እኔ ዛሬ ወለድሁህ አለኝ።» መዝ. 2+71 «ሰሙ ለዘለዓለም ይኖራል፤ የምድር አሕዛብ ሁሉም በርሱ ይባረካሉ።» መዝ. 72+17 «እርሱን የበኩር ልጄ አደርገዋለሁ፤ ኪዳኔም ለርሱ ይሆናል፤ ከምድር ነገሥታት ሁሉ በላይም አደርገዋለሁ።» መዝ. 89+20-291 «ጌታ ጌታዬን በቀኝ ተቀመጥ አለው።» መዝ. 110+10።

«አነጋት ድንግል ትፀንሳለች፤ ወንድ ልጄም ትወልዳለች፤ ሰሙንም ዐማኑኤል ብላ ትጠራዋለች።» ኢሳ. 7+14። «ሕፃን ተወልዶልናል፤ ልጄም ተሰጠን ሰሙንም ድንቅ መከር፤ ብርቱ አምላክ፤ የዘለዓለም አባት፤ የሰላም አለቃ ተብሎ ይጠራል።» ኢሳ. 9+1-71 «እርሱንም ተስፋ አደረግነው፤ ሞትንም ለዘለዓለም

ይውጣል፤ ዕንባንም ሁሉ ከፊት ያብሳል፤ ያድነናልም።» ኢሳ. 25+7-91 «በትር ከአሌይ ሥር ይወጣል፤ የእግዚአብሔርን መንፈስ ያርፍበታል።» ኢሳ. 11+1-101 «የዳዊትን ቤት መክፈቻም በሜንቃው ላይ አለጣለሁ፤ እርሱ ይከፍታል፤ የሚዘጋ የለም፤ ይዘጋል የሚከፍትም የለም።» ኢሳ. 22+221 «እርሱ ሰብራትን ይጠግናል፤ ቀስልንም ሁሉ ይፈውሳል።» ኢሳ. 30+261 «እነሆ የምቀበለው፤ የመረጥሁት ባርያዬ፤ ነፍሴ የወደደችው» ኢሳ. 42+10-161 «እኔ እርሱን በጽድቅ እነሣሁት፤ እርሱም ምርኮኛዬን ያወጣል።» ኢሳ. 45+131 «እግዚአብሔር የሁላችንን ኃጢአት በርሱ ላይ አኖረበት፤ እርሱ ጸድቅ ባሪያዬ በዕውቀቱ ብዙ ሰዎችን ያጸድቃል።» ኢሳ. 53+1-221 «ተነሽ ብርሃንሽ መጥቷልና፤ አብሪ የእግዚአብሔርን ክብር መጥቶልሽልና።» ኢሳ. 60+1-21 «የእግዚአብሔር መንፈስ በላዩ ነው፤ ለትሑታን የምሥራችን፤ የተሰበሩትን እጠግንና ለታሰሩትም መለቀቅን እነግር ዘንድ ቀብቶኛል።» ኢሳ. 61+1-111 «በፍቅሩና በርኅራኄው ተቤገቸው፤ መድኃኒትም ሆነላቸው።» ኢሳ. 63+1-91 እነሆ ዘመን ይመጣል፤ ለዳዊትም የጽድቅ ጫፍ አበቅላለሁ፤ እግዚአብሔር ጽድቃችን ብለውም ይጠራኛል።» ኤር. 23+1-61 «በዚያም ቀን እስራታችሁን አፈታለሁ፤ ለእኔ ለአምላካቸው እግዚአብሔር፤ ለማስነሣቸው ለንጉሣቸውም ለዳዊት ይገዛሉ።» ኤር. 30+8-91 የደገንነት ቃል ኪዳን እገባላችኋለሁ፤ ዳዊት ባሪያዬም በመካከላቸው አለቃ ይሆናል።» ሕዝ. 34+1-28።

«ከሽህ ሰዎችም አንድ ብቻ አገኘሁ።» መዝ. 7+27-291 «እኔ ስለ ታላቁ ሰሜ ራርቼ ነው እንጂ፤ ስለናንተ የምሠራ አይደለሁም። ከርኩለታችሁም ሁሉ እነጸችኋለሁ።» ሕዝ. 36+25-321 «የአራተኛውም መልክ የእግዚአብሔርን ልጅ ይመስላል፤ እንደ እርሱ ማዳን የሚችል ሌላ አምላክ ከቶ የለም።» ዳን. 3+25-291 «ስኔ ሌላ አምላክ አታውቅም፤ ስኔም በቀር የሚያድን የለም።» ሆሴ. 13+41 «ያልጠራውንም ይማቸውን እኔ አጠራዋለሁ።» ኢዩ. 3+21 «እኔን እሹኝ ትድኑማላችሁ» ለሞ. 5+4 «በጽዮን ተራራ ግን መድኃኒት ይሆናል።» አብድ. 1+171 «አንቺ ቤተልሔም ከአንቺ አለቃ የሚሆን ይወጣልኛል።» ሚክ. 5+1-41 «ኃጢአታቸውንም ሁሉ ወደ ጥልቅ ባሕር ትጥላለህ።» 7+18-20።

«እነሆ የምሥራች ነጋሪ እግር በተራሮች ላይ መጥቶ ዘለዓለምንትን ያወራል።» ናሆ. 1+151 «የቀባሽውን ሕዝብ ለማዳን ወጣህ፤ እኔ ግን በርሱ ደስ ይለኛል። በመድኃኒቱም አምላክ ሐሄት አደርጋለሁ።» ዕንባ. 3+13-181 «እንደ ቃል ኪዳኔ መንፈሴ

በመካከላችሁ ይኖራልና እትፍሩ።» ሐጌ. 2+5፤ «እንቺ የጽዮን ልጅ እነሆ ወዳንቺ መጥቻህና ደስ ይበልሽ።» ዘካ. 2+10-11፤ «በዚያ ቀን በኔ ላይ ተላልፈሽ በሠራሽው ሥራ ሁሉ እታፍሪም።» ለ፪. 3+9-17፤ «እርሱ የእግዚአብሔርን መቅደስ ይሠራል፤ በዙፋኑም ላይ ካህን ይሆናል።» ዘካ. 7+9-12፤ «እንቺ የጽዮን ልጅ እነሆ ጻድቅ ንጉሥሽና መድኃኒትሽ ድኻ ሆኖ በአሁያ ላይ ተቀምጦ ይመጣልሻል።» ዘካ. 9+9-12፤ «በዚያ ቀን በኢየሩሳሌም ለሚኖሩ ሁሉ ከጋጢአትና ከርኩሳት የምታነጻ ምንጭ ትከፈታለች።» ዘካ. 13+1-9፤ «እነሆ መልእክተኛዬን እልካለሁ፤ እናንተ የምትሹትና የምትወዱት የቃል ኪዳን መልክተኛ መጣ።» ሚል. 3+1።

የተወደድህ ወንድሜ ሆይ! ከሦስቱ አካላት አንዱ አካል የሆነውን ክርስቶስን፣ ዓለም ሳይፈጠር ከአብ ጋራ ትክክል መኖሩንና ለእኛም (ለሰው ልጆች) አስታራቂ፣ ለዓለምም መድኃኒት እንዲሆን መመደቡን ቅዱሳን ሰዎች በመንፈስ ቅዱስ እየተመሩ የተነበዩለትንና የመሰከሩለትን ለመረዳት ከፈለግሁ፣ ከኦሪት ዘፍጥረት እስከ ራእየ ዮሐንስ የተጻፈውን ቃል በሥጋዊው ጠባይህ ሳይሆን በመንፈሳዊ ሐሳብና ንሊናህ አስተውላህ መርምር፤ ምሳ. 8+1-36፤ 2ጢሞ. 3+16፤ 2ጴጥ. 1+21።

«ከሥጋ የተወለደ ሥጋ ነው ከመንፈስ የተወለደ ግን መንፈስ ነው። ሥጋዊ ሰው በርሱ ዘንድ ስንፍና መስሎ ስለሚታየው የእግዚአብሔርን ቃል በእምነት አይቀበለውም። መንፈሳዊ ሰው ሁሉን ይምረምራል፤ እርሱ ግን በማንም አይመረመርም።» የሚሉትን ቃላት እጥብቀህ መርምራቸው ዮሐ. 3+6፤ 1ቆሮ. 2+10-16። ቅዱስ መጽሐፍ በእግዚአብሔር መንፈስ ስለ ተጻፈ ሌትና ቀን በትጋት እየመረመረ ለሚያስተውለው ሰው፣ ስትምህርት፣ ስተግሣጽ፣ ሰጽድቅ፣ ሰማስተማርና ልብንም ሰማቅናት ይጠቅመዋል፤ 2ጢሞ. 3+12-17። እርሱ በኃይሉ ይርዳህ፤ አሜን።

ምዕራፍ 20 ሰለ ጥምቀትና ቊርባን

ጥምቀትና ቊርባን ሰለው ሕይወት መሠረትና ጠፈር ስለሆኑ፣ መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በወንጌሉ የሠራቸው ማኅተመ ጸጋና መድኃኒተ ነፍስ ናቸው። ሥርዐተ ጥምቀት የጸጋ ልጅነትን የሚያስገኝ ሊሆን፣ ፍሬ ነገሩ ግን ሰው ከማኅፀነ ቤተ ክርስቲያን ለማደር፣ ከሥጋ ቤት ወጥቶ በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ዳግም ከመንፈስ ሰመወለድና ለመታደስ፣ በሰመ ሥሉስ ቅዱስ የሚገኝ ህብትና በውሃም የሚደረግ ረቂቅና ትልቅ ምስጢር መያዣ ነው፤ ዮሐ. 3+1-11፤ ሌፌ. 1+7-14።

ይህንኑ ምስጢር ግን መጥምቁ ዮሐንስ በኃጢአታቸው እየተጸጸቱ የተናዘዙትን አጥምቆ ንስሐ ግቡ፤ በወንጌል እመኑ እያሰ የጥምቀትን ውል እየሰበከ እንደነገራቸው፣ ተጠማቂዎቹም ትምህርቱን ተቀብለው ስርየተ ኃጢአታቸውን አምነው፣ ከእርጌው የዓለምና የሥጋ ልደት ተለይተው፣ በጎውንና ዐዲሉን የንስሐ ፍሬ ለማፍራት የሚችሉበት ጥልቅ ምስጢር ነው። መድኃኒታችንም የመጣበትን ጉዳይ ከመጀመሩ በፊት፣ ስትስበእቱ የሚያስፈልገውን ኃይል የሚሰጠው ምስጢር ስለሆነ፣ በ30 ዓመቱ በእደ ዮሐንስ ስለ ተጠመቀ ዲያብሎስን ተዋግቶ ድል ነሥቶታል፤ ማቴ. 3+1-17፤ 4+1-10፤ 10+7፤ 1ዮሐ. 3+8።

ሆኖም የሕፃናትን ጥምቀት በተመሰከተ፣ በሕገ ኦሪት በ8ኛ ው ቀን ግዝረት እንደ ተሠራ፣ እንዲሁም በዘመነ ሐዲስ መድኃኒታችንና ሊቀ ካህናታችን ኢየሱስ ክርስቶስ «ኢትክልእዎሙ ለሕፃናት ከመ ይምጽኩ ንቤየ» «ሕፃናትን ተወክለው፤ ወደ እኔም ይመጡ ዘንድ አትከልክላቸው።» ብሎ እጆቹን በራሳቸው ላይ ጭኖ ሲባርካቸውና ሲጸልይላቸው እንደነበረ ማቴዎስ በ19ኛው ምዕራፍ ሲባርካቸውና ሲጸልይላቸው እንደነበረ ማቴዎስ በ19ኛው ምዕራፍ ላይ ቁ.13-15 ገልጾ ነግሮናልና፣ በዚሁ ቃል መሠረት በሕፃንነት ጊዜ ሊጠመቁ ይገባል እንጂ፣ አንዳንድ ማኅበሮች እንደሚሉት እስከ 30 ዓመት ዕድሜያቸው ወደርሱ መጥተው ጸጋውንና ህብተ ወልድነቱን ሳይቀምሱ፣ ባዕዳን ሆነውና ተከልክለው ሊኖሩ ከቶ አይገባም፤ ሮሜ. 5+7-21፤ ማር. 10+13-16።

ጉባኤ ዘሐዋርያት «ነስምን በስሐቲ ጥምቀት» «በእንዲት ጥምቀት እናምናለን» ይላል። እኛም ወላጆቻችን እንደእጠመቁን ከአመንን በቂ ነገር ነውና፣ የያሊሮስ ልጅ አባተዋ ስለ እመነ ድናለች፤ ሁሉንም ነገር የምትሠራ ግን ወይዘሮ እምነት ነች።

ጥምቀት እንደ ልብስ የማያረጅ መሆኑን እንርሳ፤ ማር. 5፡21-42፤ 9፡17-29።

ሕፃን የመንፈስ ቅዱስን ኃይል ለመቀበል ችሎታ እንዳለው ግን እንኳን ተወልዶ የሕንሰ መጥመቁ ከተፀነሰ በ6 ወሩ በክርሠ እሙ (በእናቱ ማገፀን) ሆኖ ኢየሱስን በዐይነ መንፈስ እይቶ በደስታ መዝለሉ ይታወቃል ሉቃ.1፡44። ኤርምያስና ጳውሎስም በእናቶቻቸው ማሕፀን ሳሉ በመንፈስ ቅዱስ ተመርጠዋል፤ ኤር. 1፡5፤ ገላ. 1፡15።

አሁን ግን ጽሑፍ «ዘለምነ ወዘተጠመቀ ይድገን» «ያመነ የተጠመቀ ይድናል» ቢል ጥምቀትን መልካም ምግባር ለመሥራትና ትእዛዛትንም ጠብቆ የመንፈስ ቅዱስ ማገደር ለመሆን የተመደብንበት የጸጋ ውል ነው እንጂ ኤፌ. 4፡29-32፤ በእምነት የዐዲስ ልደት ሕፃን ሳንፈጽም ጥምቀት ብቻውን የሥጋ ስድፍ በማጣብ የሚያድነን አይደለም። የመድኃኒትነቱ ዐላማ ግን ሰው ሰበጎ ገሊና የክርስቶስን ትንሣኤ እምኖ፣ ከኃጣውእና ከሥጋ ፍሬ ገላ. 5፡13-26፤ ተሳይቶ፣ ዘወትር በጸሎትና ንጽሕና ነቅቶ ወደ እግዚአብሔር በመለመን ብቻ ተግባራዊ ቢያገለግል ነው 1ኢጥ. 3፡21። ይህንኑ የጸጋ ዐረባ ጥምቀትና ቊርባንን ቸሩ እምሳካችን ወሰን በሌለው ፍቅሩና የልግሰና ምሕረቱ ያፈሰሰልን ሰጦታ ነው እንጂ፣ ጽድቅ ስለ ሠራን የተሰጠን ደመወዝና ዋጋ አለ መሆኑን ለማወቅ ብትሻ ጥቅሱን ተመልከት፤ ሮሜ 3፡19-31፤ ቲቶ 3፡1-7።

ጥምቀትና ቊርባን ሰሰው ሕይወት መሠረቱና ጠፈሩ ናቸው ብለናል። ክርስቲያን የእምነቱን መሠረት በማጎተመ ጥምቀቱ ሳይ ይመሠርተዋል። ከዚህ መሠረት ላይ ጸንቶ ቆሞ ቢኖርም፣ ከዓለም ፍትወትና በዲያብሎስ ቅንዓት ተዘርግቶ የሚቈየውን ፈተና ሁሉ በመንፈስ ቅዱስ ኃይልና እምነት ድል ያደርገዋል 1ዮሐ.4፡4። በእምነትና ጥምቀት ዐዲስ ሆኖ የሚኖር የእግዚአብሔርን ሀብተ ወልድና ያገኛል። «እናንተ በክርስቶስ የተጠመቃችሁ ሁላችሁ ክርስቶስን ለብላችሁታልና፣ በክርስቶስ እምነትም የእግዚአብሔር ልጆች ለመሆን በቅታችኋል።» ገላ. 3፡26-27።

እውነተኛው ክርስቲያን ቅዱስ ቊርባንን አዘውትሮ ቢመገብ፣ ቊስሰ ልቦናው ይፈወሳል፤ የደከመው ገሊናውም ይጉለምሳል፤ ዐዲስ መንፈሳዊ ኃይልና ፍጹም የዕረፍት ሕይወትና የኃጢአት ስርየት ያገኛል ዕብ.10፡12-23። ቈራቢ በኃጢአቱ ለዝናና ተጸጽቶ፣ ከዓለምና ከሥጋ ፍሬ ተሳይቶ ቢቈርብ፣ ከሰል የመሰለውን ኃጢአቱንና ደም የሚመሰለውን ርኩሰቱን በረዶና ጥጥ

አስመሰሉ፣ ዐጥቦና ቀድሶ የሚያነጸው የኢየሱስ ክርስቶስ ንጹሕ ደሙ ብቻ ነው፤ ኢሳ. 1፡18፤ 1ዮሐ. 1፡7፤ ራእ. 1፡5።

ቅዱስ ቊርባን ምንም እንኳ በግዙፉ ጎብስትና ወይን ቢደረግ፣ እምነው ለሚቀበሉት ሁሉ ግን ሦክ ኃጢአትን እቃጥሎ የሚያጠፋ፣ ባሕረ ሊኤልን እሻግሮ ገነት የሚያገባ መለኮታዊ የእሳት መርከብ ነውና፣ ሳይጠራጠሩ ሕይወት ያለው የክርስቶስ ሥጋና ደም መሆኑን በእምነት ኃይል ጸንቶ፣ በገሊና ተረድቶ ፈውሰ ነፍስ ነው ብሎ እምኖ መቊረብ ይገባል፤ ማቴ. 26፡26-28።

ይህንኑ ትልቅ የስርየት መሣሪያ የሆነውን ምስጢረ ቊርባንን ግን፣ ሰው አስቀድሞ ከጣዖታዊ ርኩሰትና ከዓለማዊ ፍትወት ተሰናብቶ፣ መድኃኒትነቱ በቂ መሆኑን እምኖና መርምሮ፣ ለይቶና በራሱ ላይ ፈርዶ ሊቀበለው ይገባዋል። ምንነቱን ሳያውቅና ከምድራዊ ሕብስትና ወይን ሳይለይ፣ ለመቊረብም መብቃቱን በመንፈሱ ፈርዶ እሳተ መለኮትነቱን በእምነት ሳይረዳው ቢቈርብ ግን፣ ፈውሰ ኃጢአት በመሆኑ ፈንታ ከፍጻና ኩነኔ የሚያገባ ደፋር ከላሽ ስለመሆኑ፣ የጳውሎስን ምክር አስቀድሞ ማድመጥና መገንዘብ ይገባል፤ ያስፈልጋልም፤ 1ቆር. 11፡23-31።

የምሕረት አባትና ጌታ መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ «ሥጋዬን የበላ ደሜንም የጠጣ፣ የዘለዓለም ሕይወት አለው።» ብሎ ሊያበቃ፣ ለሐዋርያቱ «የለማይና የምድር ሥልጣን ተሰጥቶኛልና ሂዱ፤ እሕዛብን ሁሉ እያስተማራችሁ፣ በእብና በወልድ በመንፈስ ቅዱስ ስም እጥምቋቸው፤ በርሱም ያዘዘገችሁን ሁሉ እንዲጠብቁ አስተምሯቸው፤ እኔም እነሆ እስከ ፍጻሜ ዘመን ድረስ ከእናንተ ጋራ ነኝ።» ማቴ. 28፡16-20 ብሏል። ስለዚህ ኦርሱ ከኛ ጋራ መኖሩን የምናውቀው፣ ሥጋውና ደሙን በእምነት እየተመገብን ከእርሱ ጋር ብንዋሐድ ነው። በዚህም የእምሳካዊ ባሕርይ ተካፋዮች ለመሆን እንበቃለን፤ 2ኢጥ. 1፡4። ይህን የማይታበለውን ቃሉን ግን በእምነት ታንኳ፣ ከዐመፀኛው ባሕረ ዓለምና ጥርጣሬ ከሚባለው የማዕበል ወንዝ ተሻግሮ (ወጥቶ)፣ ኢየሱስ ብቻውን የዓለምን ኃጢአትና የዲያብሎስን ክፋት የሚደመስስ እውነተኛው አዳኝና አስታራቂ፣ ከለማይ የወረደ ንጹሕ የፋሊካ በግ መሆኑን እምኖና በደሙ ታጥቦ መንጸትና መጽደቅ ካልሆነ፣ ሕይወትን ሊሰጥ የሚችል ከቶ ሌላ ፈውስ በዓለም አይገኝም፤ ኢሳ. 63፡1-19፤ 1ዮሐ. 1፡7፤ 3፡8።

«ኢየሱስ ክርስቶስ ወደደን ከኃጢአታችንም ሁሉ በደሙ ዐጠበን።» ራእ. 1፡5። «ሌቦችና ለስታሞች፣ ለካሮችና ተሳታፊዎች፣

ነጣቂዎችና አመንዝራዎች የእግዚአብሔርን መንግሥት አይወርሷትም። እንደዚህ የመስሎም ክናንተ ውስጥ ነበሩ፤ ነገር ግን ሰው ወዳጅ አምላካችን በዘላለማዊ ፍቅርና በክቡር ደሙ ስለ ገዛችሁ በመንፈሱ ታጥባችሁ በቃሉም ተቀድሳችሁ ጸድቃችኋል።» 1ቆሮ. 6፡9-20።

ወንድሜ አንባቢ ሆይ! የጥምቀትና የቀርባን ምስጢር በእደ እምነት ተጨብጦ የሚያዝ እርግጠኛ መድኃኒት መሆኑን አስቀድመህ «ዘየአምን በወልድ፥ ዘበልዐ ሥጋዬ፥ ወሰትዬ ደምዬ ቦ ሕይወት ዘሰዓለም» «በወልድ ያመነ፤ ሥጋዬን የበላ፥ ደሜንም የጠጣ የዘላለም ሕይወት አሰው፤» የሚሉትን ሁለት ቃላት በልብህ ጽላት ቀርጸህ መያዝ አለብህ። ስዚህ ሰክርስቶስ ደምም ምሳሌው በሕገ ኦሪት የእንስሳ ደም ሰሕዝቡ የኃጢአት ማስተከረፍ እንደ ነበረ እንብብና አስተውል። ደም ሳይፈስ ግን ከቶ ስርየት የስም፤ አይገኝም፤ ዘፀ. 24፡6-8፤ ዕብ. 9፡1-15፤ ዘሌ. 17፡11። መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የአዳምን ዕዳ ሊከፍል ብሎ በፈቃዱ በብዙ የላብ ጸሎትና ጸዕር፥ መክራና ሥቃይ፥ ጭንቅና ፍርሃት ውስጥ አልፎ እኛን አዳነን፤ ሉቃ. 22፡39-44፤ ዕብ. 5፡7-10።

ይህም ስላልበቃ በሕግ አፍራሽነት የሞተውን ሕይወታችንን ሰማዳን ብሎ በፈቃዱና በፍቅሩ፥ በሞቱም ተቤዠን፤ ወይም ዕዳችንን በመስቀሉ ክፍሉ ከአባቱ ጋር አስታርቆ፥ ድሮ በሰሕተታችን ያጠፋነውን የአምላክ ልጅነት አስመልሶ ሰጥቶ እክበረን፤ ዮሐ. 17፡14-26። ይህም የሕይወት ምንጭ በባዕዳን፥ በመልአክና በፍጡር፥ በጸድቃችን ቅዱሳን ድካም ሳይሆን፥ በራሱ ሕክልና ሕይወት «ይህ ስለእናንተ የሚሰጠው ሥጋዬ ነው፤ ይህ ስለ ብዙ ሰዎች ኃጢአትን ለማስተሰረይ የሚፈስ የእዳስ ሥርዐት ደሜ ነው።» ብሎ በቂ የሆነ የማያወላውል እውነተኛ መድኃኒተ ነፍስና ሥጋ ሰጠን፤ ማቴ. 26፡26-30፤ ማር. 14፡22-26፤ ሉቃ. 22፡14-20፤ 1ቆሮ. 11፡23-31፤ ዕብ. 10፡4-23፤ ራእ. 7፡17።

መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ጌታችንና ወንድማችን ስለሆነ፥ ሞታችንን በሞቱ ድል ነግልን፤ በኃጢአት የረከበውን ሥጋችንንም በንጹሕ አካሉ እንጽቶ እደስልን፤ በሰሪቀ ፅፀ በሰሐ ከገባንበት ወገኒ (እስር ቤት) አወጣን፤ በክቡር ደሙም አስራታችንን ፈታልን፤ የጨስማውን ሥልጣንና የተጻፈብንን የዕዳችንን ጽሕፈት በመስቀሉ ደምስሶ ነጻ አወጣን፤ ቄላ. 1፡13-20፤ 2፡8-15።

ወንድሜ አንባቢ ሆይ! ይህን የመስለ የማይቀየም ቸር ዘመድና ወዳጅ፥ እውነተኛ መድኃኒትና አማላጅ ትተህ፥ የማይጠቅምና የማያድን፥ በነኪርና (በባዕድና) በፈጠራ መድኃኒት

ተታልሰህ ብታምን ግን፥ ዋጋህ ረኃብና ሥቃይ፥ ሐዘንና ወድታ፥ ብርቱ ልቅሶና ጥርስ ማፋጨት፥ ርክትህም እሳቱ የማይጠፋ፥ ትሉ የማያንቀላፋ፥ ጨስማው የማይገፋ መሆኑን ዛሬ ዕወቀው፤ ማር. 9፡43-48፤ ሉቃ. 13፡24-28።

ስስዚህ ድምፁን ክሰማህበት ቀን ጀምረህ በፍርሃትና በመንቀጥቀጥ መድኃኒትህን የምታገኝበትን ነገር ዛሬ እድርግ ፈልጽ. 2፡5-15። በጥምቀትና ቀርባን ብቻ ከእርሱ ጋር ታረቅ፤ ስላምም ሁን፤ ከዚያ ወዲያ በጎነቱንና ጽድቁን ታገኘሃለሁ። ክርስቲያን ሆይ ትእዛዛቱን ብትጠበቅ እነርሱም አንተን ይጠብቁሃል እንጂ፥ አንተ ጸድቅ ብትሆን እግዚአብሔርን ምን ትጠቅመሃለህ? ኢዮ. 22፡1-30። «እሁን ግን የምመጣበትን ሰዓት አታውቅምና ንቃ፤ ንስሐም ግባ፤ እነሆ እኔ እንደ ሌባ እመጣለሁ፤ ዕራቁቱን እንዳይሆንና ገፍረቱም እንዳይታይ ብሎ ልብስ ንጽሕናውን ሳያሰድፍ ተጠንቅቆ የሚጠበቀኝ ሰው ብፁዕ ነው።» የሚል ምክሩን በልብህ ጽላት ጽፈህ ያዝ፤ ራእ. 3፡1-3፤ 17፡15።

ወንድሞቼ ሆይ! እግዚአብሔር አንድያ ልጁን ስላልፎ እስከሰጥለት ድረስ ዓለምን ወድታልና፥ በእርሱ ያመነ ሁሉም የዘላለም ሕይወት ያገኛል እንጂ ከቶ አይጠፋም።» ዮሐ. 3፡16። «እግዚአብሔር በክርስቶስ ሆኗልና ኃጢአታቸውን ሳይቁጥርባቸው ዓለሙን ለራሱ ታርቆታል፤ እኛም በክርስቶስ ፈንታ ከእግዚአብሔር ጋራ በንስሐ ብቻ ትታረቁ ዘንድ እንሰምናችኋለን።» 2ቆሮ. 5፡17-21። ወዳጆቼ ሆይ! እግዚአብሔር እንዲህ እድርጎ የወደደን ከሆነ፥ እኛም ሁላችን በአንድ ጌታ፥ በአንዲትም ጥምቀትና ቀርባን እርስ በርሳችን ልንዋደድ ይገባናል፤ ኤፌ. 4፡1-7፤ 1 ዮሐ. 4፡7-21።

«እሁን ግን የሥጋ ሥራና የአሕዛብን ፈቃድ ያደረጋችሁበት ያሰፈው ዘመን ይብቃችሁ።» 1ጴጥ. 4፡1-7። «ዓለምን አትውደዱት ኃላፊውን ዓለም በሚወድ ሰው ዘንድ የእግዚአብሔር ፍቅር የሰበትም 1ዮሐ. 2፡13-17። «ሰመድኃኒታችሁ ቀን በጥምቀትና ቀርባን የታተማችሁበትን የእግዚአብሔርን ቅዱስ መንፈሱን አታሳዝኑ።» ኤፌ. 4፡30 «እርሱ ግን የሚያሳዝኑትን ሁሉ ወዳጅና አፍቃሪ በመሆን ፈንታ ተመልሶ ጠላት ይሆናል።» ኢሳ. 62፡8-10።

«ወንድሜ ሆይ! ሕይወታችሁንና ሥጋችሁን እግዚአብሔርን ደስ የምታስኝና ተቀባይነት ያላት ሕያዉት መሥዋዕት እድርጋችሁ ታቀርቧት ዘንድ በእግዚአብሔር ምሕረት እሰምናችኋለሁ።» ሮሜ 12፡1-2።

መንፈስ ቅዱስ የጸጋውን ብርሃን ይሰጣችሁ። አሜን።

ምዕራፍ 21

ስለ ተዝካርና ዝክር

ወንድሜ አንባቢ ሆይ! «እምድገረ ሞቱ ለሰብእ አልቦቱ ንስሐ» «ስው ከሞት በኋላ ንስሐ የለውም።» እንዳለው መጽሐፈ ግንዘት፡ አንተ ከሞትህ በኋላ ነፍስህ ከሁለቱ ቦታ በአንዱ ማለትም በሕፃን አብርሃም በገነት፡ ወይም ከዚያ ባለ ጸጋ ጋራ በሥቃይ ቦታ ገሃነም ውስጥ ከገባች፡ ከዚያ አውጥቶና አምላክ የፈረደውን ገልብጦ ስፍራ ሊለውጥላት የሚችል ፍጡር እንደማይገኝ አስተውል! ማቴ. 25+46! ሉቃ. 16+25-26። አምላክ ካለረ የሚፈታ፡ ከፈታም የሚያስር ከቶ እንደሌለ የሐንስ በራኦዩ «ዘንቢሁ ይነብር ኩሉ መራጉተ ቤተ ዳዊት አልቦ ዘያርት፡ ወአልቦ ዘየዐጹ ዘእንበሌሁ።» «የዳዊት መክፈቻ ያሰው፡ የሚከፍት፡ የሚዘጋም የሌለ፡ የሚዘጋ የሚከፍትም የሌለ ቅዱስና እውነተኛ የሆነው እርሱ እንዲህ ይላል» ብሎታል! 3+7-13። እንዲያውም ገነት አጋፋሪና መዝጊያ የላትም! ራእ. 21+21-26።

እንደ አገራችን መሪዎች የነመመሬ አታላሉ ልማድና ሥርዓት ግን፡ አንተ ከሞትህ በኋላ «ወደላችሁ እናንተ የሕዝብ እረኞች፡ በጸሎት ሕመካችታችሁ የምውታገንና የመበለቶችን ቤት ትበላላችሁ! ትውጣላችሁ! ሰለዚህ ከሁሉ የባሰና የከፋ ፍርድ ይፈረድባችኋል።» ማቴ. 23+13-14! ማር. 12+38-40 ብሎ ጌታ በቃለ ወንጌል የዘለፋቸው ቀሳውስት፡ መበለቱን ወይም መበለቱቱን ከሐዘናቸው በማጽናናትና ችግራቸውን በማቅለል የምጧቱ ቤተሰቦች ከረታብና ሥቃይ የሚድኑበትን፡ ሕፃናቱም የሚያድኑበትን ዘዴ በመፍጠር ፈንታ፡ ቤተሰቦቹን ሚቹ ከሞተ ከ7 ቀኑ ጀምረው፡ ሌላው ይቅርና በሥጋሁ ወደሙ ተወስኖ የዳነውን ቁራቢ እንኳ ሳይቀር፡ ከገነት ወይም ከገሃነም ወደ የትኛው ቦታ እንደገባ ሳያውቁ፡ «የሚያጸድቀው መድኃኒተ ነፍስ ከእኛ ዘንድ አለና ጸሎት ጸልየን፡ ዳዊት ደግመን፡ ከሊኦል አውጥተን አጽድቀን ገነት ልናስገባላችሁ የድካማችንን ዋጋ (ዐስበ ከናፍር መብልና መጠጥ) ማስብና ማደራጀት አለባችሁ (ይገባችኋል)።» ብለው «ወየእስሩ ጸረ ዐቢየ! ወከቡደ ወያሰክምዎ ለስብእ ዲበ መታክፍቱ።» «ከባድና አለቸጋሪ ሽክም ተብትበው በለው ትከሻ ይጭናሉ።» ማቴ. 23+4 እንደ ተባለው፡ አበ ንስሐው (የንስሐ አባቱ) ሰሐዘኑ መጨመሪያ የሚሆን ከባዱን የብረት ቀምበር በሐዘንተኛው ላይ በጭከና ይጭኑበታል።

እንዲሁም የሞት ዋጋ የማገለፍተ ነፍስ፡ የግንዘት፡ የድልዋንና የሐዲገ ቊርባን እያሉም ቢያንስ ከመቶ አስከ አምስት መቶ ብር ድረስ ጥሎሽ ዕዳ ይጥሱበታል።

የሚቼም ልብለችና ምንጣፋ ስልጆቹ የብርድ መከላከያና የአባታቸውን ጠረን እያሸተቱ ተስፋ እንዳይሆናቸው፡ አበ ንስሐው በጭከና እየገፈፉ፡ ሕፃናቱን ከመሬት አፍስሰው አልጋውንና ጀንዲውን፡ ጫማውንና ጭራውን፡ መሣሪያውንና ልብሱን፡ መጻሕፍቱንና በርኖሱን እንድ ሳይቀር ይህን ሁሉ በመንፈሳዊ አታላይነት አለ ፍርድ ይወርሱታል! ሕዝ. 34+1-8! ቲቶ 1+2! 2ጴጥ. 2+12-22! ይሁ. 10-19።

የሀገሪ መንፈሳዊ መሪዎች ለላም ለላም እያሉ የወገኔን ልጆች ለብራት በሐሰት ይፈውሳሉ። እውነተኛው ሰላም ግን ያለ ክርስቶስ ወንጌል ከቶ ሊገኝ አይቻልም። ወይ እነ አባ፡ ርኩስ ነገር ስለሚሠሩና ስለሚያስተምሩላ አፍረው ይሆን? የላም ጎፍረትን እያውቁትምና ከሚወድቁት ጋራ ይወድቃሉ! «የጉም ሌባ፡ ጉም ሊሸሽ ከምን ይገባ» እንጂ! ኤር. 8+5-13።

እኛ የወንጌልን ሽታ የቀመስን ለዎች ሕዝባችን ርብዓማዊ (የንጉሥ ሰሎሞን ልጅ የሮብዓም የአገዛዝ ቀምበር ለማለት ነው) የብረት ቀምበር ወርዶለት፡ ልዝብና ቀላል የሆነውን የክርስቶስን ቀምበር መቸ ያገኝ ይሆን? እያልን በሐዘንና ተስፋ ለንጠባበቅ፡ ለስ ተዝካር ጉዳይ መጀመሪያ በ24/11/29 ዓ.ም ለሕዝብ እንዲቀልለት ዕዳው በገንዘብ ይሁን ተብሎ ነበር። እንደ ገና ዛሬ «ከዐሥር እስከ ተዝካር ባሉት ቀኖች ሁሉ የማቼ ቤተሰብ ማቼን በገንዘብ ማጽደቁ ቀርቶ፡ ድግስ ተደግሶ እንዲሰክርበት ዐውጀናል።» የማል የጭከና ቃል አሥመራ በሚታተመውና «ፍኖተ ብርሃን» በተባለው መንፈሳዊ ጋዜጣ ስናነብ፡ መንታ ዕንባ ከማፍለስ በቀር ሕዝባችንን የምንረዳበት ሌላ ዘዴና ኃይል አልነበረንም! ፍ.ብ.ቁ.13 25/4/45 ዓ.ም ተመልከት።

«እኔም ከፀሐይ በታች የሚደረገውን ግፍ ሁሉ አየሁ! እነሆም ተጨናቂዎች እንባ ያነቡ ነበር! የሚያጽናናቸውም አልነበረም፤ በሚጋፏቸው እጅ ኃይል ነበረና ማንም ሊያጸና ናቸው የቻለ የለም።» ምሳ. 29+1-2! መክ. 4+1-3! 10+1-7።

ሮብዓም የሰሎሞን ልጅ በነገሠበት ዘመን ሕዝቡ እስራኤል ተሰብስበው «አባትህ ያከበደብንን ቀምበር አንተ እንድታቀልልን እንለምንሃለን!» ቢሉት፡ እርሱም መልሶ «አባቱ የዕንጨት ቀምበር ጭኖ በአለንጋ ሲገርፋችሁ ነበር! እኔ ግን የብረት ቀምበር ጭኝ

ጊንጥ በሚባለው ከጭራ በተሠራ ጅራፍ እገርፋችኋለሁ።» አላቸው ይባላል፤ 1ኛ. 12÷1-14።

ወንድሞቼ ሆይ! ሀብታሞቼ ጽድቅን በድግስ ሲገዟት+ ምግብ ዕለት እንኳ የሌላቸው ድኾች ወንድሞቼስ እንዴት ሲሆኑ ይሆን? አንደ መጸሐፍቱ ቃል ግን ሀብታሞችን «ወዋላችሁ!» ድኾችን ግን «መንግሥተ ሰማያት የእናንተ ናትና ደስ ይበላችሁ።» የሚሰውን ስናነብ ነገሩ ሁሉ የተገለበጠሽ ሆኖ እናገኘዋለን! ሉቃ. 6÷20-25፤ 16÷19-25፤ ያዕ. 5÷1-5።

ወንድሞቼ ሆይ! ይህን ከመንፈሳዊ መሪዎቻችን የመጣልንን የጭከና ዐዋጅ ስንመለከተው ግን፥ በሕዝባችን ላይ ከፋሺስታዊ ቀምበር የከፋ ወይም የከበደ ተጫነ እንላለን እንጂ፥ በአዲሱ ዘመን የሚሰማማና የተሻለ የሃይማኖት ነጻነት አግኝቷል ለማለት ከቶ አያስደፍርም። ሀገራችን ግን ዱር የነካው ከማዊ መርገም፥ እስከዛሬ ድረስ በሌማዊው ክርስቶስ ለበረከታዊ ነጻነት ስለ እልተሰወጠሰት በጣም ይገርማል፤ ያሳዝናልም። ሰሚ ጆሮ ያለው ይሰማ፤ ማቴ. 11÷25-30፤ ገላ. 3÷7-29።

ቅዱሳን ሐዋርያት ግን ምዉት እያነሡ፥ ድዉይ እየፈወሱ፥ ለምጽም እያነጹ፥ እንኳን እያርጡ፥ ብዙ ብዙ ተአምራት ሠርተው ሕዝባቸውን ከሥቃይ እያዳኑ በአጃቸው ሠርተው ይመገቡ ነበር እንጂ፥ ሲያስተምሩ የክርስቶስን ጸጋ በዋጋ እየሸጡ በሕዝብ ላይ ዕዳ አልጣሉበትም። «ወንጌረኩ እንዝ ንትቀነይ በግብረ እደዊነ፤ ታላምሩ ከመ ኢተሰቆቁ ንዋየክሙ፤ ኢወርቀ፥ ወኢብሩረ፥ ወኢአልባስ፥ ኢነሣእኩ፤ ወኢገበ አሐዱሂ እምኔክሙ።» «በገዝ እጃችን እየሠራን እንደከማለን፤ ከማንም ብር ወይም ወርቅ ወይም ልብስ አልተመኘሁም።» አንዳለ ሐዋርያው፤ 1ቆሮ. 4÷9-13፤ የሐዋ. ሥራ 20÷32-36።

ሥጋዊ ዳኛን የበደሰ፥ ሕጉንም ያፈረሰ ሰው ቢሞት የበደሉ ቅጣት (መቀጫ) እርሱ ከሞተ በኋላ ይሸራል (ይቀራል) እንጂ የሚቼ ቤተሰብ እይጠየቅበትም። (ወንጀለኛ መቅጫ 9ኛ ምዕራፍ 152 ቁጥር ተመልከት) መንፈሳውያን ዳኞች የአገሪ ካህናት ግን፥ ሰው ስለ ሞተ የሚቼን ዕዳ በቤተሰቡ ላይ ይጥላሉ እንጂ፥ ሚቹን ገና በሕይወቱ ሳስ «በክርስቶስ እመን፤ ከሞትህ በኋላ የምትመገበውን ስንቅ ዛሬ ቋጥር፤ እምላክህንና ወንድምህን እፍቅር፤ ጸም ጸሎት ምጽዋት እዘውትር፤ በሥጋሁ ወደሙ ተወሰን፤ በወንጌሉ ያለውን የክርስቶስን ሕግ ፈጽም፤ ይህን ካልፈጸምህ ግን ከቤተ ክርስቲያን ተከልከል።» ብለው በሥልጣናቸው አያስሩትም፤ ማቴ. 18÷15-18። «ሐጥም ቃችሁ»

ሕግን መጠበቅ ለስተምሯቸው።» ተብለው እንደታዘዙትም ወንጌልን ተግተው አያስተምሩትም። ማቴ. 10÷1-42፤ 28÷16-20፤ ማር. 1÷14-21፤ 1ጢሞ. 4÷6-16፤ 6÷13-20፤ 2ጢሞ. 4÷1-8።

አግዚአብሔርን ለምነን የሚቼን ነፍስ ልናጸድቅላችሁ እንችላለን ብለው የሚጸልዩት ጸሎትም እንደሚከተለው ነው። «ሀብሙ በከመ አከየ ምግባርሙ፤ ፍድዮሙ ፍዳሆሙ ላዕሳ ርእሰሙ፤ ንስቶሙ፤ ወኢትሕንጸሙ፤ ወኢይባኩ በጸድቅከ፤ ወይደምሰሱ እመጽሐፈ ሕያዋን፥ ወኢይጸሐፋ ምስላ ጸድቃን፤ ይጽለማ እዕይንቲሆሙ ወኢይርአያ፤ ወስኩሙ ጌጋየ በዲበ ጌጋየሙ፤ ወይርከቦሙ መቅሠፍተ መዓትከ፤ አምላኪየ ረስዮሙ ከመ መንኩራኩር፤ ወከመ ሣዕር ዘቅድመ ገጸ አሳት፤ ከማሁ ሰድዶሙ በዐውሉከ፤ ወሁከሙ በቅሠፍትከ ምሳዕ ውስተ ንጸሙ ንፍረተ ወጉሣረ፤ ይምጽአሙ ሞት ወይረዱ ውስተ ሲላል ሕያዋኒሆሙ፤ ወኢትሣላሉሙ ሰኩሉሙ ገበርተ ዐመዓ፤ ወጸማ ከናፍሪሆሙ ይድፍኖሙ ወይደቅ ላዕሌሆሙ አፍሐሙ አሳት፤ አንተ እግዚአ አጽድፎሙ ውስተ ዐዘቅተ ሞት፤ ወኢታድናኖሙ ወኢበምንትኒ፤ ከዐው መዓተከ ላዕሌሆሙ፤ ቀጥቅጥ መዝራዕቶ ለጋጥአ ወሰእኩይ፤ ዝርዎሙ በጋይልከ፤ ለይኩኑ ከመ ጸበል ዘቅድመ ገጸ ነፋስ፤ ወይሠገሩ በትዕቢቶሙ፤ አጽድፎሙ ለምላኪየ ወረዳክየ፤ ወይሣረው ትራፋቲሆሙ ለጋጥአን፤ ይግብኩ ጋጥአን ውስተ ሰክል፤» «አንደ ሥራቸው፥ እንደ አካሄዳቸውም ከፋት ሰጣቸው፤ እንደ እጃቸውም ሥራ ሰጣቸው፤ ፍጻሜቸውን ወደ ራሳቸው መልሰ፤ ወደ አግዚአብሔር ሥራ ወደ አጃቸው አደራረግ አላሰቡምና ያፈርሳቸዋል እንጂ እይሠራቸውም፤ መዝ. 28÷45፤ በጽድቅህም አይግቡ፤ ከሕያዋን መጽሐፍ ይደምሰሱ፤ ከጸድቃን ጋርም አይጸፉ፤ ዐይናቸው እንዳያዩ ይጨልሙ፤ መዓትን በላያቸው አፍስሰ፤ የቀጣህ መቅሠፍትም ያግኛቸው፤ መዝ. 89÷23-24፤ 27-28፤ አምላኬ ሆይ እንደ ትቢያ በነፋስ ፊትም እንደ ገለባ አድርጋቸው፤ እሳት ዱር እንደሚያቃጥል፥ ነበልባልም ተራሮችን እንደሚያነድድ እንዲሁ በቁጣህ አሳድዳቸው፤ በመቅሠፍትህም አስደንግጣቸው፤ ፊታቸውን አፍረት መላው፤ መዝ. 83÷13-16። ሞት ይምጣቸው፤ በሕይወት ሳሉ ወደ ሲላል ይውረዱ፤ መዝ. 55÷15። ዓመፅ የሚያደርጉትን ሁሉ አትማራቸው፤ መዝ. 59÷5። የሚከብቡኝን ራስ የከንፈራቸው ከፋት ይክደናቸው፤ የእሳት ፍም በላያቸው ይውደቅ፤ መዝ. 140÷9፤ እንተ ግን እቤቱ ወደ ሞት ጉድጓድ ታወርዳቸዋለህ መዝ. 55÷23። በምንም ምን ለታድናቸው፤ መዝ. 55÷7። መዓትህን በላያቸው አፍስሰ፤ መዝ. 69÷24። የጋጢአተኛንና የከፋን ክንድ ሰበር፤

9+35:: በኃይልህ በትናቸው መዝ. 59+11:: በነፋስ ፊት እንዳለ ትቢያ ይሁኑ መዝ. 35+5:: በትዕቢታቸው ይጠመዱ መዝ. 59+12:: ለቤቱ ጋሻዬ ልዋርዳቸው መዝ. 59+11:: የኃይልተኞች ቅሬታ ይጠፋል መዝ. 37+38:: ኃይልተኞች ወደ ሰላል ይመለሳሉ መዝ. 9+17:: እንደዚህ የመሰለውንና ሌላውንም ሁሉ ንጉሥ ዳዊት ጠላቶቹን የረገመበትን ብቻ ሊራገሙ አድረው «ዘነሣአክሙ በጸጋ ህቡ በጸጋ» «በከንቱ ተቀብላችሁ በከንቱ ሰጡ» ማቴ. 10+8:: የሚለውን ቃል ወደ ጌላ ጥለውና ዋሽተው እግዚአብሔርን ለምነን የሚቸን ነፍስ ከሲኦል አውጥተን ወደ መንግሥተ ሰማያት ስለ አስገባናት ዋጋችንን በቶሎ ስጡን ይላሉ:: ይኸውም ንዋየ ዐመፃን አክለ ሕማምን (የመከራ እንጀራን) ዘለፋለም እየበሉ እንድ ቀን ስንኳ ጠግበው እያውቁም! ኢሊ. 56+10-12::

ሀብታሙንስ እንኳ አታልለው ቢበሉት ምንም አልነበረም አሁኑ የባለውና የከፋው ግን ድኻው ሟች እንድ በሬ ቢኖረው ለልጆቹ ማለደጊያና ተስፋ እንዳይሆን «ሕፃናቱ በዕድላቸው ያድጋሉ! በሬውን ግን ለኛ ዋጋ አድርጋችሁ ስጡን::» ብለው በጭከና አሳርደው ለውየው ከሞተ በ30 ወይም በ40 ቀኑ ይበሉታል:: ሕፃናቱ ግን በረኃብና ችግር ሞተው ያልቃሉ:: ስለዚህ የሀገሬ ካህናት ራሳቸውን ብቻ የሚያለማሩትንና በዘመነ ሕዝቅኤል የነበሩትን የሕዝብ አረኞች (ካህናት) ይመሰላሉ:: እግዚአብሔር አምላክ የሚቸኝ ቤተሰብ የመበለቲቱንና የሕፃናቱን ደምና ዕንባ ከማን እጅ ይፈልገው ይሆን? ሕዝ. 3+16-21 34+1-31:: እግዚአብሔር ያየዋል ይሻውማል! 2ኬና. 24+19-22 ማቴ. 23+23-39::

አምላካችን «በመቅደሴ የሚያገለግሉ ካህናት ከቶ ጠጅ እንዳይጠጡ ቅዱሳን ይሁኑ! ሕጌንና ትእዛዜን በእውነት ይጠብቁ! ለሕዝቤም ጽድቅ ያስተምሩ! የቅዱስና የርኩስ ልዩነት ምን እንደሆነ በምግባር ያለዩ! ንጹሐንም ይሁኑ! እንደ ፍርዶም ይፍረዱ! ርስታቸውና ግዛታቸውም እኔ ነኝና ግዛትና ርስት ከቶ እይሁኋላቸው! አትሰጧቸው::» ብሎ ተናግሮ ነበረ! ሕዝ. 44+15-28::

መንፈላዊ መሪዎቻችን ግን ለማያዊ ክብራቸውን ዘንግተው በምድራዊው ለውጡት! በጠጅና በስካር ምክንያት ላቱ! ነቢዩና ካህኑ ቁሉና ዲያቆኑ ከሰካር የተነሣ ምንም አላውቁም! በጠጅ ውስጥ ጠለቁና ዘቀጡ! ከሰካርና ስስትም የተነሣ ተቅብዝበዘው ተላሳቱ! «ሰካራዎች የእግዚአብሔርን መንግሥት አይወርሷትም»

የሚለውን ቃል ረሱ! በፍርድም ተሰናክሉ! የፈረሳውያንን መንገድ ተከተሉ! የምዉታንን ቤት ዋጡ! በሉ! ስለዚህም ማዕዳቸው ሁሉ ትፋትና ርኩሶትን ስለተሞላ ከቶ ንጹሕ ስፍራ ወይም ቅዱስ ለውና ካህን የለም! ኢሊ. 28+7-13::

ለሕዝባቸው መልካም አርአያ እየሆኑ ምእመናን በጎቻቸውን በቅዱስ መጽሐፍ መስክ እያለማሩ ዐውሬ ዲያብሎስ እንዳይበላባቸው በጥንቃቄና በትጋት ነቅተው የሕይወትን ቃል እየመገቡና እየመከሩ ምንም ምን ያልተደባለቀበትን የወንጌልን ወተት ብቻ እያጠቡና እያስተማሩ ነፍላትን የሚያድኑ የእውነት ካህናት ቢገኙ ግን 1ኢጥ. 2+1-12 ሐዋርያ ጳውሎስ «ለሠራተኛው ዋጋው ይገባዋል::» 1ጢሞ. 5+17-18 እንዲል ምእመናኖቻቸው ፈቅደው የሰጧቸውን እውነተኛውን የድካም ዋጋቸውን ተቀብለው በመጠን እየተመገቡ ሊኖሩ ይገባቸዋል እንዲሁ ሱቅ እንደከፈተ ነጋዴ በማታሰልና በግዴታ የገዛ ወንድሞቻቸውን ጨቀነው ይዘው እያጭበረበሩ ሥጋዊ ጥቅማቸውን ብቻ በማለብ እየተጨነቁ የእግዚአብሔርን ቃል መናገጃ ሊያደርጉት ከቶ የማይገባና የሚያሰጸይፍ ነገር ነው! የሐዋ. ሥራ 20+28-34 1ኢጥ. 5+1-9! ይሁ. 1-19! ቲቶ 2+1-8::

«ተግሣጽና ምክር በማትቀበል በዐመፀኛይቱ ከተማ ውስጥ የሚኖሩ መኪንንቶች እንደሚያገሡ አንበሶች ናቸው! ፈራጆቻቸው እስኪነጋ ድረስ እንዲት ምታሪ እንደማያቁዩ እንደ ማታ ተኩሎች ናቸው:: ነቢያትዎ መቅደሴን የሚያረክቱ ካህናትዎም በሕጌ ላይ ግፍ የሚያደርጉ ተጓዳኞችና ተንኩሶች የኃጢአትም መሪዎች ስለሆኑ ነፍረትን ከቶ እያውቁትም::» ለ፪. 3+1-5::

«እጃቸውን መልካም ነው እያሉ ወደ ክፋት ይዘረጉታል! አለቃውም መማለጃ ይሻል! ፈራጁም በብድራት ይፈርዳል! ታላላቆች የሚባሉትም ሁሉ ከፋትን እየጉነጉኑ እንደ ነፍሳቸው ፈቃድ ይናገራሉ! ከእነርሱ እሻላሁ የሚለው እንደ ለሚኬላ ቅን የተባለውም እንደ ለቃቅማ (ኩርንችት) ነው::» ሚክ. 7+1-4::

«ወገኖቹን በሚያስቱ በነቢያት ላይ እግዚአብሔር እንዲህ ይላል በጥርሳቸው የሚነክሱ በሰላምም የሚጠሩ በላፋቸውም እንዳች በማይለጥ ለው ላይ ሰልፍ ያስበብታል! ስለቶች በመማለጃ ይፈርዳሉ! ካህናትዎም በዋጋ ያስተምራሉ ነቢያትዎም በብር ተንቢት ይናገራሉ:: ከዚህም ሁሉ ጋር እግዚአብሔር በመካከላችን ነውና መከራ እይመጣብንም እያሉ ይታመናሉ! እግዚአብሔር ግን ፊቱን ከርላቸው ይለውራል::» ሚክ. 3+1-12::

ወንድሜ ሆይ! ይህን የካህናት አረት ማታሰል የሆነውን፡ ለነፍስና ሥጋም የማይጠቅመውን አሮጌውን ልማድ፡ ማቴዎስ በ23ኛው ምዕራፍ እንደ ጻፈው ኢየሱስ ክርስቶስም የነቀፈው ነውና፡ «ወየለስና ጸረ ዐቢየ ወክቡደ ወያሳክም ሰላብእ ዲበ መታክፍቱ።» «ሐባድና አስቸጋሪ ሽክም ተብትበው በሰው ትክሻ ይጭናሉ!» (ማቴ. 23፡4) የተባለው፡ እግዚአብሔር ያሳዘዘውን፡ ለመሸከምም የሚመቸውን አሮጌውን ጽድቅ፡ ከባድ የሆነውን የሰው ሥርዐት (ቀምበር) በቃላት እግዚአብሔር (ቅዱስ መጽሐፍ) ማሕጼ (መጥረቢያ) ቁርጠህ ጥሰህ፡ ዛሬ ክርስቶስ በወንጌሉ ብቻ ያዘዘውንና ለመሸከም የሚመቸውን ቀላሉንና ልዝቡን እምላካዊ ቀምበር ብትሸከም ግን ለነፍስና ሥጋህ ዕረፍት ታገኛለህ! ማቴ. 11፡25-30፤ ዮሐዋ. ሥራ 15፡8-11።

አንተ ከምትክ በኋላ ግን እበ ንክሐህን ከነማግብሩ፡ ያገርህን ሹም ከነ ገባሩ፡ አታሳዩችና አላጋጮች ሁሉ ተስብሰበው «በአንተ ተዘካሩ ሰለገሌ» ብለው በልተው ጠጥተው ቢለክሩ፡ በውሸት ነው እንጂ ከሲኦል እጅ አንድ ነፍስ ነጥቆ ሰማዳን የሚችል ፍጡር የለም! ከቶም አይገኝም። ዓለምና ሞላዋ ብትገመትም የነፍስ ዋጋ ሰመሆን አትበቃም! ሉቃ. 9፡23-26።

እግዚአብሔር እምላክም በዘመነ እስራኤል የነበሩትንና፡ ሕዝባቸውን በእውነትና እምላክን በመፍራት የማይጠብቁትን፡ ድኸችን የሚበድሉትንና የሚንቁትን ባለሥልጣናት፡ «ብውሰጥዎ ያሉት ነቢያት እንደሚጮህና እንደሚሰብርም አንበሳ መስለው ነፍሶችን በማታሰል ሊበሉ በአንድነት ሆነው ተማማሉ። ካህናትዎም ንጹሕና ርኩስን እንዳይሰዩ ዐይኖቻቸውን አሳውሩ፤ መቅደሴንም አረከሉ፤ ሕጌንም አቃሉ። አለቆችዎም እንደ ጅቦች ደም ለማፍለሰና ነፍሶችን ለማጥፋት፡ ትርፍ ለመሻትና የሰውንም ገንዘብ ለመንጠቅ ይነቃሉ። ነቢያትዎም እግዚአብሔር ያልተናገረውንና ያሳዘዘውን እያስተማሩ ሕዝባቸውን ገለባ በሌለው ጭቃ እየሰሰኩ በኔ ላይ ዐመፅ ይሠራሉ።» እያሰ በሚያስፈራና በሚያስደንቅ ቃል ሲዘልፋቸው እንደነበረ ቅዱስ መጽሐፍ ይነግረናል! ሕዝ. 22፡23-31።

በዘመናችን የተገኘውና የገነነው «ፖለቲካ» የሚባለው የታላላቆቹ ሰዎች ትምህርትና መብትም፡ እንደኔው አስተያየትና ሐሳብ ትርጓሜ ስለጠው፡ ያው ማታሰል ማለት ሳይሆን አይቀርም ብዬ አገምታለሁ፤ ዳን. 11፡27-34።

ከአሁን በፊት ወገኔ ዕውቀት ቢያንስው በአላዋቂዎች ተማረክ ኢሳ.5፡9-13። ከዐዲሱ ዘመን ጀምሮ ለወደፊቱ ግን የሀገሪ

ወጣቶች በእውነተኛው የወንጌል ብርሃን ተመርተው፡ የነፍሳቸውን ዕረፍትና የሥጋቸውን ነጻነት እግኝተው፡ ልዝቡንና ቀላሉን የክርስቶስን ቀምበር ብቻ ተሸክመው፡ ራሳቸውን አድነውና ጠቅመው፡ ሀገራቸውን ያድናሉ ብዬ ተስፋ አደርጋለሁ እንጂ፡ በተዘካርና ዝክር፡ በአሮጌው ልማድና በከባዱ የፈረሳውያን ቀምበር ይጠመዳሉ (ይማረካሉ) ብዬ ከቶ አልጠረጥርምና አባክህን መርምር! ማቴ. 11፡28-30፤ 23፡1-10።

ወዳጄ ሆይ! ክሊኦል እጅ አድኖ በቀኝ ለማቆም የሚያበቃህ ግን «አቅድሙ ስንቀክሙ።» «ስንቃችሁን አስቀድሙ» እንደ ተባለው፡ እውነተኛው በልብ ያሰው ሃይማኖትህና መልካሙ ምግባርህ ብቻ ነው። ነፍስ ሊያድን የሚችል ሌላ መድኃኒት እግዚአብሔር እንዳሳዘዘ መጻሕፍትን ጠይቅ! ማቴ. 6፡19-21፤ ያዕ. 2፡14-26፤ 1ኤጥ. 3፡18-22፤ ዕብ. 10፡1-31።

አንባቢ ሆይ! ከአንተ የምሸገው ምስጢር ስለ ሌላኝ ክዚህ አስከትዬ ስለ በዓላት የሚናገር ዐጭር ቃል ጽፈልህ አሰሁና ሳትቸኩል አስተውለህ አንብብ! ማቴ. 10፡26-27። ክርስቶስ እውነትና ሐሰት የሚለይ ብሩህ ልቦና ይስጥህ! አሜን።

ምዕራፍ 22

በሰ በዓላት

በዓላት ማለት መታሰቢያ፡ ዝክር ወይም የደስታ ቀን ጉባዔ ቀን ማለት ነው፤ ዘፀ. 12+1-14፤ 2ዜና. 8+13፤ ነህ. 8+6-14።

ይኸውም በመጽሐፈ ብሉይ እንደ ተጻፈው የሚዘከረው እግዚአብሔር ብቻ፣ ቀኖቹም በዓመት ሦስት ስማቸውም ኗኢት (የቂጣ በዓል)፣ ሠዊትና (የመከር በዓልና) መጸሐት (የዳስ በዓል) ነው፤ 2ዜና. 8+13።

እንዲሁም በመጽሐፈ ሐዲስ እንደ ተገለጸውና በፍትሐ ነገሥትም በ19ኛው አንቀጽ እንደ ተደነገገው፣ በዓላት ወልድ የተባሉት በአንድ ዓመት ውስጥ 9 ቀናት ብቻ ናቸው። አባ ገብረ ወልድና መምራ ተክለ ዮሐንስ የተባሉ ሰዎች ግን፣ ተአምረ ማርያምና መርሐ ዕውር በሚባል በ1934 ዓ.ም አርቲስቲክ ማተሚያ ቤት ባስጸፉት መጽሐፋቸው በገጽ 127፣ በፍትሐ ነገሥት የሌለውን «በአንድ ዓመት ዐርባ አንድ ቀን ታዟል።» ብለው በውሸት ጽፈዋል። እንደ ሀገራችን ባህልና ልማድ ግን የ፪፻፴፰ ርቱዓነ ሃይማኖት ያላወጁት፣ በአንድ ወር ዐሥራ ስምንት ቀን በዓላት እየተባለ የማይሠራበት ለመላእክት፣ ለቅዱሳን፣ ለጳውሎስ፣ ለሰማዕታት፣ ለእባሃይ እገሌና ለእማሆይ እገሊት ለክብራቸው ተብሎ ተደግሶ የሚሰከርበት፣ ፈጣሪን ትቶ ፍጡር የሚመስክበት በአንድ ዓመት ከሁለት መቶ የሚበዛ በዓል ይደረጋል። ስለዚህ ይህን ዋጋ የሌለው የሰው ሥርዐት ከንቱ የሆነ ስሕተት ስለተከተልን፣ ዋጋችን ያ ከፋ ጠላት የሰው ልጆች ደመኛ የሆነው ማጣት ወይም ረገብ ብቻ ነው (ሆኗል)፤ ምሳ. 6+9-11፤ 13+41 20+13።

ወዳጄ ሆይ! ሥራ ወዳጆች የሆኑት ወንድሞቻችን በኑሮአቸው፣ በምግብና በልብላቸው እንዴት እንዳሉ፣ እኛ ግን ሳንሠራ፣ በዓላት ስንቄጥርና የሚሠራውን ወንድማችንን ቡዳ፣ ፋቂ፣ ሽማግሌ፣ ቀጥቃጭ፣ እንጥረኛ፣ ሽቃጭ፣ ሠራተኛ፣ ነጋዴ፣ ወታደር፣ ገበሬ (ዓጃይ)፣ ጨዋ፣ ባሪያ ብስን እየተሳደብን የምንኖር፣ ሕገ ክርስቶስ «ስዱስ መዋዕለ ተገበር ተግባረክ» «በስድስት ቀን ተግባርህን እከናውን» የሚለውን ሳንፈጽም፣ በስም ብቻ ክርስቲያኖች የምንባለው እንዴት ያለ ኑሮ እንደምንኖር ልብ ያለው እስተዋይ ሰው እይስተውም ይሆናል፤ ዘዳ. 28+43-45። «ፍትወት ይቀትሉ ሰሃካይ፤ እስመ ኢይፈቅዳ አደፂሁ ምንተኒ

ይገባራ።» «አጃቹ ይሠሩ ዘንድ እይፈቅዳምና፣ ኃጥእ ቀኑን ሁሉ ምኞትን ይመኛል።» ይላል ጠቢቡ ሰሎሞን፤ ምሳ. 21+25።

አሁን ግን ይህን የሰው ሥርዐት እርጌ ልማድን ተከትሰን፣ ሰጸድቃን ዝክር፣ ክብር፣ መታሰቢያ እያልን የምንገባውና የምንጠጣው ሁሉ፣ እግዚአብሔር እምሳካችን እንደ መሥዋዕተ ጣዖት እድርጎ የሚጸየፈው ርኩስ ነገር ስለሆነ፣ በባሪያው በሙሴ እፍ «ከአንዱ አምላክ በቀር ስለላ የሚሠዋ ሰው ፈጽሞ ይጥፋ።» ይላል፤ ዘፀ. 22+20፤ 2ገገ. 17+35-39።

ደግሞም ሦዑ ለአጋንንት፤ ወአኮ ለእግዚአብሔር፤ ለአማልክት እስ ድረስምና፤ ለአማልክት ግብት እስ ድረስምና፤ ለይሱቅና፤ ለይቲ እመንቱ እማልክቲከሙ እስ ትትዊከሉ በሙ፤ ወአላ ትበልዑ መሳብሕተ መሥዋዕቶሙ፤ ወትስትዩ ወይን ሞጸኦቶሙ፤ ይትነሥኦኪ ወይርድኦከሙ፤ ወይኩኩከሙ መድጋኔከሙ፤ እእምሩ ከመ እነ ውእቱ እግዚአብሔር አልቦ ባዕድ እምላክ ዘእገበሌየ፤ እነ እቀትል ወአሐዩ፤ እቀሥፍሂ ወእሣሃል፤ ወአልቦ ዘያመሥጥ እምእዴየ። . . . ምንተ ይበቀላላ ሠዊዕ ለአማልክት ሕይወንቱ ይበልዑ ወእእመንቱ ያጺንጧ «እግዚአብሔር ላልሆኑ አጋንንት፣ ሰማያውቋቸው እማልክት፣ በቅርብ ጊዜ ስተነሡ ሰዐላሶች፣ እባቶቻቸውም ላልፈሯቸው እማልክት ሠወ። . . . እማልክቶቻቸው የት ናቸው? ይታመኑባቸው የነበሩት እማልክት፤ የመሥዋዕታቸውን ስብ የበሉ፤ የመጠጥ ቀርባናቸውን የወይን ጠጅ የጠጡ፤ እነርሱ ይነሡ፤ ይርጃቸውም። መጠጊያም ይሁኑላቸው፤ አሁንም እኔ ብቻዬን እንደሆንሁ፣ ከኔ በቀር እምላክ እንደሌለ እዩ። እኔ እንድላስሁ፤ እድንማለሁ፤ እኔ እመታሰሁ፤ እፈውስማለሁ፤ ከእዴም የሚያድን የለም። . . . እነርሳቸው ሕይወት፤ ሕይወት፤ ሕያቸው ለጣዖት መሥዋዕት መሠዋት ምን ይጠቅማል። » እያስ እስተካከሉ ይነገረናል፤ ዘዳ. 32+15-39፤ ሲራ. 30+19፤ 1ቆሮ. 10+19-22። እገሬ ኢትዮጵያ ሆይ! እማልክቶችህ መብዛታቸው እንዳገርህ ቁጥርና መንገድ ናቸው፤ ኤር. 11+9-14።

ወንድሜ ሆይ! ቸሩ እምሳካችን እንደዚህ እድርጎ እስተካከሉ ገልጸ እየነገረን፣ የርሱን ሕያው ቃል ወደ ቀኝ ጥለን ወደ ግራ (ገሃነም) በሚያስገባው በሰዎች ሥርዐት ስሕተት ወይም ጥፋት በሚባል ጎዳና መጓዛችን ይገርማል። «ዕውርን ዕውር ቢመራው ሁለቱም ተያይዘው ገደል ይገባሉ።» የሚለው እምሳካዊ ቃል በእኛ በኢትዮጵያውያን እንዳይፈጸም እጅግ በጣም ያስፈራል፤ ኢሳ. 9+16፤ ማቴ. 15+12-20።

ለሰዚህ ክርስቲያን ከሆንህ አሕዛብ ከሚሠሩትና ከደነገጉት ሁሉ መለየት ይገባል። «ወተደመሩ ምስሰ አሕዛብ ወሰገዱ ለግል፤ ወተምህሩ ምግባርሙ፤ ወተንተንዩ ለግል፤ ሆሙ ወበልዑ መሥዋዕት ምውተ፤ ወሦዑ ለግል፤ ከነፃን ወዘመዉ በጣዖቶሙ።» «አሕዛብ ጋር ተደባለቁ፤ ሥራቸውንም ተማሩ፤ ለጣዖቶቻቸውም ተገዙ፤ ወንዶች ልጆቻቸውንና ሴቶች ልጆቻቸውን ለአጋንንት ሠዉ . . . በማድረጋቸውም አመነዘሩ።» መዝ. 106፥19-43፤ የሚለውን ቃል ለማን እንደ ተነገረ በማስተዋል ተጠንቅቀህ መርምር፤ 1ዮሐ. 4፥1።

የስሕተታችንንም ማስረጃ ሰማኝ ልንገርህ፤ መላእክት፥ ጸድቃን፥ ቅዱሳንና ሰማዕታት በሚዘክሩበት ቀን ሥራ ብንሠራ አትሥሩ እያሉ የሚቈጡን ከሆነ፥ (እነርሱ ግን «ሰዱሰ መዋዕለ ተገበር ተግባረክ» የሚለውን አምላካዊ ዐዋጅ ፈጽመው የጸደቁ ይመስለናል) እኛም ለአንድ ጸድቅ ክብር ብለን አንድ ቀን ሥራ ከፈታን፥ የአንድ ዓመት ቀኖች 365 ናቸው። ጸድቃንና ቅዱሳን፥ ሰማዕታት፥ መላእክት አገልጋዮቹና ባሮቹ ግን ሰው ሊቂጥራቸው የማይቻለው ከባሕር እሸዋ የሚበዙ አእላፋት ናቸው፤ መዝ. 104፥4፤ ዳገ. 7፥10።

ለሰዚህ የዓመቱን ቀናት ለምናውቃቸው ቅዱሳን ብቻ ብናካፍልና በአንድ ቀን ቢያንስ ለመቶ ጸድቃን መታሰቢያ ቢደረግ፥ በአንድ ዓመት ውስጥ ሥራ የሚሠራበት አንድ ደቂቃ ያህል ጊዜም ባልተገኘ ነበር። እኛምም ባላቸው ሰዎችና እገሮች ግን በአንድ ዓመት ውስጥ አንድ ቀን ብቻ ለቅዱሳን ሰዎች መታሰቢያ ተብሎ የሕይወት ታሪካቸውና ሥራቸው ለሕዝብ ማጽናኛ እንዲሆን እየተነገረ በዓል ይደረጋል፤ የሐዋ. ሥራ 5፥17-42፤ ዕቢ. 11፥1-40።

የእገራችን በዓላት ግን እነ መምሬ ሃኬት፥ እነ ቄስ ሰንፍና፥ እነ አባ አታላሉ፥ እነ ርክሰ ደብር ሳትሠሩ አብሎን፥ እነ ግራ ጌታ ዓለማየሁ፥ እነ አለቃ ሆድ አምላኩ ተሰብስበው ለሥጋዊ ጥቅማቸው ብቻ ሊሉ፥ ጌታ በወንጌሉ «ቤትየሰ ቤተ ጸሎት ይሰመይ፤ ወአንትሙሰ ረሰይክምዎ በአተ ፈያት ወሰረቅት» «ቤቴ የጸሎት ቤት ይሆናል ተብሎ ተጽፏል። እናንተ ግን የሊቦችና የወንበዴዎች ዋሻ አደረጋችሁት።» እንዳላቸው፥ አምልኮን ተጠግተው በሐሰት የደነገገንቸው በዓላት ስለሆኑ ከንቱ ስሕተት ነውና አትመናቸው ያልኩህ ለሰዚህ ነው፤ ኤር. 23፥11-16፤ ሕዝ. 13፥1-23፤ ሉቃ. 19፥46።

የስሕተቱ መጨረሻም የልጆች ጨዋታ ይመስል በበዓል ቀን «ኢታንሥእ እደዊክ ወእገሪክ» «እግርህንም እጅህንም አታንሣ።» ይባላል፤ ኢሳ. 58፥13። ጠማማው የሰው ሥርዐት ግን ከሁለት ተከፍሎ እኩሌታው በሥራ ቀን የሚሠራ፥ እኩሌታው ደግሞ በበዓል ቀን የሚሠራ ተብሎ ተደንግጓል። በሥራ ቀን ብቻ የሚሠራው እርሻ፥ ጉልጓሉ፥ ዐጨዳ፥ ቁፋሮ፥ መፍተልና ወፍጮ ነው። በበዓል ቀን ሊሠራ የተፈቀደው ደግሞ እሸኽ እየቂረጡ ዐጥር ማጠር፥ የተጉለጉለውን ማውጣት፥ የታጨደውን መከመር፥ አውድማ ማውጣት፥ የተወቃውን ማጥራት፥ ገለባ መሸከም፥ የጥጥ ፍሬ መፈልቀቅ፥ እህል ማበጠር፥ ወፍጮ መውቀር ነው። ይህ ሁሉ ግን ሥራ መባሉ ቀርቶ በሰንበትም ሳይቀር በሰርቆሽ ሊሠራ ይውላል። እኩሉ የሚሠራበት እኩልም የማይሠራበት ሆኖ ከታዘዘ ግን፥ ይህ መሰሉ ነገር የልጆች መጫወቻና የጫጉላ ቤት መዘባበቻ የሆነው የሰው ሥርዐትና ሕግ ሁሉ የአምጋይ ክብ መሆኑን አስተውል፤ ኢሳ. 28፥7-18።

ወዳጄ ሆይ! የአምላክን ትእዛዝና ሕግ ከሐሰተኛው የሰው ሕግ ሳይተህ ልታውቀውና ልትፈጽመው ከፈለግህ ግን፥ እውነተኛው ሕግ «በሰድስት ቀን ሥራህን ሁሉ ሥራ፤ በሰባተኛው ቀን ግን የአምላክህ ሰንበት ነውና እክብረው፤ ምንም አትሥራበት።» ብሎ ሕያው ዘሊይመውት ቅዱስ አምላካችን በድንጋይ ላይ በእፍአ ሳይሆን፥ በጣቱ በልባችን ውስጥ ጽፎ ለዘላለም ተጠንቅቀን እንድንጠብቀው አጥብቆ አዝዞናል፤ ዘፀ. 20፥8-11፤ ዘዳ. 5፥12-15፤ ኤር. 17፥19-25፤ ሉቃ. 13፥14፤ ሕዝ. 36፥26።

አንባቢ ሆይ! ጸድቁ መድኃኔ ዓለም ክርስቶስ ግን እንኳን ለስድስት ቀናት በዝነን ልንውል፥ ለባተኛውንም ቀን ለንበትንም ሰው የሚጠቀምበትን ሥራ እንድንሠራበት አዝዞናል። «ይከውንኪ በሰንበት ገቢረ ሠናይ።» «በሰንበት መልካም ሥራ መሥራት ይገባል።» ማቴ12፥12፤ «ሰንበት ሰለ ሰው እንጂ፥ ሰው ሰለ ሰንበት አልተፈጠረም።» ማር. 2፥27 ይላል።

ለሰዚህ አምላካችን የሚደስትበትን መልካም ሥራ ሁሉ ዘወትር፥ አንድ ደቂቃ እንኳ ሳናጉድል እስከ ዘላለም እንድንሠራ ፈቅዶልናል። ፈጣሪያችን የከለከለው ኃጢአት የተባለውን ክፉ ሥራ ሁሉ መሥራት ግን በዓል ሆነም አልሆነም፥ ለዘላለም እንዳንነካውና እንዳንሠራው ከልከሎናል። ለዘላለም የተከለከለውን ልታውቀው ብትፈልግ ግን በማር. 7፥8-23 እና ገላ. 5፥19-21 ተጽፎ ያለው፥ ከልብ እየወጣ ሰውን የሚያረክስ የሥጋ ፍሬ የተባለውና በ28 መደብ የተቀመረውን ኃጢአት ብቻ ነው። አንድ

ቀን ሳናገድል እስከ ዘላለም እየሠራነው እንድንኖር የታዘዘው ግን በማቴዎስ 5ኛው፥ 6ኛውና 25ኛው ምዕራፍ፥ ገላ. 5፥22 የተጻፈው «እፍቅሩ ጸላእተክሙ፤ ባርክዎሙ ሰእስ ይረግመኩሙ፤ ርጉበኩ ጸማዕኩ፤ ዓረቁ፤ ተፋቅሮ፥ ፍሥሐ፥ ሰላም፥ ትዕግስት፥ የሚለውን ሌላም ይህን የመሰሰውንና የመንፈስ (የነፍስ) ፍሬ የተሰሰውን ነው።

አሁን ግን በዓል ሰማክበር ብስን ተሰብስቦን እምላካችን የክሰከሰውን የሲኦል ጎዳና ቂምና በቀል፥ ሐሜትና ዝሙትን ለብስን፥ ሰክረን ሰንፈናከትና ሰንጋደል ብንውል ነው ኃጢአት የሚቁጠርብን እንጂ፥ የእኛና የወንድሞቻችን ሕይወት የሚድንበትን በእውነተኛው ነገር መልካም ሥራ ከሠራን፥ በእኩድ ቀንም ቢሆን እንደ ጽድቅ እንጂ እንደ ኃጢአት እንደሚቆጥርብን በትምህርቱ ባለቤቱ ኢየሱስ ክርስቶስ አስተምሯል፤ ራሱም በሰንበት ቀን ሠርቶ አሳይቷል፤ ማቴ. 12፥1-14፤ ዮሐ. 5፥1-18። እውነተኛው ክርስቲያን ግን በእኩድ ዕለት ዐይነተኛ ግብሩ አድርጎ እስረኛና በሽተኛን በመጠየቅና በመርዳት ቢውል፥ እግዚአብሔር የሚደስትበት የተለየ የሥራ ቀኑ ነው።

ዛሬ በሀገራችን እንደምናደርገው ልማድ ግን፥ በዓላትን እየቁጠርን በዝነን ብንውል «በሐፈ ገጽከ ብላዕ» የሚል እምላካዊ ዐዋቹ ማፍረሳችን ነውና፥ እምላክ እዳያዝንብን መጠንቀቅ ይገባናል። ሐዋርያትም «በኢይፈቅድ ይትቀነይ ኢይሌሰይ።» «ሊሠራ የማይወድ አይብላ።» ብለው አዘዋልና፥ እነርሱ ግን እንዳስተማሩት ወንጌልን አሰ ዋጋ ለሁሉ እያስተማሩ፥ ስለምግባቸውም ሊሉ በእጃቸው እየሠሩ፥ በደመወዝ ድንኳን እየሰፉ ይመገቡ ነበሩ እንጂ፥ እንደ ሀገሪ ካህናት በዓላት እየቁጠሩ ድግስ ደግሳችሁ፥ ፍጡራንን አክብሩ ብለው ሥራ ፈትነትን ከቶ አሳስተማሩም። ከምእመናኑም እንደ ሳንቲም ሳይቀበሉ፥ በብርቱ ድካም ሳይሰሰቹ ሌትና ቀን ይሠሩ ነበር። «ወተዘክሩ አገዢ ጸማነ፤ ወሰራሐነ፤ መዐልተ ወሌሊተ ኮነ ንትጌበር ከመ ኢናክብድ ላዕሰ አሐዱሂ እምወስቴትክሙ።» «ወንድሞች ሆይ! ድካማችንና ጥረታችን ትዝ ይላችኋልና፤ ከእናንተ በእንዱ ስንኳ እንዳንከብድበት ሌትና ቀን እየሠራን የእግዚአብሔርን ወንጌል ሰእናንተ ሰበክን።» ብለዋል፤ 1ተሰ. 2፥1-12፤ ዮሐዋ. ሥራ 20፥33-35።

ወንድሜና ወዳጄ ሆይ! ቸሩ እምላካችን በኃይለ ሥላሴ ዘመነ መንግሥት የድንቅርና ወራትን አሳልፏል፤ ዮሐዋ. ሥራ 17፥22-30። እንግዲህ ግን ዛሬ የእምላክህን ድምፅ ከሰማህበት ቀን ጀምረህ፥ እርጌ የማይጠቅም ፍሬ የሌለው የሰው ትእዛዝ ከመጠበቅ ይልቅ፥ ዐዲሉንና እውነተኛ ዋጋ ያለውን የእምላክን ሕግ መስማትና ማድረግ ዐውቀህና ተምረህ፤ ዮሐዋ. ሥራ 4፥15-35

ልብህን ሳታጸና (ሳታደነድን)፥ በእውነተኛው ንስሐ ጠባይህን ሰውጠህ፥ ከኃጢአት ተሰይተህ የፈጣሪህን ትእዛዝ ብቻ በልብህ ውስጥ አጥብቀህ ይዘህ «ወሕን እምላኩ ውስተ ልቡ» «የእምላኩ ሕግ በልቡ ውስጥ ነው።» መዝ. 37፥26-31 የተሰሰው ሰው ሆነህ፥ በስድስቱ ቀን ውስጥ ትንሽና ትልቅ ሳትል የሥጋህን ሥራ ሁሉ ሥራ። በባተኛውን ቀን ግን የእምላክህን ሰንበት ነውና አክብረው! ማለት ለነፍሱ ሰንቅ የሚሆን መልካሙን ሥራ ሥራበት! ዘሌ. 23፥2-8።

ቅዱሳን ሐዋርያት ያስተማሩን እውነተኛውንና ንጹሐን እምልክ (ሃይማኖት) ልንገርህ፡ - «ራሱን በዓለም ካለው ርኩሰት ዘወትር እየጠበቅህ፥ ድዝችንና መበለቶችን በመክራቸው ጊዜ መርዳት፥ ይህ ለሰው ሁሉ ዋናው አስፈላጊው ነገር ነው ብለዋል።» ያዕ. 1፥27። ሐዋርያው ጳውሎስ ከንቱ የሆነውን የሰው ሥርዐት እየነቀፈ ሲያስረዳን፥ «አሁን ግን በመበልና መጠጥ፥ በዓላትንና ሰንበታትን በመጠበቅ፥ መባቻን በመቀጠር ማንም አይፍረድባችሁ፤ ይህ ሁሉ የሰው ትምህርት፥ የሰውም ትእዛዝ ነውና፤ ሥ2 አንዳጠግብበት በፈቃድ ስለ ተደነገገ፥ የእምልክ መልክ ያለው፥ የማይረባ፥ የማይጠቅም ወደ ጥፋት የሚወስድ ሰብሆን ግን፥ ወደ ሕይወት ያደርገውና ሰብሊኑ የፈቀዳችሁትን (የሰፈረችሁትን) ሁሉ ብትበሉ፥ ብትጠጡ፥ ሥራም ብትሠሩ ከቶ የሚፈርድባችሁ ሰው ያለም።» ብሏል፤ ቄላ. 2፥16-23። «አሁን ግን ክርስቶስ ነጻ ባወጣን በሰው ልዩነት ጽኑ፤ ከእንግዲህ ሰሰው ሕግና ሰባርነት ቀምበር አትገዙ።» ገላ. 5፥12። ወንድሞቼ ሆይ! የሰው ባሮች፥ የእርጌ ልማድ ደንቆሮች አይደላችሁም፤ የክርስቶስን እውነተኛ ቃሉንና ጣፋጩን ጣዕመ ወንጌሉን ከሐሰት ሳይታችሁ እጽንታችሁ በልብ ከያዛችሁ፥ ቃሉ እርነት (ነጻነት) እንደሚያወጣችሁ ጥርጥር አይግባችሁ፤ ዮሐ. 8፥30-32፤ 15፥1-17፤ ሮሜ 14፥20፤ ቲቶ 1፥15። እውነትን ከሐሰት ሳይቶ የሚይዝ አእምሮ ይሰጠን። አሜን።

ምዕራፍ 23

ሞትና ሐዘን

ወንድሞቼ ሆይ! ዓለማውያን ወንድሞቻችን በሰው ዘንድ ሐዘንተኞች ተብለው እንዲመሰገኑ ሲሉ ሰሚቹ ጥቁር ጨርቅ (ምልክት) ይሰጡላቸዋል። ክርስቶስ «በኔ የሚያምን ከሞት ወደ ሕይወት ተሻገረ እንጂ፣ ወደ ፍርድ አይሄድም፤ ትንሣኤና ሕይወት እኔ ነኝና በእኔ የሚያምን ሁሉ ቢሞትም ይድናል።» ዮሐ. 5+24-29፤ 11+23-27 የሚለውን ቃል ብለ አልተገነዘቡት ዘመዳችን ሞተ፤ ጠፍቶ በሰብስቦ ቀረ፤ ሸሸ ተበላሽ አያሉ በሰም ብቻ ክርስቲያኖች ተብለው እየተጠሩ፣ እንደ አሕዛብ ልማድ ፈታቸውን እየገጩ፣ ደረታቸውን እየመቱ፣ ራሳቸውን ይላጩ ለሰሚያም ይሄዳሉ፤ ዘሊ. 19+26-31። በዚህ ምክንያት እየታመሙ ብዙዎች ይሞታሉ፤ ጥቂቶቹም ዐይናቸውን ይታወራሉ።

የተጠመቃችሁበትን ወንጌል ስላመናችሁና ክርስቶስንም ብቻ ስላመሰክችሁ፣ በእውሮፓውያን ፕሮቴስታንት (አልቨኖና ተጋዳይ)፣ በኢትዮጵያችንም «ማርያም ሕግ አፍራሽን ትጠላለች።» ስለሚታሉ ፀረ ማርያሞች አየተባላችሁ የምትሰደቡና የምትጠሉ ወንድሞቼ ወንጌላውያን ሆይ፣ (ስለ ስሜ ክፉ ስም ያወጡባችኋል የሚለውን ቃል አትርሱ።) ዘመዶቻችሁ በሞት ቢለዩላችሁ፣ ከጥቂት ጊዜ በኋላ በሰማይ አንገሮቻችን ብላችሁ እየዘመራችሁ፣ ደስታ በተሞላው የትንሣኤ ተስፋ ሸኙዋቸው እንጂ ፍሬ በሌለው የአሕዛብ ልማድ ተገርኝታችሁ (ተይዛችሁ)፣ ከልክ ካለፈ ሐዘንና ልቅሶም ተሸራችሁ (ተጽናንታችሁ)፣ ነጭ ልብስም በመልበስ ወደ ክርስቶስ እቅፍ ስለሄዱ፣ በደሙ ታጥበው ስለነጹና በተሰፋው ድነው ስላረፉት ወንድሞቻችሁ በቅዱስ ቃሉ እየተጸናናችሁ መልካም አርአያ በመሆን ተለዩ እንጂ፣ ቅዱሳት መጻሕፍትን እንዳላነበቡ ሰዎች ራስን በመላጩትና ጥቁር ጨርቅ በመልበስ፣ ራሳችሁን እየታሰላችሁ በግብዝነት እንዳታዘኑና የትንሣኤ ተስፋ እንደሌላቸው አረማውያን (የሚሰድቧችሁን) እንዳትመስሉ በእምላካዊ ቃል አማጽናችኋለሁ፤ 2ቆሮ. 6+13-18፤ 1ተሲ. 4+13-18፤ ዮሴፉ ክርስቲያን ታሪክ ገጽ 178።

ይልቁንም የሃይማኖታችንን ዐላማውን ልንገራችሁ የምዉትን ቤት እርዱ፤ ደግፋ። የምዉት ልጆችን አልብሱ፤ አጉርሱ። ዋጋ አልባ ሆናችሁ እንዳትቀሩ ለአዩልኝ አትደግሱ፤ ተዝካር ዝክር ያጸድቃል መስጧችሁ ክቡር ገዝባችሁን በአሸዋ ላይ አታፍስሱ፤ ድሾችን በመከራቸው ጊዜ ዐበቧቸው፤ በሰማይ

እንዳትከሰሱ ራሳችሁን አታቃልሉ፤ በወንጌል የሰማችሁትን ቃል በምግባር ግለጡት (ለባኩት)፤ ቃልንም እድራጊዎች እንጂ ሰሚዎች ብቻ አትሁኑ፤ እንዳትወቁሁ በሕገ ወንጌል ተቀደሱ፤ የአሕዛብን ልማድ አትከተሉ፤ እንዳትረከሱ ሰሞተ ማልቀስ አይገባምና መጽሐፍን አታፍርሱ ኤር.22+10፤ ጸሊ አባካችሁ የአሕዛብ መላቅያ እንዳንሆን የተፋችሁትን አትላሉ፤ 2ጴጥ. 2+20-22፤ በሰማይ እንድትካሄዱ ስንቃችሁን በከርሠ ርኑባን ቋጥሩት፤ ታሪካችሁንም በሕይወታችሁ ሥሩ፤ እድሱም። በመጽሐፈ ሕይወት እንድትታወሱ ዛሬ ልባችሁን ግዘሩ፤ በኃጢአታችሁም አልቅሱ፤ ኢዪ. 2+11-14።

ለባቶቼና እናቶቼ፣ ወንድሞቼና እህቶቼ ሆይ! የወንጌልን ጣዕም ላልቀመሱት ወንድሞቻችሁ እዘኑና ተቈርቁራላቸው፤ በትጋትና በድፍረትም አቅምሱአቸው። ትልቁ ኃጢአትም ሥጋን የሚገድሱትን መፍራት መሆኑን አትርሱ፤ አባካችሁ፤ ጸሊ አባካችሁ፤ ከክርስቶስ መንጋ የጠፉ ወንድሞቻችሁን ቅን ጸሎትና ንጹሕ ምግባር ታጥቃችሁ እየፈለጋችሁ መልሱ፤ «ቃሌን ባትነግረው ደሙን ከእጅህ አፈልገዋለሁ።» የሚለውን እምላካዊ ቃል ስንት ጊዜ ትረሱ? ሕዝ. 3+16-21፤ 33+1-8።

ይገርምዩ እ ቃሉ እተንበቡ ከበልኩም ከንድዚ ዚአክል ዕዳ ተስኪምኩምዶ ትድቅሱ? አይትገብሩዎን ደጊምሲ ተባራብ ሩሞ ጽሑፋት ዳህስሱ እዩ. እንቱም መራሕትና ዓለም ቀትሪ ሽይኑስ ገና ትታሽሱ፤ ክላ ደጊም ዋዛ ይትረፍሞ አሕጺርኩም ዕጠቄ ጽዒርኩም ኩልሱ፤ ቅዱስ አትብሉዎ ቐምሽ ፈሪላዊያንሲ በወንጌል ረሽሱ፤ ተዝካርን ዝክርን ዘመናም ሓሊፋስ ውዕሉም ፈሪሱ፤ እሽስ ሕማም እዮም ደቅ ስብ ዜርክሱ፤ ገድለ ተአምርስ ከንድዚ ይሕሱ፤ ንዝክር መድኃኔ ዓለም ዚሽን ቅጫ እንቲስንክት ትኩ ዝጫነም ሹሱ ይጸድሆ ይብል፤ እንታ ደም ክርስቶስዶ ብሽንቱ ፈሊሱ ወይዙ ወድ አዳም ንገፍሱ ረሊዑስ ጥራሕ ነታ ሽርሡ፤ እረ በይዛኻትኩም ደቅ መን ምኃንኩም ውልደትኩም ሕሰሱ፤ ዘመን ተዓዚብኩም ምሽሩ ዘትዩ (አብ) ሚዛን ከይትንእሱ፤ ሰቐልቲ ክርስቶስ ወትሩ ብዝተሸሱ፤ ይሱኝታ እኩ እዩ ንወድ ሰብ ፈውሱ፤ ቅንእት ምቀኝነት አብ ካህናት ነጊሡ፤ ተግሣፅና ምክር ደጊምዶ ደቂሱ፤ ንሓሶት ግብዝና ዓጺዱ ጉልሊሱ፤ ሓዊ ሼእትወሱ ዓጢቄ ጨሪሱ፤ ይሱኝታ እንክብ ሞተስ ሕይወት ብዘይ ንሱ፤ ከቶ እይርክብን ብሽምኩ እይንሓሱ፤ ቅኔ ተጸሒፋስ ምሽሪ ተሸስኪሱ፤ ስምዑ ሽንበበልኩም እዝንኹም ምሰሱ፤ ብመልእክ ብርሃናት ብርሃን (ዓድዋ ሥላሴ) ነገር ተጠሪሱ።

ትርጓሜ

ይገርማል እናንተ ቃል የምታነቡ ይህን ያህል ዕጻ ተሸከማችሁ ትተኛላችሁን? ተነሡ! ገሥግሡ! ከእንግዲህ ስታድርጉት መጻሕፍትን ዳስሱ! እዩ! እናንተ መሪዎቻችን ለዓለም ቀትር ሆኖ ሲሯሯጥ እሱ በሱ በሱ ዋዛ ይቅርና ባጭሩ ታጥቃችሁ ጥራችሁ ጉረሱ! ቅዱስ የምትሉት የፈረሳውያን ቀሚስ በወንጌል በመርከቡ ተዝካርና ዝክር ዘመናቸው አልፎ ውላቸው በመፍረሱ እከለ ሕማም (የመከራ እንጀራ) ናቸውና የለውን ልጅ የሚያረክቡ! ተእምርና ገድል ይህን ያህል ያልሆነውን ነገር ደራርበው ሲያለብሱ! ለመድንጌ ዓለም የሚሆን ቂጣ ሲጋግሩ የሸተታቸው ሁሉ ይጸድቃሉ ይላል! እንዲህም ከሆነ የክርስቶስ ደሙ በከንቱ ነዋ መፍለሱ! አወይ የለው ልጅ ነፍሱን ረስቶ መሸቀዳደሙ ለክርሱ! ሽረ እባካችሁ! የማን ልጅ መሆናችሁ ነው? ልጅነታችሁን አስታውሱ! ዘመን ታዘባችሁ ምክሩ ተወያዩ! በሚዛን እንዳታገሱ! የክርስቶስ ሰቃዮች ሁሉ እንደተከለሱ! ይሉኝታ እከ ነው ለሰው ልጅ ፈውሱ! ቅንኣት ምቀኝነት በካህናት በመንገሡ ተኛ ተግሣጽና ምክር በነፍሱ ወሽትገና ግብዝነትን ዐጭዶ ከምሮ ከነ ግብለብሱ እሳት ሊለቅበት ታጥቆ ጨርሶ በመንፈሱ ይሉኝታ ከምተለ ሕይወት ያለአርሱ! ከቶ እይገኝም በከንቱ ቢያወለውሱ! ቅኔ ተጽፎ ምክር በመከላከሉ! ለሙላንብሰላችሁ ጆርላችሁን መልሱ! በመልእክ ብርሃናት ብርሃን (ዓድዋ ሥላሴ) ነገር ፍጻሜ ላይ መድረሱ::

መወደስ

በአልባላ አይሁድ ቅንኣት ወምቀኝነት
ዐጽፍታ ታንሶሱ ወታለተርኢ ጉብርታ
ልበ ካህናት አይሁድ እንተ ይእቲ አውታታ
ወይነድድ ባቲ ቀኛዝማች የማኑ እማኑኤል ምታ
ልበ ካህናት ጋለሞታ
እለመ ታቀንኦ ፈድፋደ ግራዝማች ዳብዩን እግብታ
ሞተሂ እሉ ጊዜው በጸሊዐ ቢጽ በሽታ
መርዓዊ ህብተ ካህነት ዘተፍሕረ ለደለታ
እምዝኒ ኩሱ ነገር ታሐዝነኒ ይሉኝታ
እለመ ቀተልዋ ካህናት ወተቀብረት ሳትፈታ::

ትርጓሜ: - «በአይሁድ አልባላት ቅንዓትና ምቀኝነት! አሽብርቃለች ያችው ትታያለች በጉብታ! ልበ ካህናት አይሁድ ዘትርጓሜሃ አውታታ! ይናደዳል በርሷ ቀኛዝማች የማኑ እማኑኤል ምታ (ባሏ) ልበ ካህናት ጋለሞታ!

ታስቀናዋለች እጅግ ግራ እዝማች ዳብዩን (ዲያብሎስን) አግብታ

ደግሞም ሞተ እለጊዜው ወንድምን በመጥላት በሽታ!

መሽራው ህብተ ካህነት የታጨው ለደስታ!

ከዚህም ሁሉ ጋር ታላዝናለች ይሉኝታ!

ካህናትኮ ገደልዋት ተቀብረችም ሳትፈታ::»

ተብሎ እስቀድሞ በሊቃውንት እፍ ተነግሮ ነበር:: ወይዘሮ ይሉኝታን የገደሏትና ከነሊናቸውም ውስጥ ከነሥሯ ነቅለው የጣሏት የህገሬ ካህናት ግን በሚቼ መቃብር ላይ የማያሸተውን ዕጣን እያጠኑ የሚጠቅመውን የወንጌልን ተስፋ በሕይወቱ ላለ ላያስረዱት ከሞተ በኋላ እስከ 40 ቀን ድረስ የማይሰማውን ግንዛቤ ከራሱጌው ተቀምጦው እየደገሙ ጋጢእቱን እስተስርየናል ብለው ሰርዮትን በዋጋ ይሸጣሉ:: እንዳንረሳው እያሉም ከሞተበት ቀን ጀምረው 7÷ 12÷ 30÷ 40÷ 80 ቀን÷ መንፈቅና ዓመታትን እየቁጠሩ ሐዘንተኞችን በውድም÷ በማታሰልም «ደግሱ! መታሰብያውን እንዳታስታጉሉ::» ብለው እየጭበረበሩና ጥብቅ የሆነ ትእዛዝ እየሰጡ÷ በአንድ ዋንጫ ጠላ ጋላፈውን ሥጋቸውን ለመጠገን ሊሉ ሕዝባቸውን ስካርና ጥፋት ወደ ተባለው ባሕር በመጎተት÷ ስንፍናን እያስተማሩና እያላላቱ በልማድ ረገረግ ይዘውት ሲዋጉ ይኖራሉ! ኢላ. 56÷8-12! ሕዝ. 34÷1-8::

ፈቃድ (ሊቸንስ) የሌላቸው የሥጋ ነጋዴዎች «በእኛው ገዳም የተቀበረ ሰው ይጸድቃል::» ብለው እየታሰሱት የዋሆቹ ወንድሞቹ እውነት መስሏቸው ወንድማቸውን÷ ወይም እህትና ልጆቻቸውን ለማጽደቅ ሊሉ የሸተተ እስከሬን ተሸከመው የሁለትና የሦስት ቀን መንገድ ተጉዘው ይቀብራሉ:: ዮሴፍ ስትወጡ ዐጥንቶቹን እትርሱ ማሰቱ ግን ለመውጣታቸው እርግጠኛ ተስፋ ሲያስጨብጣቸው ነው! ያውም ራሳውን የማያሸትና የማያበስብስ መድኃኒት 40 ቀን ተቀብቶ እስከ 2 እና 3 ሺህ ዓመት ሳይፈርስ የሚኖር ስለሆነ ነው እንጂ÷ በከነዓን የተቀበረ ዐጥንት ይጸድቃል ብሎ እይደለም! ዕብ. 11÷22! አብርሃም አበ ምእመናን በሕይወቱ ላለ የሠራው በጎ ምግባር «አርከ እግዚእን» (የጌታ ወዳጅ) እስኛው እንጂ የተቀበረውስ በገንዘቡ ከገዛው የጓሮው ርስቱ ውስጥ ነው! ዘፍ. 25÷7-10::

በተመረጠ መቃብር የሚጸደቅ ከሆነማ ጴላጦስና ይሁዳ÷ ሐናንያና ሰጺራም ጎረይከዋ በተባለችው ኢየሩሳሌም ተቀብረዋል:: የነሱ ጽድቅ ግን ዐረቦን ቤልሆር ሳይሆን እለመቅረቱ የታወቀ ነው:: «ሰንተ የተመረጠ መቃብር ያስቆፈርህ ሰው÷ እግዚአብሔር በኃይል

ወረውሮ ይጥልሃል እንደ ካሰም ጠቅልሎ ያንከባልልሃል።»
ተባላል፤ ኢሳ. 22፡15-19።

ስለ ተዝግብ ነገር ዐዋቂዎች በሚባሉት በአውሮፓዎች ዘንድ ደግሞ በእኛ ከሚደረገው ስሕተት የባለ ጌታይ ይደረጋል። ማለት በእኛ የሚደረገው የምውቱን ገንዘብ ሕያዎት አመካካተው ስመብላት ነው፤ በእነርሱ ዘንድ ግን ለበለበለው የአስከሬኑ ማስጌጭ ተብሎ በብዙ ሺህ ገንዘብ ተገዝቶ የዕብነ በረድ ደንጊያ በመቃብሩ ሳይ ያቆሙሰታል። ሌላው ቀርቶ ሚች አይቶ ለማይደሰትበትና ለጭዎችም ለማይመስገኑበት በየእሱዱ የ5 እና የ10 ብር አበባ ስጦታ ያደርጉሰታል። እንዳይጨልመው ብሰውም በሥዕሉ አጠገብ የማይጠፋ መብራት ያስቀምጡሰታል።

ስለው ማስታወሻ (መታለቢያ) የሚሆነው ግን ራሱ በሕይወቱ ላለ የሠራውና የወሰደው የሥራ ሐውልት፣ በመጽሐፈ ሕይወት ተጽፎ በታሪክ ዐምድ ታውቆ ለፍራ ይዞ ሊገኝለት ነው ሞያና ጌጡ፣ ክብረቱና ዕውቀቱ ሊነገርለት የሚኖረው። ነገር ግን «እኔ በበላሁ ስንቼ ተፈወስኻለሁ» እንደተባለው ተረት ሕያዎት ለሙቱ ጸሎትና ጌጠኛ የልማድ ግብዝነት ዲቃላ ቢሰሰኑበት፣ ሊጠጋውና ሊጠቅመው እንደማይችል አስተዋይ ሕሊና ያለው ሰው ሳይገነዘበው አይቀርም፤ መክ.9፡10።

ወንድሞቼ ሆይ! እኔ ጡት ከተውኩኝ በኋላ እናቱ ከምትመገበው ምግብ አንድ ጠብታ ሊደርሰኝ እንደማይችል፣ እንደዚሁ ያ ባለጸጋ ራሱ በሕይወቱ ላለ ያልቋጠረውን ጠብታ ውሃ ከአልዓዛር ጣት ሊያገኝ ከቶ አልቻለም፤ አይቻልምም፤ ሉቃ. 16፡19-31።

የተወደዳችሁ ወንድሞቼ ምእመናን ሆይ! ሰው የተፈጠረው የሞትን ወንዝ ተሻግሮ ወደ ዘሰዓሰማዊ ሕይወት እንዲደርስ ነው። ይህ ኃላፊው ዓለም ለጥቂትና ሰተወሰነ ጊዜ ማቋያ ስለሆነ፣ በኃላፊው ዓለም እንዲኖር የእምላክ ፈቃድ እይደለምና የሁላችን አገር በሰማይ መሆኑን አንርሳ። «ስለዚህም ከኛ ሕይወቱ ሰራሱ የሆነ የለም፤ ብንኖር ስእግዚአብሔር እንኖራለን፤ ብንሞትም ስእግዚአብሔር እንሞታለን።» ሮሜ 13፡7-9 እንደ ተባለው፣ መሞታችንና መኖራችን በእግዚአብሔር ፊት የሚገባና የተወደደ ሆኖ ሊገኝ ያስፈልጋል። ሰሞቱት ቤተ ሰዎቻችን አዝንን ከምናለቅስላቸውም፣ የማይሞተውንና በኃጢአት የተበላሸውን ሕይወታችንን በንስሐ ዕንባ ረጭተን እናነጻው ዘንድ፣ የያንዳንዳችን ዋና ጉዳይ መሆኑንም መርምረን ልንረዳው ይገባናል፤ መዝ. 51፡1-9።

አሁን ግን ብናዝን ወይም ብንደሰት፣ ብንጠግብ ወይም ብንራብ ሁሉም በቶሎ ኃላፊ ነውና፣ የማትቀረው የሞታችን ቀን እስክትመጣ ድረስ በአውነተኛው የወንጌል ሃይማኖት ተስፋ ማዝገም ከሁሉ የበለጠ ትልቅ ተግባራችን መሆኑን አንዝንጋ፤ 1ቆሮ. 7፡26-31። በሥጋዊ ሞት አንዝን፤ የነፍስ ሞት አንዳያገኘን ይልቅ ዛሬ መድኃኒቱን ፈልገን እንያዝ፤ እርሱም ድካምና ዋጋ የማንክፍልበት ክቡሩ የክርስቶስ ደም ብቻ ነው። ከኃጢአት አንጠንቅቅ፤ እንፍራም። የዕድሜአችን ፀሐይ ሳይጠልቅ ወደዚህ ዓለም ለምን ጉዳይ እንደመጣን እናስብ፤ አንረዳ። በመጸሐፍት መስተዋትነት የልባችንን ጉድፍ እንጥረግ፤ በጎሊናችን በር ቁሞ መዝግያውን የሚያንኳኳ ክርስቶስ መሆኑን በድምፁ ለይተን ከፍተን እናስገባው፤ ከኛ ጋር አብሮን እንዲኖርም ዛሬ በሥጋችን ውስጥ የተመረጠ ንጹሕ ስፍራ እንለጠው (እናውርለው)፤ እርሱም ነገ ዐይን ያሳየውን፣ ጆሮም ያልሰማውን፣ ዓለም ሳይፈጠር ሰወዳጆቹ ያዘጋጀውን ቤቱን እንደሚያወርሰን በማይታበል ቃሉ አረጋግጦልናል፤ 1ቆሮ. 3፡9፤ ራእ. 3፡19-22።

ወዳጆቼ ሆይ! እኔ በወንጌል ከማውቃቸው ሁለትና ሦስት ቃላት ጽፌ ማስተማሪያና ማስረዳቱ በግድ ወድቆብኝ ነውና አልመካበትም። ተምራ ባላለተምር ግን ወየልኝ! 1ቆሮ. 9፡16። እውነት ነው፤ ከእምላኬ በተሰጠኝ ትንሽ ጸጋ ስለ ነፍሳችሁ ደገንነት እንድታስቡ ብዬ ጥቂት ቃላትን በድፍረት ጽፌላችኋለሁ፤ ሮሜ 15፡15። ስለዚህ ሃይማኖታችሁ በእግዚአብሔር ኃይልና መንፈስ ብቻ እንጂ የለው ጥበብ ተዘንቆበት (ተጨምሮበት) እንዳይሆን ቃሉን በውል መርምሩት። እውነትን የሚመስላት ነገር ከቶ እይገኝምና እውነትን ተግተን እንፈልጋት፤ በቅዱስ መጽሐፍ ውስጥም እግኝተን አጥብቀን እንያዛት። እውነት! እውነት! እውነት! እያልን በልባችን ብናፈቅራትና ብንከተላትም ሕይወታችን ሁሉ ሕይወትነቱ የሚታወቀው የዚያን ጊዜ ብቻ ነው። እውነት የሌለው ሕይወትስ ሕያው መስሎ ቢታይም ዱሮ የሞተ ነው። «እኔ ግን ሕይወቴ ለኔ እውነተኛው ክርስቶስ ብቻ ነው፤ መሞትም ጥቅሜ ነው።» አንበል። ሞትና ሐዘንንም በአግባብ እንያዛቸው በመንፈሳዊ ዕውቀትም እንከርባቸው፤ ሉቃ. 9፡57-62፤ ፊልጵ. 1፡20-22፤ 1ጢሞ. 5፡1-6፤ 1ቆሮ. 2፡4-8።

እግዚአብሔር ብርሃኑን ይግለጽላችሁ፤ አሜን።

ምዕራፍ 24

በለ ምጽዋት ጸሎትና ጸም

ኢሳ. 58:1-14፤ ማቴ. 6:1-21፤

ጸም ማለት ከምጽዋትና ጸሎት ጋራ የተለያለለ ሲሆን ሦስቱም የማይለያዩ አንድ ዐይነት ምስጢራዊ ነገር ናቸው። ይኸውም ከአምላክህ ጋራ በገቡክ የምትነጋገርበት፣ በተለይም መንፈሳዊ ዘር የምትዘራበት ጊዜ ማለት ነው፤ ገላ. 6:4-10፤ እርሱም በ4 ክፍል ይከፈላል።

1ኛ. ማናቸውንም አገርና ሕዝብ በጠቅላላው ሁሉን የሚያጠፋ በሽታ፣ ረገብ፣ አፈ ዐራዊት፣ ቸነፈር፣ ድርቅ፣ ዋግ፣ ቀጠና፣ የጠላት ሰይፍ ዋናው ስሙ መፃፋት እግዚአብሔር በሰው ሁሉ ላይ በታዘዘ ጊዜ፣ በአንድነት በዐዋጁ መንግሥት እንደ ሰብአ ነነዊ የታዘዘውን የአምላክ ቁጣ አዝኖ አልቅሶ ወደ ምሕረት ለመመለስ የሚጸም ነው፤ ዮና. 3:1-10፤ ኢዩ. 1:1-20።

ቀዳማዊ ኃይለ ሥላሴ ፋሽስት በመምጣቱ ለመላው የኢትዮጵያ ሕዝብ 15 ቀን እንዲጸም ዐውጀውለት እንደነበረው ማለት ነው።

2ኛ. ሥጋ አሸንፎህ የአምላክን ሕግ አፍርላህ በሠራኸው ኃጢአት ለሚመጣብህ ፈተና ሁሉ ሐዘን፣ በሽታ፣ ድኸነት፣ እስራት፣ ዕዳ፣ ማናቸውም ትልቅ ይሁን ወይም ትንሽ መከራ በደረሰብህ ቀን፣ እንደ ዳዊት ከቤርሳቤህ የወሰደው ልጁ በታመመ ጊዜ፣ አምላክ ቢምርልኝ ብሎ በፈቃዱ ለባት ቀን ልብሰ መንግሥቱን እውልቆ፣ ከመሬት ወድቆ፣ አዝኖ፣ ማቅ ለብሰ፣ ለመድ ነስንሶ እንደ ጸመው የመሰለ ጸም ነው፤ 2ኛኛ. 12:15-23።

እንዲሁም ሕዝቅያስ ንጉሥ መጀመርያ ከጠላት ከእደ ለናክሬም ድኗል። ሁለተኛም እግዚአብሔር በበደሉ ሊቀሥፈው ካዘዘ በኋላ፣ አዝኖ፣ አልቅሶ፣ ጸልዮ፣ ማቅ ለብሰ፣ (ጸም ጽሞ) ፈጣሪውን በእውነት ስለ ለመነ 15 ዓመት ዕድሜ ቀጥሎለታል ትንቢተ ኢሳይያስ ምዕራፍ 37 እና 38ን ተመልከት። እከፃብም ጽሞ፣ አዝኖ መፃፋት እግዚአብሔርን መልሷል፤ 1ኛኛ. 20:17-29።

ያገራ ሕዝብም «በጸምና ጸሎት ጽሙድ ነኝ።» ባይ ነው፤ በትምክሕቱም ለዓለም ሁሉ የሚተርፍ መስሎ ይታያል። በጸሙና ጸሎቱ ታዲያ የትኛውን መፃፋት መልሶ ያውቅ ይሆን? አገራችን ግን ዘወትር ከበረዶና አንበጣ፣ ከዋግና ቃቂጣ፣ ከረኃብና ፌራ፣

ከችግርና መከራ ድኖ አያውቅም። እደ ጸላኪም ዘወትር እንዳጠቃውና ደሙን እንዳፈስሰው ይኖራል።

ባጭሩ በ1515 ዓ.ም የኢትዮጵያ ተወላጅ የሆነው እስላሙ መሐመድ ግራኝ፣ የአምላክን ሰይፍ ተቀብሎ አምላክ ያዘዛቸውን ትተዉ በሥርዐታቸው መቅደሱን ያረከሱትንና ትእዛዙን ያፈረሱትን ካህናት (ክርስቲያኖችን)፣ የጸዋሚዎችን መቅደስ ከነታቦቱ እያቃጠለ፣ መጸሐፍቶቻቸውንና ንዋየ ቅድሳታቸውንም እየቁነጸጸለ፣ ንጉሡን ከነመኪንንቱ ከኤረር እስከ ትግሬ እያላደደ፣ ሕፃንና ሽማግሌም እያረደ 15 ዓመት ሙሉ ቅድስቲቱን ኢትዮጵያ በልጆቿ ደም ለውለ፣ የንጉሡን የአጼ ገላውዴዎስን ራስ ቈርጦ እንዳጠፋትና እንደደመሰሳት ታሪክ ይነግረናል ዋዜማ ገጽ 42፤ ሕዝ. 9:1-7 ቀጥሎም ከአጼ ልብነ ድንግል እስከ አጼ ቴዎድሮስ ከገጽ 35-51 መመልከት ነው።

በ1860 ዓ.ም ሠላላ ስምንት ሺህ የአንግሊዝ ወታደር ኢትዮጵያን ቈራጡን ንጉሥዋን የክርስቶስ ባሪያ አጼ ቴዎድሮስንና ሕዝቧንም ጭምር ደምስሷል። በ1866 ዓ.ም ሁለት ሺህ ሁለት መቶ የሚሆኑ የወዳጆችን የግብጽ መንግሥት ወታደሮች ምንም ድሉ የኛ ቢሆን የኢትዮጵያውያንን ደም እንደ ጉርፍ አፍሰሰውታል። በ1881 ዓ.ም እደ ጸላኪ (ደርቡሽ እስላሙ) የኢትዮጵያውያን ፀሐይ አጼ የሐንስ ንጉሠ ጽዮንን ገድሎ ሕዝቡንም ሁሉ አጥፍቶታል። እንዲሁም የኢጣሊያ ወታደር በ1888 ዓ.ም እና በ1928 ዓ.ም ሌላው ቀርቶ በመርዝ ጢስና ጭከና፣ እንደ ዕንጨትም በእካፋና ዶማ ሕፃንና ሽማግሌ፣ ወንድና ሴት ሳይለይ መፃፋትና እደ ጸላኪ የኢትዮጵያን ሕዝብ ደምስሰዋል። ስለዚህ ጽሙውና ጸልዮው መፃፋትን ካልመለሱ፣ እንዳልጸሙና እንዳልጸለዩ ለዎች መቈጠር ነው፤ አሞ. 5:1-27፤ ሚክ. 3:1-12፤ ዘካ. 7:1-14። አምላካችን «እነሆ ለክርክር ትጸማላችሁና ዛሬ እንደ ጸማችሁት ጸም ለኔ እትጽሙልኝ።» ኢሳ. 58:4 እንዳይለን በጣም ያስፈራል።

3ኛ. ሐዋርያው ጴጥሮስ እንደሚነግረን አውነተኛው ጸዋሚ፣ ዘወትር ከዲያብሎስ ጋራ ለመታገል በዓለም ካለው የከንቱ ስሕተትና የጥፋት ወጥመድ ሌትና ቀን ነቅቶ ሉቃ. 12:35-48፤ በፍርሃትና በመንቀጥቀጥ መድኃኒቱን ለማግኘት ተግቶ ፊልጵ. 2:12-18፤ በጸሎት በንጽሕና ሁል ጊዜ ተጠንቅቆ፣ መንፈሳዊ ቃል ለመመገብ (ለመስማት) በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ሙቆ፣ በውሃ አጠገብ እንደ ተተከለች ዛፍ በሕገ እግዚአብሔር እየለመሰሙና በጎ ምግባርን እያፈሩ፣ ዕድሜ ልክ እውነተኛ ክርስቲያን ሆነው።

ጋጢአትን እየጸሙ በክርስቶስ ጸጋ ጎልምለ ለዘላለም ሕይወት መኖር ነው፤ 1ጴጥ. 5፡5-11፤ ሉቃ. 21፡34-36፤ 1ተሰ. 5፡1-24።

ይህን ሁሉ ማድረግ ማለት ግን በምትጸምበትና በምትጸልይበት ጊዜ ከፋ ከሆነው የዓለም ምግባር ሁሉ ተለይተህ፤ ገሊናህን አንጽተህ፤ እግዚአብሔር በሚወደውና እርሱ ብቻ ባዘዘው አካሄድ መመላለስ ማለት ነው እንጂ፤ የሰው ሥርዐት በመጠበቅ ቅቤና ሥጋ (ጥላትን) ከመብላት ብቻ ተለይተህ በእህል ወጥ፤ ዘይትና ዓሣ እየበላህ አምላክ የከለከለውንና የሚያዝንበትን ክፉ ሥራ እየሠራህ ከሆነ ሐሰት ነው፤ ጸም አይባልም። በምትጸምበት ጊዜ ግን ያንተውን ፈቃድ ትተህ የአምላክህን ፈቃድ ብቻ መሥራት ታዟል፤ ኢሳ. 58፡3።

ለዘላለም ፈጽሞ እንዳይነካና እንዳይበላ የተከለከለውም በአንድ ስም ተጠቅልሎ ጋጢአት የሚባለው ክፉ ሥራ ሁሉ ብቻ ነው «እኔ ግን ጋጢአት እንዳትሠራ ከሰክልኩህ።» ዘፍ.20፡6። ይህ አምላክ የከለከለው ጋጢአት ከዚህ ዓለም ተጠርተህ አስከምትሄድበት ቀን ድረስ ይጸማል። ከአንድ ዓመት (ከዐሥራ ሁለት ወር) ሁለት ወይም ሦስት ወር ብቻ መጸም ግን የሰው ሕግ ስለሆነ «ሠለጡ ዕሄቶሙ።» እንዳለው በሰው ዘንድ ነው ዋጋ ያለው። በክርስቶስ ዘንድ ግን ጸዋሚው የሚቀበለው ከንቱ ድካም የሆነ የፈሪሳዊው ዋጋ ብቻ ነው፤ ሉቃ. 18፡9-14።

ወንድሜ ሆይ! አምላካችን ያዘዘው የመጀመርያው ጸም ግን ለአዳም ያቆመለት ሕግ «ኢትብላዕ እምላቲ ዕዕ» የሚለው ብቻ ነው። ከዚህም በኋላ ደግሞ ለኛ ለልጆቹ በ2454 ዓመተ ዓለም «ኢታምልክ ባዕደ አምላክ፤ ኢትቅትል፤ ኢትዘሙ ኢትስርቅ . . .» «ሌላ አምላክ አታምልክ፤ አትግደል፤ አታመንዝር፤ አትሰረቅ . . .» የሚለውንና ሌላውንም የመሰለውን ሁሉ ዐሥር ቃላትን በጣቱ ጽፎ አትቅረቡዋቸው፤ አትንኳቸውም፤ ለዘላለም ጽሟቸው ብሎ በሙሴ አማካይነት አዞናል፤ ዘፀ. 20፡1-17።

አሁን ግን እነዚህን አምላክ ጠብቋቸው ብሎ ያዘዘንን ትተን፤ ሰዎች የከለከሉትን፤ የሠሩትንና የደነገጉትን 1ነገ. 21፡9-12፤ ዕዝ. 8፡21፤ አለ. 4፡16፤ ዮና. 3፡5 ቅቤና ሥጋ ብቻ እየጸምን ኃጣውአን ብንበላ፤ አምላካችን እንደዚህ ያለውን አጸጸም እኔ አልመረጥሁትም፤ አላዘዘሁትም፤ በኔ ዘንድ ዋጋ እናገኝበታለን ብላችሁ ለኔ አትጽሙልኝ እንደሚለን ጥርጥር የለውም፤ ኢሳ. 1፡10-20፤ 58፡4፤ አሞ. 5፡21-27።

4ኛ. ስለ ጸም ነገር ወንጌላውያን ጽፈው የተዉልን አውነተኛው በቂ ቃል እንደሚከተለው ነው። አውነተኛው አማኝ

ዳግም ከመንፈስ ቅዱስ ተወልዶ፤ ዐዲስ ፍጥረት ሆኖ፤ ከአሮጌው ሥራ ተወግዶ፤ ሕይወቱን በንጹሕ ልቡና ከክርስቶስ ጋር አዋሕዶ፤ በጫጉላ ቤት የሚኖር የሙሽራ ቤተ ሰብእን መስሎ፤ ክቡድ ዕዳውን ክርስቶስ ጎልጎታ ላይ በጸጋዊ ፍቅሩ እንደ ከፈለለት በመገንዘብ ሊያመስግን፤ ዘላለማዊው መፍቀሬ ለብእ በጸማ ትሩፋቱ ከሠራለት ከማይናወጸው ለማያዊ ገዳም ገብቶ፤ ዘወትር ልዝቡንና ቀላሉን ክርስቶሳዊ ቀምበር ተሸክሞ፤ በፊቱ ወዝ እየበላ ከጋጢአት ርቆ በመንፈሱ የሚለማውን ደስታና ሰላም እየተመገበ ጸሎትንና ትሕትናን፤ ፍቅርንና ንጽሕናን ተጉናጽፎ፤ የጌታውን መምጣት በመጠበቅ ሁልጊዜ ነቅቶ በሕያው ተስፋ ይኖራል እንጂ፤ እንደ ፈሪሳውያንና የዮሐንስ ተማሪዎች በድባና መቁጠሪያ የሚደረግ ጸሎት፤ ሥራ ፈቶች የደነገጉት፤ ዋጋ የሌለው ቀኖችንና ሰዓታትን በመቁጠር የሚደረግ አፍአዊ ኃዘንና ጸም የሚሉትን ከባድ ቀምበር ሊሸከም ከቶ አይሆንለትም፤ ማር. 2፡14-22፤ ሉቃ. 5፡30-39፤ የሐዋ. ሥራ 15፡5-11፤ ቄላ. 2፡16-23።

«በእውነት ዋጋ ለማግኘት ብዬ ልጸም እችላለሁ፤ ጸዋሚ ነኝ፤» የሚል ሰው ቢኖር ግን፤ እርሱ ጸሙን ውሎ ያቺን ምላውን ለተራብ ድኻ ወንድሙ ቢያበላው አምላኩ ተደስቶ «ርኅብኩ ወአብላዕከኒ» «ተርቤ አብልተኸኛል።» ብሎ ዋጋውን በግልጽ እንደሚሰጠው አምኖ ይጽም፤ ማቴ. 25፡31-40።

ለለዚህ በ፹ወ፩ መጻሕፍት ውስጥ ለይቶ በዚህ ቀን በዚህ ወር ጽሙ፤ ቅቤና ሥጋም በሳምንት ሁለት ቀን አትብሉ፤ የሚል አምላካዊ ትእዛዝ በአንድ ጽሑፍ ከቶ የለም፤ ምንም አይነትም። እግዚአብሔር የሚወደው አውነተኛው ጸም ማለት ግን፤ በሐዘን፤ በጎሰሐ፤ በልቅሶና በልብ ትሕትና፤ ዋጋና ጥቅም አገኝበታለሁ ብለህ በፈቃድህ ባለፈለገህ ቀን የሚጸም ነው እንጂ፤ በዚህ ቀን ጽሙ ለለማይል የትእዛዝ አይደለም። «ወለብ ትጸውሙ ኢትኩኑ ከመ መደልዋን፤ ኢትጸመሃዩ እስመ ያማሱኑ ገጸሙ ከመ ያስተርእዩ ለሰብእ ከመ ጸሙ፤ ለማን አብለክሙ ሠለጡ ዕሄቶሙ። ወአንተስ ለብ ትጸውም ቅባዕ ርእሰከ፤ ወገጸከ ተገፁብ፤ ከመ ኢታስተርኢ ለሰብእ ከመ ጸምከ ዘእንበለ ለአቡከ ዘበገቡእ፤ ወአቡከ ዘይሬኢ ዘበገቡእ የዐለየከ ከሠተ።» «በምትጸሙበት ጊዜ እንደ ግብዘች አትጠውልጉ፤ ለሰዎች እንደ ጦመኛ ሊታዩ ፊታቸውን ያጠፋሉና፤ አውነት እሳችኋለሁ ዋጋቸውን ተቀብለዋል። አንተ ግን በምትጸምበት ጊዜ ራስህን ተቀባ፤ ፊትህንም ታጠብ፤ ለሰው ጸመኛ መስለህ እንዳትታይ ነገር ግን በምስጢር ለሚያይ አባትህ ጽም። በምስጢር የሚያይ አባትህም ዋጋህን በግልጽ ይሰጥሃል።» ይላል ማቴ.6፡16-18፤ አምላክ ያዘዘውና የመረጠውን አውነተኛውንም ጸም

ልታውቅ ከፈለግህ ግን ትገቢት ኢሳይያስ 58ኛውን ምዕራፍ ማንበብና ማለተዋል ነው።

እውነተኛ ጸም ማለት እንደ ዳንኤል 10፥1-14፤ እንደ ዕዝራ 8፥21፤ እንደ ነህምያ 1፥1-11፤ እንደ አሰቴር 4፥16፤ እንደ ለብኦ ነነዌ ዮና. 3፥1-10፤ 2ዜና. 20፥1-30 ያለው ነው። እንደነዚህ አባቶቻችን በእውነተኛውና ባዘነ ገሊና ብንጸም መፃፉን ወደ ምሕረት፥ ቊጣውን ወደ ትዕግሥት፥ ኃጢአቱን ወደ ጽድቅ ይለውጥልናል እንጂ በጅምላ በሃገራችን እንዳለው ለአዩልኝ የተሠራው ጸም ከንቱ ድካምና ዋጋ የሌለው ነው። ጸምን ሊባልም አይቻልም፤ ማቴ. 23፥23-28።

እከሉማዊ የኢትዮጵያ ሊቅ አባታችን ያሬድ በጸመ ድጓ ለሰጸም ሲናገር፥ መጸም ከገጣውእ (ከገጢእቶች) ጸዋሚውም ሪቂቁ ሕዋላት መሆኑን ዐውቆ «ንጹም ጸመ ወናፍቅር ቢጸነ ወንትፋቀር በበይናቲነ። ዐይን ይጹም እምርእየ ሕሱም፤ እዝን ይጹም እምሰሚዐ ሕሱም፤ ልሳንኒ ይጹም እምተናግሮ ሕሱም።» «ጸምን እንጹም፤ ባልንጀራችንንም እንውደድ፤ እርሶ በርሳችንም እንፋቀር። ዐይን ክፋውን ከማየት ይጹም፤ ጆሮም ክፋውን ከመለማት፤ እንደበትም ክፋውን ከመናገር ይጹም።» እያለ በብዙ ቃል አለረድቷል። ዘወትር ጸዋሚዎች ሊሆኑ የሚገባቸውና እግዚአብሔር የሚጠላቸውን ክፋ ሥራዎች የሚሠሩ ረቂቅ ሕዋላት ሰባት ናቸው፤ ምላ. 6፥16-19።

ሊቁ ዘርዐ ያዕቆብ «ንብ ማርን የምታስገኘው ከብዙ አበቦች ቀለማ ነው፤ ለውም እንዲሁ ብዙውን መጻሕፍትና ሕገ ተፈጥሮን ተግባራዊ ከመረመረ እውነተኛይቱን ሊቅነት (ዕውቀት) በቶሎ ያገኛ ታል።» ሊል ተናግሮአል፤ ገጽ 47 ክፍል 17 ተመልከት። ከያሬድም እስከተሉ ለሰ ጸም ነገር ጽፎአልና እውነትን ከሐሰት ለይቶ ለማወቅ በጎ ፈቃድ ካለን፥ ማናቸውንም ሳንንቅ ሁሉን አለቀድመን እንመርምርና ክፋና ሐሰትን እየተውን እውነትና መልካምን ብቻ እንያዝ ሮሜ 12፥9፤ እንለማማም። «እስመ እግዚአብሔር ኢይኤዝዝ ነገረ ከንቱ፤ ወኢይብል ዘንተ ትበልዕ፥ ወዘንተ ኢትበልዕ፤ ዮም፤ ብላዕ፥ ወኢሥም ኢትብላዕ፤ ወሥጋሰ ኢብላዕ ዮም፤ ወኢሥመ ብላዕ፤ ወሰክሰላምኢ ኢይቤሉሙ እግዚአብሔር ብልዑ ሌሊተ ወመፃልተሰ ኢትብልዑ፤ እሰመ ልቡናነ ይሜህረነ ይኩነነ ብዉሐ ንብላዕ ኩሉ ዘኢያማለን ጥዲናነ ወፍጥረተነ፤ ወንብላዕ በበዕለት ዘየእክሰነ ለመፍቅደ ሕይወተነ። እሰመ ፩ ዕለተ በሊዕ ወ፩ ዕለተ ጸዊም ያማለን ጥዲና ወምግባረ፤ ወሕገ ጸምሰ ውጹእ ውእቱ እምሥርዐተ ፈጣሪ። ወበኢንተዝ ኢይሁድ፥ ክርስቲያን፥ ወእስላም ሕሰበዉ ውስተ ግብረ

እግዚአብሔር ሰባ ሠርዑ ሕገ ጸም። ወይሔስዉ እንዘ ይብሉ እግዚአብሔር ሠርዐ ለነ ጸመ ወክልኢነ በሰዐ፤ ኦ ሰብኦ ሰባዊ ይክልኑ ይጻኦ እምእግዚአብሔር ዝንቱ ዓመ፤ ወእግዚአብሔርሰ የፃቅብ ዓለመ በሥርዓቱ፤ ዘሰብኦ ኢይክል ኦማስናቶ። እስመ ሥርዐተ እግዚአብሔር ይጻንዕ እምሥርዐተ ሰብኦ፤ ወበኢንተዝ ኢሰ የኦምኑ ከመ ምንኩሰና ይጌይሰ እምኦውስሰ፤ እሙንቱ ይሰሐቡ እምጽጋዑ ለሥርዐተ ፈጣሪ ንብ ኦውስሰ፤ ወኢሰ የኦምኑ ከመ ጸም ይጻድቅ ነፍሰ እሙንቱኒ ይበልዑ እመ ይእንዙሙ ረገብ። ወእምድንሪ ገደግዎ ካዕበ ይትመየጥዎ በከመ ይገብሩ ብዙንን እመንኩሳተ ብሔርነ። ወከመዝ ኩሉሙ ሐሳውያን ይፈቅዱ ይንሥትዎ ለሥርዐተ ፍጥረት፥ ወባሕቱ ኢይክሉ እንበለ ያርእዩ ሐሰቶሙ ድኩሙ። ፈጣሪሰ ይሥሕቆሙ ወእግዚእ ፍጥረት ይሣለቅ ላዕሌሆሙ እስመ ውእቱ የእምር ገቢረ ፍትሕ ወበግብረ እደዊሁ ተሠግረ ኃጥእ።» «እግዚአብሔር ከንቱ የሆነን ነገር እያዝም፤ ይህን ትበላለህ፤ ይህን ግን እትበላም፥ ዛሬ ብላ፥ ነገ ግን እትብላ እላለም፤ ሥጋንም ዛሬ እትብላ፤ ነገ ግን ብላ። እላለምንም ቢሆን በሌሊት ብሉ በቀን ግን እትብሉ አላላቸውም። ጤናችንንና ባሕርያችንን የማያውከውን ሁሉ፥ በየዕለቱ የሚበቃንንና ሰሕይወታችን የሚያሰፈልገንን ያህል ለመብላት ሥልጣን እንዳለን ገሊናችን ያለተምረናል። እንድ ቀን መብላት፥ አንድ ቀን መጸም ጤናን ያውካል፤ እንዲህ ያለው የሕግና የምግባር ጸም ከፈጣሪ ሥርዐት ውጪ ነው። ሰለዚህም እይሁድ፥ ክርስቲያንና እላለም የጸምን ሥርዐት በሠሩ ጊዜ የእግዚአብሔርን ሥራ አላለተዋሉም። እንዲህ እያሉም ይዋሻሉ፡ - እግዚአብሔር ጸምን ሠራልን፥ መብላትንም ከሰከለን። እለተዋይ የሆንክ ለው ሆይ! ይህ የዐመፃ ንግግር ከእግዚአብሔር ይወጣ ዘንድ ይችላልን? እግዚአብሔር ግን ሰው ሊያጠፋው በማይችለው ሥርዐቱ ዓለምን ይጠብቃል። ከሰው ሥርዐት ይልቅ የእግዚአብሔር ሥርዐት እርሱ ይጻናል። ሰለዚህም ከማግባት ይልቅ ምንኩሰና እንደሚሻል የሚያምኑ እነርሱ፥ ጽኑ ወደ ሆነው ሥርዐተ ፈጣሪ ወደ ጋብቻ ይሳባሉ። ጸም በነፍሰ እንደሚያጻድቅ የሚያምኑ እነርሱም፥ ረጋብ በያዛቸው ጊዜ ይበላሉ። በሀገራችን ከሚገኙ መንኩሳት ብዙዎቹ እንደሚያደርጉት፥ አሰቀድሞ ከተዉት በኋላ ዳግመኛ ወደ ተዉት ይመሰሰሉ። ሐሰተኞች ሁሉ የፍጥረትን ሥርዐት ያፈርሱ ዘንድ ይወዳሉ፤ ነገር ግን ደካማ የሆነ ሐሰታቸውን ለማሳየት ካልሆነ በቀር ይህን ማድረግ አይችሉም፤ ፈጣሪም ይለቅባቸዋል፤ የፍጥረት ጌታም በእነርሱ ላይ ይሳለቅባቸዋል፤ እርሱ ፍርድን ማድረግ ያውቃል፤ በእጆቹ ሥራም ገጢእተኛ ይለነካካላል።» ክፍል 5 እና 7 ተመልከት።

እናንተ የኢትዮጵያ ሕዝብ በገዳርና መጋቢት፡ በሠኔና ነሐሴ ወርች በሥርዐታችሁ ሰባት አጽዋማት አቁማችሁ ዕድሜአችሁን ሙሉ ስትጸሙና ስትጸልዩ፡ በዐላት እየቋጠራችሁ ቤተ ክርስቲያን ስትሰለጡና ስታከብሩ፡ በውኑ ይህን ሥርዐት እኔን ደስ ለማሰኘት ብላችሁ የሠራችሁት ይመስላችኋል? የመበእና ዘቢብ፡ የዕጣንና ጥዋፍ፡ የሻማና የመጋረጃ ስጦታ ይዛችሁልኝ ከኔ ፊት ቁማችሁ ይቅርታን ለመለመን ስትመጡ ይህንኑ ከእጃችሁ መቀበሉን የሚሻ ከቶ ማን ይሆን? ዘካ. 7፡1-14።

እናንተ የሰዶም አለቆችና የገሞራ ሕዝብ ሆይ! በጉባኤ መሰብሰቦችሁንና የምትሰክሩበትን በዓላት ማከበራችሁን፡ የከገፈር ጸሎት ማብዛታችሁንና ምህላ ማርዘማችሁን፡ ነፍሴ ጠልታ ተጸይፋዋለችና ከቶ አልወደውም። እጃችሁ በዓመፅና በሰው ደም ተነክሯልና የምናምን ቱርባን ጨምራችሁ አታምጡብኝ! የግብዝነትን መሥዋዕትና እጅ መንሸም ብታቀርቡልኝ አልቀበልም። የሰዕሰታችሁን ሽታና ዕጣንም ዞፈ አላየውም! የከበርና የጸናጽላችሁን ድምፅ፡ የዘማሚአችሁንና የቅኔአችሁንም ብዛት ከኔ አርቁት። በዓላቶቻችሁን ፈጽሜ ጠልቻለሁ! የመከማቸታችሁንም ሽታ ምንም አላሸተውም። ትዕቢት የእግዚአብሔር ጠላት ነውና አስቀድማችሁ ትሕትናን ተማሩ! ኢሳ. 58፡5! ያዕ. 4፡4-10! 1ጴጥ. 5፡5! ኢሳ. 1፡10-15! አሞ. 5፡1-27።

ይህ ሕዝብ በአፋ ያከብረኛል፤ ልቡ ግን ከኔ በጣም የራቀ ነው። ትእዛዜን ትተው ግብዝ በሆነ በሰው ሥርዐት ተመርተው በከንቁ ያመልኩኛል፤ ማቴ. 15፡1-9።

እናንተ ግብዘች የአምላካችሁን ትእዛዝና ሕግ ስሙ፤ አድምጡም። በምትጸሙበትና በምትጸልዩበት ጊዜ የሥራችሁን ከፋት ሁሉ ከዓይኔ ፊት አስወግዱ ዮና. 3፡10። ከፋ ማድረግን ትታችሁ ድኻ አደግችንና መበለቶችን እርዱ፤ በእውነት ፍረዱ። መልካም ትሠሩ ዘንድ ተማሩ። ሁላችሁም ከባልንጀሮቻችሁ ጋራ በእውነት ተነጋገሩ። ስተራብ አጉርሱ፤ ስታረዘም አልብሱ፤ ይቅርታና ግብረ ምሕረትን ዘወትር አትርሱ። አሕዋብ በሚሠሩት ከፋ ልማድ አትርከሱ፤ በብርሃነ ወንጌል ተቀድሳችሁ ክርስቶሳዊ ትሕትናን ልበሱ፤ በምትጸሙበት ቀን በድኸች ወንድሞቻችሁ ላይ ያለውን የብረት ቀምበር አፍርሱ (ስበሩ)፤ ዳን. 4፡27። ፍርድን እንደ ውኃ አፍስሱ፤ በኃጢአታችሁ እየተጸጸታችሁ ልባችሁን ቅደዱና አዝናችሁ አልቅሱ፤ ኢዱ. 2፡11-18፤ ዘካ. 7፡8-14፤ ኢሳ. 58፡5-14፤ ኤር. 7፡1-11።

አሁን ግን ይህን ትእዛዜን ፈጽማችሁ ብትጸሙና ብትጸልዩ፡ የሰማይ መዝገብ አሰጣችኋለሁ፤ ከአሕዛብም ሁሉ በላይ ሆናችሁ የምድርን በረከት ትበላላችሁ፤ እናንተ ኃጢአትን በምትጠሉበት ጊዜ መሥዋዕታችሁን እቀበላለሁ፤ እርሱም የከንፈሮች ፍሬና የተደቁሰ ልብ ነው፤ መዝ. 51፡10-17፤ ዕብ. 10፡1-22፤ 13፡11-16። እኔም ከሰል የሚመሰለውን ኃጢአታችሁን በረዶ አስመስዬ እንጽፍ፡ ሙሉ ይቅርታንና ስርየትን ስጥፍ፡ የጸማችሁ ዋጋ እንዲሆን አምላካዊ የንጽሕና ልብስ አልብሼ፡ ስለ ክርስቶስ ብዬ በብርሃን ዙፋኔ ቀኝ እንድትቆሙና ዘለዓለማዊ መንግሥቱንም እንድትወርሱ አደርጋለሁ፤ ዘካ. 8፡14-23።

እምቢ ብላችሁ በትእዛዜና በሕጌ ላይ ብታምፁ ግን የእግዚአብሔር እፍ ተናግሯልና ሰይፍና መከራ እንደሚበላችሁ አስቀድማችሁ ዕውቁ፤ ኢሳ. 1፡16-20፤ ኢዮ. 36፡5-13፤ ኤር. 7፡21-34 ብሏል።

የእግዚአብሔር ቃል (ቅዱስ መጽሐፍ) «አምላክህንና ወንድምህን አፍቅር» በሚለው ፍጻሜ ሁሉ ነገር ይጠቀሳል፤ ማቴ. 22፡35-40። ፍቅር የኃጢአትን ብዛት ትሰውራለችና ከሁሉ በፊት በመካከላችሁ እንደ እሳት የምትቃጠል ፍቅር ልትኖር ይገባል፤ 1ጴጥ. 4፡8። እንዲህ ካልሆነ ግን ያለ ፍቅር ቢጸሙ በረከት የማይገኝበት የዔሳውን ጸማ (ድካም) መምስል ነው። ስለዚህ ያዕቆባዊውን በረከት ለማግኘት የሚፈልግ ጸመኛ የሰውን ሕግ ትቶ እውነተኛይቱንና ከአምላክ የታዘዘችውን ጸም መጸም አለበት (ይገባዋል)፤ ዘፍጥ. 27። እርስዎም ነፍስና ሥጋን የምታረክኩ፡ አምላክ የከለከላት የኃጢአት ፍትወት ናት እንጂ መብል አይደለችም፤ ዘፍ. 6፡1-13።

አምላካችን በሰው የአጸጸም ሥርዐት ስኔ አትጽሙልኝ እያለን እኛ ግን እምቢ ማለታችን፡ በምሕረቱ ፈንታ መፃቱን በገዛ እጃችን ማምጣታችን መሆኑን እንወቀው። «እፎ እንዝ ትቁስሱ እንዝ ትቁስሱ ኃጢአተ በዲበ ኃጢአት።» «ደግሞስ ዐመፃን እየጨመራሁ ለምን ትቀሠፋላችሁ?» እንዳለ ነቢይ፤ ኢሳ. 1፡5-15።

ወንድሜ ሆይ! የአምላክና የሰው ሥርዐት የሆነውን ጸም ለይተህ፡ ዋጋ የምታገኝበትን አምላክ የከለከለውንና ኃጣውእን ብትጸም፡ ለጊዜው በዋሾዋ ዓሰም ዘንድ ብትሰደብና ብትነቀፍ፡ እርሱ እንዳዘዘህም በጎቡእ ብትጸም ዋጋህን በግልጥ እንደሚሰጥህ በቃሉ አረጋግጦልሃል።

ይህንን እውነተኛውን ክርስቲያናዊ ሥራ (ጸም) በተመለከተ «ተፋቀሩ ዘአንበላ ኑፋቂ ተገሐሡ እምእኩይ ወተልዉ ሠናየ ወእድልዉ ለጽድቅ፤ ገልጾ በዘታነጽሑ ርእሰከመ እምዝመት። ሥጋችሁን ንጹሕ መሥዋዕት አድርጋቸው ለእግዚአብሔር አቅርቡ፤ ወባዮችሁን ለውጡ እንጂ የዚችን ዓለም ሰዎች አትምሰልዋቸው።» ሮሜ 12+1-21 የሚለውን የሐዋርያትን ቃልና ትእዛዝ መርምሮ አስተውሎ መቀበል ያስፈልግሃል እንጂ መብላችሁን ለውጡ ከሚለው የሰው ሥርዐት የሆነው ጸም ምንም ጥቅም አታገኝበትም፤ ዘካ. 7+4-14።

የሀገራችን ጸም ሲመሠረት በሰው ሥርዐት የቆመ መሆኑን የሚያስረዳን ደግሞ ብዙ ሰዎች በመብል ምክንያት እምላክ እንደማይኩንናቸው በመረዳት ጸም በተባሉት ቀኖችና ወሮች ሰዎችን ስለሚፈሩ ከሰዎች ተሰውረው ጥሉላትን (ሥጋ ቅቤ ቦንቀላል ወተትን) መብላታቸው ነው፤ ዳላ. 2+16-23።

እኔም ብሆን ላልተረፋ ሰዎች ዕንቅፋት ሆኜ እንዳልገኝ ወይም እንጽድቃለን የሚሉ ጸዋሚዎች እንዳይገድሱኝ ስል የቀን ጸዋሚ የማታ ገዳፈ ነኝ። ይህ የግል ጉዳዩ ተሰውሮልኝ የሚኖረውም የወፍ ቤት በማያህለው ትንሹ ጎጆ ውስጥ ብቻ ነው፤ 1ቆሮ. 10+23-33፤ 11+22።

እኔ ዮሐንስ የዓድዋ ሥላሴን ቤተ ክርስቲያን ለማሠራት ሲሉ የአንዲትን መበለት ቤት (አድም) አፍርሰውባቸው ኖሮ «እንዳይከመይ አግኝቼ ቤተይ ሐመድ ልብሱ ዓርብ ረቡዕ ደረሱ አይደረሱ በሳዕኹም ለቴኹም ኢሳ ዘይትሕሱ» «ቤቴ እንዴት አገኝሁለሁ ቤቴ ዐፈር ልብሱ፤ ዐርብ ረቡዕ ደረሱ አልደረሱ በላችሁ ጠጣችሁ ብሎ አይናገር እሱ።» ብለው የሐዘን እንጉርጉሯቸውን ገጠሙ ይባላል።

በውል ቢመለከቱ ግን ነገሩ የተገላበጠ ነው። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ተሰውራችሁ ጽሙ ብሏል፤ የሰው ሥርዐት ግን በግልጽ ጽሙ በሰውር ብሎ ሲል ይገኛል፤ ኤር. 14+14-16፤ ማቴ. 15+1-9። ታዲያ ዋጋ ያለውን የእምላክ ሥርዐት ወይስ ዋጋ የሌለውን የሰው ሥርዐት መጠበቅ ይገባል? ይህን መምረጡና መርጦ ማድረጉ ግን የኛ ሥልጣን ነው፤ የሐዋ. ሥራ 4+12-22፤ 5+25-33።

በሀገራችን ሰዎች ነፍስ ወደ መግደል እየሄዱ ጸመኛ ነን ብለው የሽምብራ ስንቅ ይቋጥራሉ ተብሎ ይተረካል። ሕዝባችን የሚበላውንና የሚታረመውን (የማይበላውን) ለይቶ የሚነግረው እውነተኛ መሬ በማጣቱ እውነትም ይህ ምሳሌ የተደረገ ሳይሆን የሚቀር አይመስለኝም። ከትንሹ ብልት ማውጣትና ግመልንም እንዲሁ መዋጥ ማለት ይህ ነው፤ ማቴ. 23+23-28። የእናንተን

ሥርዐት ለማጽናት ብላችሁ የእምላክን ትእዛዝ በጣም አላላችሁ (አፈረሳችሁ)፤ ማር. 7+1-15። የሰው ሥርዐት ጸም ግን በዘይት በእልበት የዓሣ ሥጋ እየተመገቡ ጠላት ጠጅና አረቄ እየጠጡ «እጸማለሁ፤ ጸዋሚ ነኝ» ቢሉ በኃላፊው ዓለም ነው እንጂ በሚመጣው ዓለም ሳንቲምን የሚያህል ዋጋ አይገኝበትም፤ ማቴ. 25+24-30። ዳንኤል ሲጸም ግን እንኳን በዘይት እየበላ መጠጥ ሊጠጣ «ኢበላዕኩ እክለ ፍትወት፤ ወኢበእ ውስተ አፋየ ሥጋ ወወይን፤ ወቅብዐ ኢተቀበዕኩ።» «ማለፊያ እንጀራ አልበላሁም፤ ሥጋም ጠጅም በአፌ አልገጠም፤ ሦስቱም ሳምንት አስከሚፈጸም ድረስ ዘይት አልተቀበሁም።» በማለቱ ጸም የተዘን እንጂ የደለታ ጊዜ አለመሆኑን አስተውል፤ ዳን. 10+3።

እንዲሁም ቅዱስ ዳዊት «ወእሕመምክዋ በጸም ለነፍሰየ» «ነፍሴንም በጸም አደከምኋት።» 35+13 «መሥዋዕቱ ለእግዚአብሔር መንፈስ የዋህ።» «የእግዚአብሔር መሥዋዕት የተለበረ መንፈስ ነው።» 50+1-23። «ሠዕ ለእግዚአብሔር መሥዋዕተ ስብሐት።» «ለእግዚአብሔር የምስጋናን መሥዋዕት ሠዋ።» መዝ. 50+14። «ምስጋናን የሚሠዋ ያከብረኛል።» 50+23 ማለቱ በአንድ ዓመት ውስጥ ሦስት ወይም አራት ወር ብቻ ማለቱ ነውን? አይደለም፤ እምላካችን የመረጠውና የሚደሰትበት ከውነተኛ ጾም ማለት ግን አርሱን ብቻ እያመለከትና እየፈሩ ቃሰ ወንጌሉንም እያዘወተሩ ትሑት በሆነ ልብ ወንድምን እያፈቀሩ የከንፈሮችን ፍሬ ለሰሙ ብቻ እየመለከሩ መኖር ነው፤ ዕብ. 13+13-16፤ በጥቅሉ ገጢአትን እስከ ዘለዓለም እየጸሙ መኖር ነው።

«ሕግህንም ሁልግዜ ዘወትር ለዘለዓለም እጠብቀዋለሁ፤ ትእዛዛትህንም ለዘለዓለምና ለፍጻሜው እጠብቀው ዘንድ ልቤን እዘነበልሁ።» መዝ. 119+44-112። «በጸሎትና በልመናም ሁልግዜ ተግታችሁ አዘውትራችሁ በመንፈስ ጸልዩ።» ኤፌ. 7+14-18። «የሚለምን ሁሉ ይቀበላል፤ ደጅ ሰሚመታም ይከፈትለታል።» ሉቃ. 11+1-13 ይላል።

አሁን ግን አንተ ሰው በእምላክህ ዘንድ ዋጋ አገኛለሁ ብለህ ልትጸም ብትፈልግ፤ ጸምህ፤ ጸሎትህና ምጽዋትህ ሦስቱ ነገሮች ስለሚያሰጡህ ዋጋ ፍጡር ሳያውቅብህ ዘወትር ለርሱ ብለህ በገቡ እ ብትሠራቸው አርሱም ዋጋህን በግልጽ እንደሚሰጥህ እምነህ ሳትታክት ጉዞህን በእርሱና ወደርሱ ብቻ ቀጥል፤ ዕብ. 10+35-39። በዓለም ካለው ሥጋዊ እንቅፋት አርሱ ይጠብቅህ አሜን፤ ፊልጽ. 1+10፤ ይሁ. 20-25።

የሐሰት ወራ አትቀበል ዘፀ. 23፥1

ወንድሜ አንባቢ ሆይ! ያገራ ካህናት የሥጋ ባሮችና የሆዳቸው አገልጋዮች ሰለሆኑ፡፡ «አድርግና አታድርግ» የሚለውን የአምላክ ቃል አምዘግዝገው ጥሰው፡፡ ዐውቀው እንዳለወቁና እንዳልሰሙ መስለው፡፡ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ፡፡ «ወነበረ 1 ሠራቂ፤ ዘማዊ፤ ሐሳዊ፤ ቀታሌ ነፍስ፤ ወያሪቅራ ሰእግዝእትነ ማርያም፤ ወአብአቶ ውስተ ገነተ ትፍሥሕት፡፡» «አንድ ሌባ፡ አመንዝራ፡ ሐሰተኛና ነፍሰ ገዳይ ሰው ነበረ፡፡ እመቤታችን ማርያምን ይወዳት ነበር፡፡ እርሷም ይህን ሰው ወደ ደስታ ገነት አስገባቸው፡፡» እያሉ ለሕዝብ ማሰተማራቸውን ስለ ሰማሁ፡፡ ኅሲናዬ በሐዘን እያረረ የምሠራው ጨንቆኝ ዝም ብዬ እደነቃለሁ፡፡ ቅዱስ ጳውሎስ ወደ ተሰሎንቄ ለሞች በጸፈው በ2ኛው መልእክቱ ምዕራፍ 2 ቁጥር 10-11 «ይድኑበት ዘንድ የሚገባቸውን እውነተኛውን የአምላክ ፍቅር የተገለጸበትን «አፍቅር ቢጸክ ከመ ነፍስክ» የሚለውን ሕይወት የሚሰጥ ቃለ ወንጌሉን ስላልተቀበሉና የሐሰት ወዳጆች ሰለሆኑ፡፡ የሚወዱትን ሐሰት እንዲጠግቡትና እንዲያምኑት ብሎ እግዚአብሔር የስሕተት መንፈስ ይሰድባቸዋል፡፡» የሚለውን ትንቢቱን የዛሬው ዘመናችን ደርሶ ተርጉሞታል፡፡

እግዝእትነ ማርያም ድንግል፡ ወላዲተ ቃል፡ በሥጋ ንጽሕት ስትሆን እንደምን የሕግ አፍራሾችና የዓመፀኞች ዋሻ ትሆናለች? ብለው ሳይፈሩ፡፡ አምላክ በመረጠው የሥጋዋና የኅሊናዋ ንጽሕና ላይ እንዲህ ያለውን የማይገባ ነገር ለመናገር ደፈሩ? እውነትም የስሕተት መንፈስ ቢወድቅባቸው ነው እንጂ «መኑ ዘያስተዳርያ ለጽድቅ ምስለ ጋጢእት፡ ወመኑ ዘይዴምሮ ለብርሃን ምስለ ጽልመት፡፡» «ጽድቅ ከዓመፅ ጋር ምን ተካፋይነት አለውና? ብርሃንም ከጨለማ ጋር ምን ኅብረት አለው?» 2ቆሮ. 6፥14-18! የሚለውን ቃል ምንም እንኳን ባያነቡት፡፡ እህልን በጨው ለሚበላ ሰው እውነትንና ሐሰትን መለየት አይጠፋውም፡፡

አንባቢና ሰሚ ሆይ! ተአምረ ማርያም በሚሉት መጽሐፍ ም.12 ቁ. 1-67 ገጽ 66 እና 75 ላይ ታይቶም ተሰምቶም የማይታወቅ፡፡ እንኳን በቤተ እግዚአብሔር ውስጥ በጫጉላ መዘባበቻ ቦታ ላይም ሊነገር የማይቻል ሐሰት እንዳለ ስነግርህ፡፡ ያገራ ሕዝብ ይህን ሐሰትና ማታለል እምኖ በካህናተ ሐሰት በመመራት የዲያብሎስ ከተማ ወደሆነው ሲእል እየተጓዘ መሆኑን ስመለከት ሐዘኔ ወሰን የለውም፡፡ አንተም ኢትዮጵያዊ ወንድምህን

ወደ እውነትና የሕይወት መንገድ መጥቶና ቃለ ወንጌልን ሰምቶ ሕገ እግዚአብሔርን የሚጠበቅበትን ዘዴ ለመፈለግ ጥረት (ሐቦ ኒሐ) እንደሚኖርህ ሰለምተማመን ለማኘ፤ ተአምር እንዲህ እያለ ሐሰቱን አንደ አባራ ያበነዋል፡፡ «አ! አገውየ ኃጥአን እለ ከማየ እምይእዜስ ኢንጎሥሥ ከዊነ አግብርተ እግዚአብሔር! ወኢዐቂበ ፲ወጃ ትእዛዛቲሁ ዘአንበለ ሰማ ሰድንግል! ወስማሰ ለቅድስት ድንግል ጽሑፍ ውእቱ በቀለመ ወርቅ ውስተ ፍጽሞሙ ለኃጥአን! ወእንዘ ይቀውም እግዚእነ ውስተ ዐውደ ፍትሕ ለበ ይፊኢ ስማ ሰድንግል ውስተ ፍጽመ ኃጥአን፡ ይነሥት ዐውደ ወይንብእ ይነገራሁ ምስለ መላእክቲሁ ቅዱሳን! ወኩሎሙ ኃጥአን ይገብእ ምስሌሁ፡ ውስተ ገነተ ትፍሥሕት ዘአንበለ ሐተታ፡፡»

ትርጓሜ፡ - «እኔን የመሰሰላችሁ ወንድሞቼ ኃጥአን ሆይ! ከእንግዲህስ ወዲህ የእግዚአብሔር ባሮች መሆን፡፡ ዐሠርቱን ቃላተ አራትና ሰድስቱን ቃላተ ወንጌሉንም መጠበቅ አያስፈልገንም (አይገባንም)፡፡ እንደምን ብትሉኝ ግን፡፡ የድንግል ማርያምን ስሟን ብቻ ማውሳት (መጥራት) ይበቃናል፡፡ የድንግል ስሟን ካወሱ፡፡ ስሟ በወርቅ ቀለም በኃጥአን ግምባር ላይ ይጻፋልና፡፡ ልጅዋ መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በግርማ መለኮቱ ለፍርድ መጥቶ በተቀመጠ ጊዜ፡፡ የድንግልን ስም በኃጥአን ግምባር ተጽፎ ሲያይ፡፡ ደንግጦ የፍርዱን ጉዳይ ይተውና በማንም ላይ ሳይፈርድ ወደቤቱ ተመልሶ ይገባል! ኃጥአንም ሁሉ ለበደሉት በደልና ዓመፅ ሳይጠየቁበት አብረውት ይገባሉ፡፡» ይልልሃለ!

እውነትና ሐሰትን እስከ መሠረታቸው ለመመርመር የተነሣዝው ወንድሜ ሆይ! እንዲህ ያለውን ቃል በአምላክ መንግሥትና በመንፈስ ቅዱስ ላይ የሚያፈዙ፡፡ ጭብጥ ቆሎና አንድ ዋንጫ ጠላ ለማግኘት ብለው ብርሃነ እእምሮአቸውን አውቀው ያደነዘዙ፡፡ የብርሃኑን መንግሥት ጥሰው በፈቃዳቸው ለጨለማው ጉጉሥ ለዲያብሎስ የተገዙ፡፡ ደፋሮችና ከሐዲዎች የሆኑ መምህራን ሐሰት፡፡ እየሰቱ የሚያስቱ ግብዞች እንደጻፉት የተረዳህ ሁን! ሕዝ. 13፥17-23! 1ጢሞ.4፥1-8! 2ጢሞ. 3፥1-13፡፡

አንባቢና ሰሚ ሆይ! ይህ ለመስማት የሚያስቸግርና የሚያስደንቅ ቃል፡፡ በካህናት እጅ ብቻ ተይዞ ሰው ሲታለልበት የኖረው፡፡ ቃሉ በግዕዝ ቋንቋ ስለ ተሸፈነ፡፡ ሕዝባችንም የሚበዛው ያልተማረ ሰለሆነና ካህናትም የሚዋሹ ስላልመሰሰው ነው፡፡ በመሆኑም እስከ ዛሬ ድረስ የጽድቅ ሕግ ብሎ ይዞት ቁይቷል፡፡ ከዛሬ ጀምሮ ለወደፊቱ ግን በጨለማ ሥልጣን የተሰወረውንና በጥልቅ ጥበባት የተሠራውን ሥራ ሁሉ ወደ ብርሃን እምጥቶ

የሚገልጽ፡ ጠቢባን ነን የሚሉትንም ከንቱ አድርጎ የሚያሳፍራቸው አምላክ ምሉዓና ይድረሰው፤ 1ቆሮ. 1፡18-31፤ ዕብ. 4፡13።

ይኸው አዋልድ የተባለው መጻሕፍተ ሐሰት ግን ከነአጼ ዘርዐ ያዕቆብ ዘመን መንግሥት ጀምሮ እስከ አጼ ልብነ ድንግል ድረስ፡ ደብተሮች እየጻፉ በቀናተኛው አምላክ ላይ ሲያፈኩበት ቄዩ። እንዲያውም አጼ ልብነ ድንግል ጣዖት እያመለከተ ትምባሆ እየጠጡ በፈረሰቻቸው ግንባር ላይ የቦረንትቻ ደም እየቀቡ በአምልኮ ባዕድ ተነክተው ነበረ ይባላል። ከልብነ ድንግል እስከ አጼ ቴዎድሮስ ምዕራፍ 73 ተመልከት። ተበቃዩ አምላክ ግን ቅንኦቱ ለሰማያስቸለው በ1518 ዓ.ም የበቀሉን ሰይፍ በማስያዝ ግራኝ መሐመድን ልኩ፡ 15 ዓመት ሙሉ ንጉሡን በሰደት፡ ካህናቶቹን በሰይፍ የሚመኩባቸውንና የሚያታልሉባቸውን አብያተ ክርስቲያናትንም በእሳት እንዳቃጠለው በታሪክ ላይ ተጽፎ ይገኛል፤ ሕዝ. 9፡1-11፤ ከአጼ ልብነ ድንግል እስከ አጼ ቴዎድሮስ ገጽ 35-51 ተመልከት።

እንደ ጠፉ ይቅሩ ያለሉን ቸሩ አምላክ በመንፈሱ እነሣሥቶ በግዕዝ ቋንቋ ተሸፍኖ ብዙ ዘመን የቄየውን ተአምረ ማርያም፡ በአማርኛ በማስተርጉም ለሕዝባቸው ቸሮታ ያደረጉለትን ሰዎች እያመለከትን፡ ዋጋቸውን ዘለዓለማዊ የብርሃን መንግሥት እንዲለጣቸው እመኝላቸዋለሁ፤ ማቴ. 10፡26-27።

ድርሳነ መድኃኔ ዓለም የተባለው ማታለያ ሊዋሽ ደግሞ ለዚሁ ዝክር ተብሎ ከተደገለው ጠበል የቀመሰ፡ አንኳንና ጠበሱን ገና ለድግሱ የሚሆነው እንኩሮ (ቂጣ) ሊሰናዳ፡ የቡኩው ዕቃ ሲታጠን ጢሱ የሽተተው ሰው ሁሉ፡ ምንም ዓይነት ገጢነት ቢሠራ በጢሱ ሽታ ምክንያት ሳይጠየቅ ወደ ገነት ይገባል ይላል።

የህገሬ የዓድዋ ጻድቅ የአቡነ ገሪማ ገድል ደግሞ፡ «ጥዋት ሰንዴና ወይን ለመሥዋዕት፡ ወይራ ለፍሕም ዘሩ። በእኩለ ቀንም ሰንዴውን ዐጭደው፡ ከዛፍ ላይ ቄልለው ወደ ዛፋ በፊዎችን ሰቅለው ቢያጁት፡ ገለባው ወደ መሬት ተበተነ። ሰንዴውን ግን በዛፋ ላይ እምርተው፡ ሦስቱንም ነገሮች ከመ ቅጽበት በየሥራቸው አድርለው፡ ይህን ሁሉ ሥራ በተአምራታቸው በአንድ ቀን አጠቃልለው መሥዋዕተ ሠርክ እቅርበው ቀደሱ።» ይላል።

ወዳጆቹ ሆይ! እውነተኛው አምላክ ሥራው ሁሉ የማይቃወሰ ሕጋዊ ሰለሆነ፡ እዝርዕት የሆኑ ሁላችሁ ተዘርተው ከ7 ቀን በፊት ሠርዕና ብቅል ሲያላዩ እንደማይችሉ ማንም ሰው ያውቀዋል። እንደ ገድሱ ቃል ግን አባ ገሪማ ቅጽበት

በመፍጠራቸው ከአምላክ መብለጣቸው ነዋ! እበላ ባይ ይሉኝታን የማያውቅ ደፋር ጸሐፊ በከንቱ ይወሽክታል እንጂ፡ ይህ ቃል አንኳንና በሰው ሐሳብ የዶሮ ጭንቅላት በሚያህል አንጉልም እውነት ነው ተብሎ ሲታመን የማይቻል ነገር ነው። እኔ ግን ሐሰትን በማታለል እየሸጡ ሲመገቡ የነበሩና ያሉ ሰዎች ይብላኝላቸው እንጂ፡ የሃገሪ ወጣት ከዛሬ በኋላ ሊቁ የማነ ብርሃን አበራ «የህገሬ ሰው እንደ ዋዛ፤ ገበያ ወጥተህ ጥበብ ግዛ።» ብለው እንደ ተነበዩለት፡ ዕድሜ ለኃይለ ሥላሴ በየተማሪ ቤቱ እየሔደ ማንበብና ጥበብ፡ ምርምርና ማስተዋል የተባሉትን 4 ነገሮች ተምሮ፡ በአራቱ ማእዘን ብቻ ሳይሆን እስከ 8ቱ መእዘን ዓለም ድረስ ሐሳቡን ዘርግቶ ሁሉንም ለመመርመር ጊዜ አጋጥሞታል። ስለዚህ ሐሰቱን አምዘግዝኅ ጥሎ፡ ሥጋውና ነፍሱ የሚጠቀሙበትን እውነተኛውን ነገር ፈልጎ አግኝቶ ሠርቶ ይጻድቅበታል ብዬ ተሰፋ አደርጋለሁኝ እንጂ በሐሰተኞች እየተታለለ በንዝህላልነት ይኖራል ብዬ አልጠራጠረም፤ ምላ. 1፡20-33፤ 8፡1-36።

ከዚሁ የባለ ውሸት ደግሞ «አባ ገሪማ ይህንኑ ቤተ ክርስቲያን ሊያሠሩ፡ ጨርቆ በየተባለ አህያ ነበራቸውና ከኢየሩሳሌም ዓድዋ ድረስ በ1 ቀን 7 ጊዜ ደገጊያ ተጭኖ እየተመላለሰ ከኢየሩሳሌም በመጣ ድንጋይ ይህ ቤተ ክርስቲያን ተሠራ።» ይላል።

ወንድሜ አንባቢ ሆይ! እውነትና ሐሰትን ሲመረምር የሚፈቅድ ቅንና ንጹሕ ኅሊና ካለህ ግን፡ ከመጻሕፍተ ሐሰት ሁሉ የባለ ሐሰትንና የሚያስጸይፍ ነውርም፡ ከቶ በሰው አንደበት ሊነገርና ሊደፈር የማይቻል የጉድ ጉድ፡ ተአምረ ማርያም በተባለው በህገሬ መጽሐፈ ኢትዮጵያ በ19ኛ ምዕራፍ ተጽፎልሃልና፡ ይህንኑ ጉደኛ ቃል ሳታነብልኝ እንዳትቀር በእውነት አምላክ እማጽኝሃለሁ።

ይህንኑ በተአምረ ማርያም የተጻፈው የመሐመድንና የሚስቱ ናቃት (ግመል) ታሪክም፡ ቃሉ በመሉ በጉልህ ተሥሎ ከቤተ ክርስቲያን እኔው ከነነውሩ በዐይኔ አይቼዋለሁና ስንገናኝ እንድትጠይቀኝ ዐደራ ዐደራ፤ 2ተሰ. 2፡12።

ቀጥሎ ተአምረ ማርያም የወንድ ወይም የሴት ልጁን ስም በማርያም ስም ያወጣ፡ ገብረ ማርያምና ወሰተ ማርያም ተብለው የተሠየሙት ሁሉ ገነት ይገባሉ ይላል (ተአ.ማር. 12፡41)። እስከትሉም የኢትዮጵያን ሕዝብ በሞላው ማርያም ዐሥራት ስለ ተቀበለችው ሁሉም የማርያም ልጅ ሆኖ ገነት ይገባል ይላል

(ምዕራፍ 111 እይ)። ገድሰ ገብረ መንፈስ ቅዱስም ከጉጃም በቀር ኢትዮጵያን በሙሉ አቡዩ ዐሥራት ተቀብሰውታል ብሉ። ዐባይ ባሕር ገብተው 100 ዓመት ቢጸልዩ ግን ጉጃምንም ከነ ስራዩ አስምረውታል ይላል።

ወንድሜ አገባቢ ሆይ! ተአምርና ገድላት የሚሉዋቸው መጻሕፍት በሙሉ፤ ያ ዱሮ እናታችን ሔዋንን በክርሠ አርዋ ተሠውሮ፤ ስሥጋዊ ምኞት ደስ የሚያሰኝ ማታሰል ተናግሮ፤ እናት አባታችንን በተንኩል አሳስቶ፤ ከገነት ያስወጣቸው ከይሲ፥ ዛሬም መልኩን ሰውጦና መልአክ ብርሃን መስሎ የክርስቶስን በጎች ሰመዝረፍ «አይዞላችሁ ሕግ ብታፈርሱ የማድናችሁ (የምክሰላችሁ) እኔ አሰሁ።» እያሰ በመንፈስ ማታሰል ያስጸፈው ሳይሆን አይቀርም! 1ኛ. 22፥20-23።

«እስመ ሀሰዉ ሐሳውያን ገበርተ ዓመፃ እስ ይትሜየኑ ወይትሜሰሉ ሐዋርያተ ክርስቶስ፤ ወዝኒ እኮ ሰለንክሮ እስመ ሰሊሁ ሰይጣን ይትሜሰል ከመ መልአክ ብርሃን።» «አንደ እነዚህ ያሉ ሰዎች የክርስቶስን ሐዋርያ እንዲመስሉ ራሳቸውን እየሰወጡ ውሸተኞች ሐዋርያትና ተንኩሶች ሠራተኞች ናቸውና፤ ይህም ድንቅ አይደለም ሰይጣን ራሱ የብርሃንን መልአክ እንዲመስል ራሱን ይሰውጣልና።» 2ኛ. 11፥1-15።

መጻሕፍተ ሐዲሳትን የምታነቡ ወንድሞቼ ሆይ! መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በማቴ. 24፥23-26 ብዙዎች ነቢያተ ሐሰት እንደሚመጡና ቢሆንላቸውስ የተመረጡትን እንኳ እንደሚያስቱ እስቀድሞ ተናግሮ ነበር። ከቤተ ክህነት ሌላ ማነው የተመረጠው? ይህ ሁሉ ሰሰሚው ግራ የሆነ ስሕተታዊ ቃል፤ በቤተ እግዚአብሔር ውስጥ ሊነገር፤ ሊነበብና እውነት ተብሎም በምእመናን ጆሮ ሲደመጥ እናንተስ ዝም ብላችሁ ታዩና ትሰሙ ይሆን?

ወዳጆቼ ሆይ! እባካችሁ ሰባዕዶች መስቀያና መሳሰቂያ አንጻንሆን አብረን እየተመካከርን፤ ከዓለማዊያን የምንቀበለውን ግብዝነት የተሞላ ምስጋና እምዘግዝን ጥሰን፤ በቃሉና በመክሊቱ ሰናፍር ሰማያዊ ዋጋ እንድንቀበል እውነቱን ለመመስከር እንትጋ፤ ማቴ. 10፥26-38።

ወንጌል «ባርኩ ወኢትርግሙ እስመ ሰበረከት ተጽዋዕክሙ» «ባርኩ እንጂ አትርገሙ፤ በረከትን ልትወርሱ ተጠርታችኋልና።» ሌላ፤ መቅድም ተብሎ የሚነበበው ተአምረ ማርያም ደግሞ ክርስቶስ «አባ ስረይ ሎሙ» ብሎ የጸለየላቸው አይሁድን፤ ወደ ሲኦል መሠረት ወርደው በእሳት ስንሰሰት ታስረው

ላይወጡ ሰዘሰዓለም ይኑሩ፤ በሰይፈ ሚካኤል ይትመተሩ፤ (ይቄረጡ) ወይትገዙሙ (ይጨፍጨፉ) ይትዓጸዱ (ይታጨዱ) ወይጽደፉ (ወደታች ይውረዱ) እያሰ ሲፈርድና ሲራገም፤ የመንግሥተ ዲያብሎስ ሕግ አስከባሪ፤ አቀንቃኝና ነገረ ፈጅ የጸፈው ሳይሆን አይቀርም እንላለን። ስንሰማውም በንቢናችን ውስጥ ረመጥን በጭከናው ሊያፈሰብን «ተገሐስ እምእኩይ» «ከከፋው ሽሽ» ተብሏልና ከሐሰባችን እውጥተን ጥሰን ሽሽተነው እንኖራለን።

ወጣት ሆይ! ስህገርህ የሚጠቅመውንና ሐሰት ያልተደባሰቀበትን የነፍስ መድኃኒት የሆነውን የወንጌልን ወተት፤ የሀገራችን ሕፃናት እንዲመገቡትና ጤናሞች ዘርችም ሆነው እንዲወጡልን ሆነ ብለህ ሰሐዝብህ አስብሰት! 1ጴጥ. 2፥1-9።

ሽማግሌው ሐዋርያ ጴጥሮስ ሰቀሰውስት ሲመስክር «ከናንተ ጋራ ያሉትን የክርስቶስን መንጋዎች ስትጠብቁቸው፤ በሰማይ የሚቄያችሁን የክብር አክሲል እንድትቀበሉ እውነትን እያስተማራችሁ በልብ ፈቃድ ጠብቁቸው እንጂ፤ የማይጠቅም ሥጋዊ ነገርን (ዋንጫ ጠላና ጭብጥ ቆሎ) ሰማግኘት ስትሉ በማይጠቅም ተስፋ እያታሰላችሁና ሐሰት እያስተማራችሁ በግድ አትግዟቸው።» ብሎ ጽፎ ነበር። ዐደራህን! «ብዙ ከሰጡት ብዙ ይሸብታል።» ተብሏልና ቀባሬ መክሊቱ እንዳትሆን በጊዜውም አስጊዜውም ስሁሉም ንገር፤ መስክር። እግዚአብሔር እምላካችን የኃይልና የፍቅር፤ የጥበብና የድፍረት መንፈስ እንጂ የፍርሃትና የጎፍረት መንፈስ አልሰጠንም። ስለ ክርስቶስ ቃል መከራም ልንቀበል ይገባል እንጂ በሰመ ማመን ብቻ ጸድቃን እንደማንስኝ የተረጸህ ሁን! 1ጴጥ. 5፥1-11፤ 2ጢሞ. 1፥7፤ ፊልጵ. 1፥27-30።

ወዳጄ ሆይ! ፍትሐ ነገሥት በሁለተኛው አንቀጽ ስለ መጻሕፍት ቁጥር የእምላክ መጻሕፍት ሰማንያ አንድ ብቻ መሆናቸውን ከአሪት ዘፍጥረት እስከ ራእየ ዮሐንስ ዘርዝሮ ቁጥሮ ሊያበቃ፤ «በእንተ መጻሕፍት እምላካውያት ዘእኩዝ ተወክደዮን ገብ ቤተ ክርስቲያን ቅድስት ዘተልቆሙ ቸወጁ፤ እሱንኬ ሕገጋት እንተ አዘዝናክሙ ባቲ እመቦ ብእሲ ዘነሥእ እመጻሕፍተ ሐሰት እንተ አንበርዋ ከሐድያን ወእካላ ውስተ ቤተ ክርስቲያን እግዚአብሔር ቅዱስ ከመ ይእቲ መጽሐፈ እግዚአብሔር ንጽሕት በእንተ ሙስና ሕዝብ ይሰደድ።» «ስለ እምላካውያት መጻሕፍት በቅድስት ቤተ ክርስቲያን ተቀባይነት ያላቸው የታዘዙት መጻሕፍት ቁጥር ሰማንያ አንድ ነው፤ እናንተን ያዘዝገባቸው ሕግጋት እነዚህ ናቸው። ከሐዲዎች ጽፈው ካስቀመጧት ከመጻሕፍተ ሐሰት

ምእመናንን ሰማሳት ወደ ቅዱስ እግዚአብሔር ቤተ ክርስቲያን ያስገባ ማንም ቢኖር ከቤተ ክርስቲያን ይሰይ።» ይላል።

ተአምረ ማርያምን እኛ ከእስክንድርያ መጣ ስንል እነርሱ ግን «ከቶ የኛ አይደለም በሃገራችንም የሰም።» ብለውናልና፤ መድን ካጣንበት ለመስሐቲ የሚገባው በድንጋይ አሰር ከባሕር ውስጥ አምዝግዝኑ መጣል ብቻ ነው፤ ማቴ. 18፥1-31 ዮሐ. 19፥19።

አወይ እኔ ምን ልበል! ከላይ የሰማነውን የተአምረ ማርያም ታሪክ ከሐዲ ጽፎና የእምሳክ መጽሐፍ አስመስሎ እንዳገባው ተረድተን፤ ጸሐፊውን ከነመጽሐፈ ሐሰቱ ከቤተ ክርስቲያን እንድናባርረው ታዘናል። አራትም «ሌላ እናምልክ የሚል ሰው ቢገኝ ግደለው።» ትላለችና መርጦ መያዝና መሥራት ገንዘባችን መሆኑን አንርሳ፤ ዘዳ. 13፥1-11፤ 30፥1-20።

ወንድሜ እንባቢ ሆይ! መጠርጠር ባይኖር ማመን ሊገኝ አይቻልምና፤ ቶማሳዊ መጠርጠርም ሳይቀር አጥልቀህ ጠርጥረው። በዓለም ውስጥ ያሰውን ባሕርያዊ ግብር ሁሉ ገሊናህን ጣልበት እንጂ ችላ ባይ አትሁን። ጠርጥረህ ያላመንኸው እምነት ግን ግዙፍና ሽፍን የጅምሳ አምልኮ ስለሆነ በሰማይ አይጠቅምም። እውነትን ከሐሰት ሰይፍ አውቁ እምኝ ይዣታለሁ ሰማሰትም አያስደፍርህምና አስቀድመህ ጠርጥር! መርምረህም አመን።

ጠርጥር ብዬ ስመክርህም እምሳክን ከነሥራው ሰው መርምሮ አያገኘውምና፤ መክ. 3፥10-11፤ 8፥17፤ ሁሉንም መመልከትና መታዘብን ሳትተው፤ ሃይማኖትና አምልኮ የተባሉትን 2 ነገሮች እምሳካዊ ስም ለብሰው የሰው ሐሳቦችና የሥጋዊ መናገጃ ጥቅሞች ተዘንቀውባቸው ታገኛቸዋለህ። አስቀድመህ እንብባህ ስታበቃ የሐሰት እንክርዳዶችን ነቅለህ እየጣልህ (እየተውህ) እውነተኛውንና ንጹሐን የወንጌልን ስንዴ በልቡና ኅተራ ከተህ ያዝ እንጂ፤ ምንም እንኳ ቅጠላቸው አንድ ሆኖ ለምልሞ ሁሉንም ስንዴዎች (ክርስቲያኖች አሰላም አረሚ) መሰሰው ቢታዩህም ዋናው አስተማሪህ ፍሬአቸውና ግብራቸው መሆኑን አትርሳ፤ የሐሰትም ወሬ ተቀባይ አትሁን። እውነተኛይቱ ጥርጣሬ ግን ቶማስን መርታ ከጌታውና ከእምሳኩ ጋራ አገናኝታ ሕይወት ስጥታ የልብ ዕረፍት እንደአስገኘችሁት መጽሐፍ ይነግረናልና፤ መጠርጠር የእምነት መንገን (ማግኔት) መሆኗን አንርሳ፤ ዮሐ. 20፥24-29። ቶማስን ብቻውን ሳይሆን ሐዋርያትንም ሁሉ ጥርጣሬ ወደ እምነት መራቸው እንጂ በሌቶቹ መረዳት ትንሣኤውን ሊያምኑ ይቅርና፤ ሦስት ጊዜ ተገልጦ ሊታያቸውና ሊናገራቸውም ጌታቸውንም ሳይቀር ጠረጠሩት እንጂ ሊያምኑት አልቻሉም። ጠርጥረንም ስናበቃ የእምነትና የእውነት ደጋፊዎች ለመሆን በኃይሉና በቃሉ ይርዳን፤ አሜን፤ ማቴ. 23፤ ማር. 16፤ ሉቃ. 24።

ሕዝቤ ሆይ!

ብዙ የሰጡትን ብዙ ይሹበታል
ዐቅሜ በማነሱ ሆዴ ይሸብታል
መንፈስ ከጨከነ ከቶ ምን ያቅታል
ተራራ ይፈርሳል ዋርካም ይነቀሳል
መምሬም ያውቁታል
አልሰማሁም ቢሉ ይጠየቁበታል
ሐሰተኛ መንግሥት አይቆምም ይረታል።
እየገነፈሰ እምቢ አሰኝ ስሜቱ
በወንጌልህ ፍቅር ተቃጥሏል አንጀቱ
ያነሣል ይጥሳል ይኸው አንደበቱ
ምስጢርህን ለመግለጽ ቢፍጨረጨር ጣቱ
ሐሰት ያሰረውን በእውነት በመፍታቱ
ወይዘሮ ዓለሚቱ ብትሆንም ጠላቱ
እኔ ግን አልፈራም ጥቅሜ ነው መሞቱ
በፈቃድህ እውሰኝ የሱስ ሆይ ሕይወቴ
ማቴ. 17፥20፤ 21፥21፤ 25፥12-30።

የሀገሬ ወጣት ሆይ! ባዕዳን የሃይማኖት መሪዎቻችን በሥጋዊ ጦርነት ኮሱኒ መያዝ ሳይሆንላቸው ቢቀር፤ ሕዝብ እንዳይበላጽግና ኃይልም እንዳያገኝ ሊሉ (በሀገራቸው የሌለውን) በዓላትና አጽዋማትን፤ ዝክረ ፍጡራንና ለማሳጀነት የሚባል ሥራ ፈትነትን አስተምረው ቅድስቲቱን ኢትዮጵያችንን አበላሷት፤ ዘፀ. 17፥14-20።

አሁን ይህ የባዕዳን ተንኩልና ልማድ የሚወገደው ግን የሐዲሉ ዘመን መሪዎቻችን፤ «ዛሬ በዓል ነውና ውጉዝ እንዳትሠሩ፤ የሚያስከር መርዝ እየጠጣችሁ ፍጡራንን አክብሩ።» እያሉ በተናገሩበት ልሳናቸው የጠላትን ምክር በመስማት ተሳስተን ኑረናልና፤ መጽሐፍትን አንብበን ከተረዳን ወዲህ ግን፤ «ስድስት ቀን ሥሩ፤ ሰባተኛውን ቀን ብቻ አክብሩ።» ብለው፤ በዐዋጅ ካሳስተማሩት ሕዝባችን በሥጋዊና መንፈሳዊ ነገሮች ጥቅም ያገኛል ብዬ ከቶ አልጠራጠርም፤ ሕዝ. 44፥15-28።

መድኃኒታችን «መንፈስ ቅዱስን እሰድላችኋለሁ፤ ከሐሰት አውጥቶ አስተምሮም ወደ እውነተኛው የወንጌል አምልኮ ይመራችኋልና ቃሌንም ያሳስባችኋል።» ዮሐ. 14፥23-27፤ ያሰውን ቃሉን ዛሬ በኢትዮጵያችን እንዲፈጸምልን፤ ልባችሁን ወደ ሰማይ አንሠሩና ተግሣጽና ምክርን ቅመሱ፤ ከክርስቶስም ጋር እንድትነግሡ፤ እርሱም የብርሃን መንፈሱን አብዝቶ እንዲሰጣችሁ በመሉ ልቤ እመኝላችኋለሁ፤ በኃይሉ ይርዳን፤ አሜን።

ስለሚያስክር መጠጥ

አንባቢ ሆይ! መጠጥ ማለት ለኃጢአት ሁሉ ምንጩ መፍለቂያው የበሩ መክፈቻ መግቢያው ማለት ነው። ለሰዚህ ክርስቲያን ነኝ የሚል ሰው ሁሉ አስቀድሞ መጠጥ (ስካርን) ሊጸም ይገባዋል። ስለምን ብትለኝ ግን ስካርን ተከትሎ የሚመጣው ፍሬው ጥፋት፣ አሌ፣ ወዮ፣ ወዮታ ብቻ ነው። «አሌ ሎሙ ለአለ ይገይሡ በጽባሕ ቤተ መያሊ፣ ወይወሳሉ ውስተ ከታይ፣ ወያነድዶሙ ወይን። አሌ ሎሙ ለጽኑዓን አለ ይስትይዎ ለወይን፣ ወለጎያላን አለ ይቶስሕዎ ለሚስ።» «ስካርን ለመከተል በጥዋት ለሚማልዱ፣ የወይን ጠጅም አስኪያቃጥላቸው አስከ ሌሊት ድረስ ለሚዘገዩ ወዮላቸው። የወይን ጠጅ ለመጠጣት ጎያላን፣ የሚያስክረውንም ለማደባለቅ ጨካኞች ለሆኑ ወዮላቸው።» ኢሳ. 5፡11-22።

«ወዮታ ለማን ነው? ሐዘን ለማን ነው? ጩኸት ለማን ነው? ጠጅ ሊጠጡ ለሚውሉ አይደለምን? ወደ ጠጅ አትመልከት! የመልኩ ቅላት በብርሌ ሆኖ ባንጸባረቀ ጊዜ ጣዕሙ እየጣፈጠ ይገባልና፣ ከጠጡት በኋላ ግን እንደ እባብ ይነድፋል! መርዙንም እንደ እፋኝት በሰው ሕይወት ያፈላል ወደ ሞትም ያደርሳል።» ምሳ. 23፡29-32። «ወሊትስክሩ በወይን አስመ ምርዓት (ኃጢአት) ውሐቱ።» «በወይን ጠጅ አትስከሩ! ይህ ማባከን ነውና።» ኢፌ. 5፡18። «ዑቁ ርክሰክሙ ኢታክብዱ ልበክሙ በስታይ ወበፈጊዕ።» «ነገር ግን ልባችሁ በመጠጥ ብዛትና በስካር . . . እንዳይከብድ . . . ለራሳችሁ ተጠንቀቁ።» ሉቃ. 21፡34-36። «ወይአዜኒ ኢትስተዩ ወይነ ወሚሰ።» «አሁን የወይን ጠጅ፣ የሚያስክርም ነገር አትጠጪ።» መሳ. 13፡7። «አስመ ዐቢየ ይከውን ውሐቱ በቅድመ እግዚአብሔር! ወሊይሰቲ ወይነ ወሚሰ።» «በጌታ ፊት ታላቅ ይሆናልና! የወይን ጠጅና የሚያስክር መጠጥ አይጠጣም።» ሉቃ. 1፡15። «ይሠየም ጳጳስ ዘኢያባዝነ ሰቲየ ወይን።» 1ጢሞ. 3፡1-16፤ ቲቶ 1፡5-9። «ማንም ኤጳስ ቆጶስነትን በፈልገው . . . የማይሰክር . . . ሊሆን ይገባዋል።» «አስመ እሱ ሰክሩ በወይን! ወእስሐቶሙ ወይን! ወእደገንጾሙ ሜስ ለካህን ወለነቢይ! ወእስጠሞሙ ወይን! ወንገዩ በስኪር ወዘኒ መትሕተ ዐይን ውሐቱ።» «እነዚህም ደግሞ ከወይን ጠጅ የተነሣ፣ ከሚያስክር መጠጥ የተነሣ ይፋንናሉ! ካህኑና ነቢዩ ከሚያስክር መጠጥ የተነሣ ይስታሉ! በወይን ጠጅም ይዋጣሉ። . . . በራእይ ይስታሉ! በፍርድም ይሰናከላሉ።» ኢሳ. 28፡7።

ወዳጄና ወንድሜ ሆይ! ለማህን? አየህን? የሚያስክር መጠጥን (ሐሲበ አዝርአት) ቅዱሳት መጻሕፍት በብዙ ቦታ ደጋግመው ይነቅፋታል። ሐሲበ እንስሳት (የእንስሳት ወተት) ግን ቢጠጡት ኃጢአት አይሆንም! የሰው አእምሮ የማያዛባና የማይበጠብጥ ሰለሆነ መጻሕፍት አምላካውያት አይከለክሉትም! ያስጸይፋል ብለውም አይነቅፋትም። ከቶውንም ብዙዎችን ልበ በሽተኞች ከሞት ለሰሚያድናቸው፣ የደረቀ ሕይወትን የሚያሰመልም፣ ውሰጣዊ በሽታ እንደ አላት ሲያቃጥል ጠለ ሕይወት ሰጥቶ የሚፈውስ፣ አምላካችን በምስጢሩ አሰናድቶ የሰጠን እውነተኛ መድኃኒተ ሥጋ ሰለሆነ ሊጸምና ሊታረም አይገባም። እውስባና (ጋብቻና) መብልዕ (መብል) ሊታረም ይገባል እያሉ የሚያሰተምሩትን መምህራን ሐሰት ግን ቅዱስ ጳውሎስ «ነባብያነ ሐሰት . . . እሰ የሐርሙ እውስባ፣ ወይክልኩ መባልዕተ ዘእግዚአብሔር ፈጠረ ለምእመናን ከመ ይሴሰዩ ወያእኩቱ እሰ የእምርዋ ለጽድቅ።» «እነዚህ ውሽተኞች መጋባትን ይከለክላሉ! አምነው እውነትን የሚያውቁ ከምስጋና ጋር ይቀበሉ ዘንድ እግዚአብሔር ከፈጠረው መብል እንዳርቁ ያዝዛሉ።» እያለ ይዘልፋቸዋል! 1ጢሞ. 4፡1-5፤ ሮሜ 14፡14-23።

ጻድቁ አምላካችን ግን በአምላሉ የፈጠረው የአዳም ልጅ ሁሉ በመጠን እንዲበላና እንዲጠጣ፣ እንዲለመልምም፣ በልቶና ጠጥቶም ለጪውን እንዲያመሰግን፣ «በልዑ ወስገዱ ኩልክሙ ጥሱላን ምድር።» «ምድር ይንጻፍች ሁሉ ይበላሉ ይሰገዳሉ።» መዘ. 22፡29 ብሎ ፈጠረው እንጂ፣ የእግዚአብሔር መቅደስ እንዲሆን የተመደበውን ሕይወቱን በረሃብ በሽታ እንዲያመነምነውና እንዲያበላሽው አላዘዘም። «ኢተአምሩኑ ከመ ታቦቱ ለእግዚአብሔር አንትሙ! ወመንፈስ እግዚአብሔር ሳዕሌክሙ። ወዘስ ለማሰነ ቤተ እግዚአብሔር ሱቱኒ ያማስኖ እግዚአብሔር።» «የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ እንደሆናችሁ፣ የእግዚአብሔርም መንፈስ እንዲኖርባችሁ አታውቁምን? ማንም የእግዚአብሔርን ቤተ መቅደስ ቢያፈርስ እግዚአብሔር እርሱን ያፈርስዋል።» እንዳለ ጳውሎስ! 1ቆሮ. 3፡16-23።

አሁን ግን ሰው «በሐፈ ገጽክ ብላዕ» ተብሎ ታዟልና ካልሠራ አይበላም! ካልበላና ካልጠጣ ደግሞ ሊሠራ አይችልም። የማይሠራ ግን እንዳይበላና እንዳይጠጣ መጽሐፍ ከልክሎታል 2ተሰ. 3፡9-10። መሥራት፣ መብላት፣ መጠጣትና የመሰለውም ሁሉ በመጠን ሊደረግ ይገባል። ከልክ ያለፈ ሁሉ ግን ኃጢአትና ርኩሳት ይባላል! ምሳ. 25፡16።

መጠጥ (ሐሊበ እዝርአት ወአትክልት) የኃጢአት ምንጭ ነው። ብዙ ብዙ ሕይወቶችን ያሳሳተ፤ ያሰናከለና ያጠፋ ስለሆነ ይበልጥ መጠጥ ከነስካሩ አርም ተብሎ ዘወትር ሊጸም ተገቢ ነገር ነው። ኖሳ ትልቁ አባታችን በመጠጥ ምክንያት ጎፍረቱ ተገልጦት እንጎሉ ተባጥብጦ፤ ልቡናው ጠፍቶ አስኪወድቆ ድረስ ስክሮ ነበር። በዚህም ለልጁ ለካም ዕንቅፋት ሆነና ከመራም ደረሰ፤ ዘፍ. 9+20-27። አንዲሁም ሎጥ በመጠጥ ስክሮ ከሁለት ሴቶች ልጆቹ ጋር የማይገባ ነውር ሠርቷል (ወልዲል)፤ ዘፍ. 20+30-38።

ሊጸም ይገባል ስምንለው መጠጥ የአስራኤል ንጉሥ የባኦስ ልጅ ኤላ፤ በመጠጥ ስክሮ መንግሥቱንና ሕይወቱን ቤተሰቦቹንም ጭምር አጥፍቶ ጠፍቷል። ከወገኖቹም ሁሉ አንድም ሳይቀር በአደ ጸላኢ በክፉ ሞት ተደምስሰዋል፤ 1ነገ. 16+8-14። አንዲሁም ብልጣር የባቢሎን ንጉሥ የወይን ጠጅ ጠጥቶ ስክሮ መንግሥቱንና ሕይወቱን በአንድ ሌሊት አጥፍቷል ዳን. 5+1-30።

በመጽሐፍት የተገለጸው የፈቃድ ጸም ግን (ማናቸውም ሰው በፈቃዱ ለዕለት ቢሳል፡ የጸም ቀን ቢሰይ) አግዚአብሔርን የሚያገለግልበት ጊዜ አስኪፈጸም ድረስ ከጠጅ ይከለክል የሚያስክርም ነገር ሁሉ ፈጽሞ አይቅመስ፤ ዘጉ. 6+1-21፤ የሐዋ. ሥራ 18+18፤ 22+24-26። «መከራቸውን እንዲረሱት ለሐዘንተኞች ወይን፡ ወደ ሞት ለቀረቡት ጠጅ ሰጡ። ነገሥታትና መካንንት ግን ጠጅ ይጠጡ ዘንድ አይገባም። የሚያስክር የጠጡ እንደ ሆነ ሕገ ኦምላክን ይረሳሱና፤ እውነተኛውንም ፍርድ ይለውጣሉ።» ምሳ. 31+1-9።

ሕፃን ተወልዶ የአንግዴ ልጅ ሊቀር አንደማይችል፤ አንዲሁም ሰው በስካር በሽታ ከተለከፈ በኋላ ዝሙትና ቀቲል፤ ሐሰትና ለረቅ የመሳሰሉትን ሕግጋት ሁሉ ከማፍረስ አንደማይቀር ዐውቆ፤ ፍትሐ ነገሥት በ10ኛው አንቀጽ ጸም ይልቁንም ከህገ ቢስክር ከክህነቱ ይመተር (ይሻር) ብሎ አዝዟል። ለፍልፎ ይቀራል አንጂ ማን ቢለማው፤ ባለሥልጣኖቹም እንኳንና አንዲህ ይላል ብለው ሕዝብን ሊያስተምሩበት ቀርቶ፤ ለተጣሉ ምስክርነት ሊጠፉም 12 ብር ካልጨበጡ አይሆንም፤ ሚክ. 3+9-12 ተመልከት።

መጽሐፈ መነኩሳት አንዲያውም ሕዝብ እንዳያየውና አንዳያውቀው ተብሎ በስውር ተይዞ በጥንቃቄ ሲጠበቅ ይኖራል። «የተሸሸገ ሳይታወቅ፤ የተሰወረውም በብርሃን ሳይገለጥ የሚቀር ከቶ የለም።» ሉቃ. 8+17 እንደተባለው ግን፤ ማኅተም (መጽሐፍት

ማተሚያ ቤት) ስለ ተገኘልን ሁሉም ሳይገለጥ አልቀረምና የሚመነኩሉ ሰዎች አስቀድመው ቢያዩት ኑሮ፤ እንደ ሕጉ አናደርጋለን ብለው ጨካኝው ባልገቡበትና የሕዝባችንም ዘር ባልተቀነሰም ነበር። አብዛኛዎቹ ግን ቢያውቁትም ቅሉ ሥጋዊ ክብረትና አባ እባ መባልን፤ ጉልታችን ሪማችን አያሉም ገበሬ ማዘዝን፤ (እንዲያውም በአገሪ እባ ገሪማዎች ሊመነኩሉ «ግራት ቆብሰ» ብለው አምስት ማሳ መሬት ይቀበላሉ።) አንድ ደቂቃ እንኳ ያልደከሙበት የተመረጠ ምርት ከእውድማ ሄዶላቸው እንደሚካፈሉ ስለ ተረዱ ግን፤ እሾኽ እየተወጉ በፀሐይና ብርድ መከራ ከመብላት፤ ጥላ ውስጥ ተቸተው እየዋሉ ሳያስቡ መመገብ የሚቻልበት ኑሮ ነውና ሆነ ብለው በጠቃሚነቱ መርጠው ይገቡበታል።

የመነኩሌዎቹ አለቆች ደግሞ ጮማ እየቄረጡና ጠጅ እየጠጡ፤ እንደ ፀሐይ የሚያበራ የወርቅ ካባ ለብለው፤ በፈርጥና ዕንቁ የተጌጠ የራስ ወርቅ ጭነው፤ በጥሩ ወርቅ የተሠራ መስቀልና ማርዳ አሰረው፤ ገሃነም አለ ብላ ለምታ አንዳታዝን እናታቸውን ወይዘሮ ዓለሚቱን አንደ እሾንጉሊት ተጌጠውላት በየጊዜው ሊናዝዟትና (ሲያጽናኗትና) እየተቀናጡ ሊያስደስቷት ይኖራሉ። በእውነት መጠጥን እየጸሙ ሀገራቸውን ከጨለማ ወደ ብርሃን የመሩ ሊቃውንት፤ የእነ ማኅተማ ጋንዲ ልብሶችና በሐሳብ የለላች ደም ግባት መልካቸውን ትኩር ብሎ በየፎቶ ግራፋ ሳይ ለተመለከተው ሰው ግን ትልቅ ትምህርት ሳይሰጥ አለመቅረቱ የታወቀ ነው፤ 2ነገ. 1+8።

መድኃኒታችን በዚህ ዓለም እርአያ ሊሆንን መጥቶ ሳለ ግን፤ የርሱ የነበረው ጌጥ ብዙ ሥቃይና እሾኽ፤ ከበደና መቺዕ የተሠራ የመከራ ዘውድ መሆኑን እንርሳ፤ ማቴ. 27+27-35። የጌታ መጥምቅ ጸመኛው የሐንሰም ልብሉ እንደ እሾህ የሚዋጋና ከግመል ጠጉር የተሠራ ዝተት (ማቅ)፤ ምግቡም ጣዘማና አንበጣ ብቻ እንደ ነበረ ይነገረናል ማቴ. 3+1-4። የሚበሉትን መንቀፍ ትተን እንበጣ የድሾች አዝመራ መሆኑንና በሕገ መሴም ንጹሕ ሆኖ እንዲበላ መፈቀዱን ከመጽሐፍ መመልከት ይገባናል፤ ዘሴ. 11+20-22።

አሁን ግን ወደ ጥንተ ነገራችን እንመለስ፤ የሚያስክር መጠጥ (ሐሊበ እዝርአት ወአትክልት) በመጽሐፍት የሚያስጸይፍ ነውርና ርኩሳት ተደርጎ መቄጠሩ፤ ብዙዎችን ለዎች ነገሥታትና መካንንት መንገዳቸውን አላሰቡ፤ ሕይወታቸውን አያበላሽና አያዋረደ፤ አያስገደለና አያጠፋ ስለሚኖር ነው። ስለዚህ ጸም ማለት

ፍሬ ነገሩ ሐዘን ማለት ነው። እጽማሰሁ የሚል ሰው ግን ከሁሉ ይልቅ መጠጥን ቢጸም ዋጋውን ባላጣ ነበር። ዘይትና ዓሣ እየበሉት ገሽና ጥሩ ጠጅ አረቁም እየጠጡ እጽማሰሁ ማለት ግን ስሕተት ነው። «ወይን ያስተፈሥሕ ልብ ሰብእ! ወቅብዕ ለአብርሃም ገጽ።» «ወይን የሰውን ልብ ደስ ያለኛል! ዘይትም ፊትን ያበራል።» መዝ. 104፡15! ተብሎ እንደ ተጻፈው እነዚህ ሁለቱ ቅብዕና ወይንም የደስታ ቀን እንጂ የሐዘን ምግቦች እንዳልሆኑ አስተውል። ሐዋርያው ያዕቆብም ሲመሰክር፡ - «ልናንተ ኃጥእን ጽጽቅን ብትፈልጉ፤ ከእግዚአብሔር ፊት በአውነት ዝቅ ብላችሁ ሳቃችሁን ወደ ልቅሶ፤ ደስታችሁንም ወደ ሐዘን ለውጡት።» ይላል! ያዕ. 4፡8-10። ፍትሐ ነገሥትም በ15ኛው አንቀጽ ጾም በ114ኛው ገጽ ሲያዝ «ወኢይደሱ ይስተይ መኑሂ እምካህናት ወይነ በጾመ 40 ወኢበጾመ ረቡዕ ወዓርብ ወኢይጸውዑ ሰብእ ንብ መካነ ስቄ ለሰቲይ።» «ከካህናት ወገን ማንም በጾመ አርብዓም ሆነ በረቡዕና በዓርብ ጾም ወይን ይጠጣ ዘንድ አይገባውም። ለመጠጣትም ሰውን ወደ መጠጥ ቤት አይጥሩ።» ብሏል። በሐዘን ቀን ደስታ ማድረግ ግን ላዘነ ልብ የደስታን መዝሙር ማለማት ማለት ነው! ምላ. 25፡20።

ሐሊበ እንስሳት ግን እንኳን ሰዎችን ሊያስገድሱ ቀርቶ ለሞት የቀረቡትንም ሕይወት ለጥተው ብዙ ፍጥረቶችን እያዳኑና ቊስለ ሥጋን እየፈወሱ ይኖራሉ። «እንበለ ሥጋ ኢትቀውም ነፍስ።» «ያለሥጋ ነፍስ አትቆምም» እንደሚባለው እንደዚሁም ሥጋ ያለ ሥጋ ሊቆም አይችልም። ለዚህ አስረጂው እግዚአብሔር ኤልያስን 3 ዓመት ሙሉ ጥዋትና ማታ እንጀራና ሥጋ መግቦታል! 1ነገ. 17፡1-6። ለአስራአል 40 ዓመት ሥጋና የሰማይ እንጀራ መግቧቸዋል! መዝ.78፡19-29። ቸሩ አምላካችን ሕይወት በሕይወት ካልሆነ በሌላ ነገር ሊኖርና ሊቆም እንደማይችል ስላወቀ፤ መጀመሪያ ለአዳምና ሔዋን እንስሳትና ሐመልማላትን በምድርና በባሕር ያሉትን ሕይወት ያላቸውን ፍጥረቶቹን ሁሉ ባስፈለገችሁ ጊዜ መብል ይሁኗችሁ ብሎ ፈቅዶ አዞላቸዋል! ዘፍ. 1፡27-31፤ 9፡2-3፤ ዘዱ. 12፡20-21።

የጥሉላት መብል ኃጢአት ስላልሆነ ግን ራሳቸው ሥላሴም ከአብርሃም ቤት በገቡ ጊዜ ሥጋና ወተት በሉት ከመከሙት እንጂ፤ «እኛ ጾመኞች ነን ሥጋም ኃጢአት ነውና ትንሽ እንጀራ በጨው ብቻ ስጡን።» ብለው ደረቁን አልበሉም! ዘፍ.18፡1-8፤ መሳ. 13፡15-20።

ወንድሜ ሆይ! በአርጌው ሕግ ዘሌዋውያን 11ኛ ምዕራፍ እንደምታውቀው፤ «ይህ ቅዱስ ነው ብሉት! ይህን ርኩስ ነው

አትንኩት።» ማሰቱ ግን ሕግ ከቆመላቸው በኋላ ከአሕዛብ ጋራ ከመብላትና ከመጋባት በብዙ ነገር እንዲለዩ ነው እንጂ ኃጢአት ወይም ርኩስ ሆኖ አይደለም! ዘፀ. 34፡11-17፤ 1ነገ. 11፡1-9።

ከአዳም ጀምሮ እስከ ሙሴ 2400 ዘመን ያህል የእግዚአብሔር ፍጥረት ሁሉ ሲመገቡት ምንም አላረከላቸውም። አምላካችን የፈጠረውን ፍጥረት ሁሉ አይቶ ሲያበቃ «እጅግ መልካም» ብሎ አደነቀው እንጂ ይህ ርኩስ ነው የሚባል አንድ ነገር አሳገኘንበትም። ስለዚህ አራት ኃጢአትን የምታሳይ መስተዋት ስለሆነች ሮሜ. 3፡18-24፤ «አትንካ! አትቅመስ! አትያዝ» እያለች የምታስፈራራ ትምህርተ ሕፃናት 1ቆሮ. 13፡10-13፤ ገላ. 4፡1-5፤ ቄላ. 2፡16-23 ናትና፤ ወደ (እስከ) ክርስቶስ ልታደርስን (ልትጠብቁን) ገላ. 23፡27 ተላክች እንጂ በክርስቶስ ግዛት ውስጥ ከቶ ሥልጣን የላትም።

መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ሐዋርያትን «ወደ ዓለም ሁሉ ሂዱ! አሕዛብን እያስተማራችሁ እጥምቃችሁ ደቀ መዛሙርቴ አድርጓቸው።» ብሎ ሲልካቸው ማቴ. 28፡18-20፤ «ኩሉ ዘልቅረቡ ለክሙ ብልዑ።» «የቀረቡላችሁን ሁሉ ብሉ።» ብሏቸዋል። በዚህም አሕዛብ የሚበሉትንና ዛሬ እኛ ርኩስ ነው እያልን የምንጸየፈውን ሁሉ በጸሎታቸው እንዲቀድሱት ሥልጣን ሰጥቶ «በገበያ የሚሸጠውን ሁሉ ሳትመረምሩ ገዝታችሁ ብሉ።» ብሎ እንዳዘዛቸው (እንዳዘዘን) እንረዳለን! ሉቃ. 10፡1-8፤ 1ቆሮ. 10፡25።

ዛሬ ግን አይሁዳዊና አረማዊ፤ ግዙርና (የተገረዘና) ቄላፍ ብሎ በማያለያይ በዐዲሱ በክርስቶስ ሕግ፤ ረቂቁ ክፉ ሥራ ነው ርኩስ እንጂ፤ በ6ቱ ቀን የተፈጠረ ሥራው ሁሉን እጅግ ንጹሕ ነው ዘፍ.1፡31፤ ገላ.3፡26-29። ሐዋርያው ጳውሎስ «እኔ በጌታ በኢየሱስ ዘንድ ርኩስ ፍጥረት እንደ ሌላ አምጄ አውቃለሁ። ሰንጹሐን ሁሉ ንጹሕ ነው! በኢየሱስ ለማያምኑ ርኩሳን ግን ኅሊናቸው ርኩስ ስለሆነ ከቶ ንጹሕ የሰባቸውም።» ሮሜ 14፡14፤ ቲቶ 1፡15። «እስመ ኩሉ ተግባረ እግዚአብሔር ሠናይ፤ ወአልቦ ግዱፍ ወኢምንትኒ ለእመ ተወክፍዎ እንዝ የአኩቱ፤ እስመ ኩሉ ይትቁደስ በቃለ እግዚአብሔር ወበጸሉት።» «እግዚአብሔር የፈጠረው ሁሉ መልካም ነውና፤ ከምስጋናም ጋር ቢቀበሉት የሚጣል ምንም የለውም! በእግዚአብሔር ቃልና በጸሎት የተቀደሰ ነውና።» እንዳለ! 1ጢሞ. 4፡1-5፤ እመክንዮ ዘሐዋርያት «እኛ ግን አምላካችን የፈጠረው ፍጥረት ሁሉ (አውስቦና መብልዕ) ንጹሕ

እንደሆነ እንመሰክራለን እንጂ ርኩስ ነው አንልም።» ብለዋል የቤተ ክርስቲያን ጸሎት ተራ ቁ. 94 ገጽ 47 ተመልከት።

አክሱማዊው ሊቁ ዘርዐ ያዕቆብም «አስመ እግዚአብሔር ሊያረከሱ ግብረ እዳዊሁ።» «እግዚአብሔር የእጆቼን ሥራ ሊያረክስም።» ብሏል። ክፍል 5 ተሳጥሮ 30 ተመልከት።

ወዳጄ አንባቢ ሆይ! መብል (ቅቤና ሥጋ) ኃጢአት የሚሆን ከሆነ ግን አምላካችን እንደ ዕፀ በለስ «ለትብልዕም» «ለትብላቸው» ብሎ በመጸሕፍቱ ውስጥ ሕግ አለማቆሙ ከቶ እነመምራ ማንደፍሮን ፈርቶ ይመስልሃል? እርሱ የሚጠላውንና የሚያስቆጣውን የከለከለውንም ነገርስ ልንገርህ። ለያዕቆብ «በልዐ ያዕቆብ ሰብሐ ወገዝፈ ወርሕበ ወገደኅ ለእግዚአብሔር ፈጣሪሁ! ወርኅቀ እምእግዚአብሔር ሕይወቱ።» «ይሹሩን ወፈረ፥ ረገጠ! ወፈረ ደነደነ፥ ሰባ! የፈጠረውንም እግዚአብሔርንም ተወ።» እንደተባለው፥ እንዳናደርግ ብቻ ነው! ዘዳ. 32+12-21። አሁን ግን በመጠን በልተን፥ ጠጥተን፥ ከስካር ተሰይተን፥ ከእጁ መቀበላችንን እንዳንረሳ ሊያስጠነቅቀን ፥ ሁል ጊዜ በልታችሁና ጠጥታችሁ፥ ጠግባችሁ ስታበቁ እኔን አትርሱኝ፥ ስንዳልኝ፥ አምልኩኝ፥ ለመስግቱኝ «በልዐ ወስግዳ ሊተ ኩልከሙ ጥሉላነ ምድር።» መዝ.22+29 አለን እንጂ፥ ጽድቅ በምትሠሩበትና በምትጸሙበት ቀን ጥሉላትን (የፍስክ ምግብ የሚባሉትን) አትብሉ ብሎ ከቶ አላዘዘም! ዘዳ. 12+14-22።

ስለዚህ ፈረስን ያለ ልጓም ቢሰቀሉት (ቢቀመጡበት) ገደል አግብቶ እንደሚገድል፥ እንደዚሁ ከመጠን (ከልክ) ያሰፈ መብልና መጠጥ፥ የበዛም ጥጋብ ወደ ሊኦል የሚያስገባ ስለሆነ ሁል ጊዜ ዕጉሦችና (ትዕግሥተኞችና) መጣኞች ልንሆን ይገባናል እንጂ፥ ለኛ ብሎ የፈጠረውን በረከቱን እርም ነው ወይም ርኩስ ነው ልንል አይገባንም። አምላካችን ንጹሕ ቅዱስ ስለሆነ ርኩስና የሚታረም ነገር አይፈጥርም! አልፈጠረምም! ሮሜ 14+1-14።

መጠጥ የኃጢአት ምንጭ ነውና ለዘለዓለም ሊጸም በተሻለ ማለታችን ግን «ዘሊይክል ጸዋርቶ» «መሸከሙን የማይችለው» ሳይጠጣው ቢጸመው የበለጠ የማረ ነበር ስንል ነው እንጂ መጠጥ በራሱ ርኩስ ነው ማለታችን አይደለም። መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስም «ከመ አከ ዘይበውእ ውስተ እፍ ዘያረኩሶ ለሰብእ፥ አላ ዘይወጽእ እምውስተ እፍ ውእቱ ያረኩሶ ለሰብእ።» «ሰውን የሚያረክሰው ወደ እፍ የሚገባ አይደለም፥ ከእፍ የሚወጣ ግን ሰውን የሚያረክሰው ይህ ነው።» ማቴ. 15+1-12። ማለቱ ለኃጢአት መምጫውና መገሰጫው ስካር ስለሆነ፥ «ስካርያን

እይወርስዋ ለመንግሥተ እግዚአብሔር » «ስካርቶ የእግዚአብሔርን መንግሥት እይወርሱም።» ይላልና ስካር ከሁሉ የባለ የከፋ ትልቅ ዕዳ፥ ወደ ሞተ ነፍስ የሚያደርስ ኃጢአት ነው ማለታችን ነው! 1ቆሮ. 6+9-11።

ስለዚህ ዋጋን የሚያሰጥ የነቢያትንና የሐዋርያትን እጻጿም ሊጸም የሚፈልግና የሚችል ሰው እንዳለ (ቢኖር)፥ በ2ኛቆሮ.6ኛ እና 11ኛ ምዕራፍ፥ በዕብራውያን 11ኛ ምዕራፍ ያለውን (የተጻፈውን) የአበውን ገድላቸውንና ሥራቸውን እይቶና (እንብባና) እውነተኛ ውንም ቃል ተረድቶ፥ ጸዋሚዎቹ እነርሱ በሄዱበት ጎዳና አሰራቸውን ይዞ መከተል ይገባዋል። ጸድቃን በሄዱበት በጠባብ አንቀጽ ሳይሄዱ፥ ለሥጋዊ ሐሳብ የተስማማ አፍለዊ የሰው ሥርዐት ጸም ይዘው እንጸድቃለን ለሚሉት ግን «ይህ ሕዝብ በአፋ ወደኔ ይቀርባል! በከንፈሩም ያከብረኛል! ልቡ ግን ከኔ በጣም አስረዝም ይርቃል። የሰውን ሥርዐትና ትምህርት እያስተማሩም በከንቱ ያመልኩኛል።» የሚለው አምላካዊ ቃል በራሱ እንደሚፈጸምባቸው ያስተውሉ! ማቴ. 15+1-11።

አሁን ግን መጠጥን (ከነከካሩ) የኃጢአት መክፈቻ የተጠሳ እንደ ዝሙት ቀቲል የሚቈጠር ነውና፥ ከስካር የተለዩ፥ ጥንቁቅ፥ ዘወትር ጸዋሜ ስካር (ስካርን የማጸም) መሆን ክርስቲያናዊ ዋጋ እንደሚያሰጥ እርግጥ ነው! ኤፌ. 5+18፤ 1ቆሮ. 3+9-11፤ ገላ. 5+19-21።

ሕዝቤ ሆይ! የእግዚአብሔርን ቃል ስሙ «ካህናቴ ሆይ! ሕዝቤን እንድታስተምሩና በንጹሕና ርኩስ መካከል ያለውን መሰየት እንድትችሉ፥ ከቶም ፈጽማችሁ ጠጅና ጠላ፥ አረቄና ማናቸውንም የሚያስክር መጠጥ እናንተና ልጆቻችሁ እስከ ዘለዓለም ምንም አትቅመሱ።» እንዳላቸው ጥቅሶቹን ተመልከት! ዘሌ. 10+8-11፤ ኤር. 35+1-19፤ ሕዝ. 44+15-28።

ኢትዮጵያ ሀገሪ ሆይ! በቅዱሳት መጻሕፍት ተቃኘተው፥ የለማዩን ዋጋ ተገንዝበው፥ ሥጋዊ ጥቅምን የናቁ፥ ጠበል (ማለት ለባራ ትቢያ ነውና) አቅምሱን ሳይሉ፥ መርዘንም ጸዋዐ መድኃኒት ያደርግልን እያሉ በመባረክ ፈንታ፥ ጥፋት አለበትና የልልኮልና የጊሾ፥ የትምባሆ የጸደ፥ የዕፀ ፋርስና የአብሾ፥ የጫትም ባርቶ ስትሁኑ! በነፍሳችሁም ጉዳይ ተጠንቅቃችሁ በንቃትና ጸሎት ቁመ፤ የሚያስከረውን ነገር ሁሉ ዘወትር አጥበቃችሁ ጽሙ፤ ዐሥራ ስድስቱን ትእዛዛት በሙሉ ፈጽሙ፤ እያሉ በቀጤማ ሕዝብን ማታለል ትተው የወንጌልን ወተት በእውነተኛው ቅንነት ሕዝባቸውን መግበው የሚያሳድጉ ሊቃውንት መምህራንን፥ ዛሬ

በዐዲስ ዘመን እንዲልክልህ ፈጣሪዬን እየለመንሁ በሙሉ ልቤ እመኝልሃለሁ፤ ኤር. 3+14-16፤ ሉቃ. 21+34-36፤ ኤፌ. 5+18።

ዕንጨት ምንም መልካም ቢሆን መጥረቢያና መላግያው በውል ስለታም ካልሆነ፤ የዕንጨት ዕቃና መሣሪያ ሊገኝ እንደማይቻል፤ እንዲሁም ምክርና ኮሰ ካልመረፋ ሊያሸርና ሊያድኑ አስመቻላቸው የታወቀ ነው ሕዝ.3+1-4፤ ራኢ.10+8-11።

የእግዚአብሔርን ቃል በሥጋ ለተመለከተው ክዕፊትና ኮሰ ይልቅ መራራ፤ በመንፈስ ፈርዶ ላስተዋልው ግን ከማርና ስኳር እልፍ ጊዜ ጣዕም ያለውና ጣፋጭ መሆኑን ቅዱስ መጽሐፍ መሰክርለታል። ተግሣጽና ምክርን መጥላትና ማማረር ግን ሰው የለው ልጅነቱን መርሳትና ከተፈጥሮ ውጭ መሆን ማለት ነው፤ መዝ. 19+7-11፤ 119+103።

«ተግሣጽን የሚወድ ዕውቀትን ይወዳል፤ ምክር የሚጠላ ግን ደንቆር ነው።» ምሳ. 12+1።

እንባቢ ሆይ! ጠጅ አየጠጡ ነፍስና ሥጋቸውን ከሚያጠፉ ጋር አትቀመጥ፤ ምሳ. 23+15-35።

ስካርን ጸሞ የሚያሸንፍ ኃይል ይስጠን፤ አሜን።

ስለ መብልና ፈቃድ

የተወደደህ ወንድሜ ሆይ! ጸም በኅቡእ ያውም የፈቃድና የውዴታ ነው ብዬሃለሁ። እንደዚሁ መብላትና መጠጣትም በአስፈላጊ ጊዜ የፈቃድህ ነው እንጂ በግድ የትእዛዝ እንዳልሆነ ቅዱስ ጳውሎስ ሊያስረዳን «ወባሕቱ ሰኩሉ በከመ እዘዞ ልቡ።» «እያንዳንዱ በገዛ አእምሮው እጥብቆ ይረዳ።» ይላል፤ ሮሜ 14+1-5። ምጽዋትና ጸሎት፤ ጸምና ንጽሕና ምግብ ነፍስ ስለሆኑ አምልኮ አለኝ የሚል ሰው ሁሉ የእሊህ የእራቱ ነገሮች ረጋብ እንዲገኝበትና እንዲኖረው ሕሊናው ያስገድደዋል፤ አስፈላጊውም ነው። ይልቁንም የዕንባ ጸሎት ሰማያዊ ስጦታን ጉትታ አምጥታ የምታስገኝ መንገን (ማግነት መቃጥን) ስለሆነች፤ ሰእውነተኛው ክርስቲያን ዓለምና ዲያብሎስን የሚያሸንፍበት ዋና መሣሪያው ገንዘቡና ሕይወታዊ (የመንፈስ) ምግቡ ልትሆን ይገባዋል፤ ዘፍ. 32+24-30፤ ሉቃ. 11+5-13፤ 18+1-8።

መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ሲያዝዝን ግን፤ «አስቀድማችሁ የእግዚአብሔርን መንግሥት ጽድቁንም ፈልጉ፤ ሌላው ሁሉም ይጨመርላችኋል።» ይሰናል፤ ማቴ. 6+44። የእግዚአብሔር መንግሥት በመንፈስ ቅዱስ እየተመሩ፤ ጽድቅን፤ ደስታንና ሰላምን እየሠሩ፤ ክፉ ጠባይን ወደ በጎ ሰውጠው ከሰው ጋር በፍቅር ካልኖሩ መብል ብቻ በውጡ ከቶ ጽድቅ አይገኝም፤ ሮሜ 14+17። መብልና መጠጥ ግን ሰሥጋዊ ሕይወት ብቻ መቆሚያው ስለሆነ ለነፍስ ምንም አይደለምና፤ በጽድቅ ወይም በፍርድ ቦታ ላይ ብንበላ እንጨምርም፤ ባንበላ እንገድልም፤ 1ቆሮ. 8+8።

ወዳጄ ሆይ! ጳውሎስ ሕዋርያ ስለ መብል ሲናገር «ሁሉ ተፈቅዶልኛል፤ ነገር ግን ሁሉ አይረባኝም። መብል ለሆድ፤ ሆድም ለመብል ነው፤ እግዚአብሔር ግን ሆድና መብልን ያጠፋቸዋል።» ይላል፤ 1ቆሮ. 6+12-20። አሁን ግን ሥጋችን ከዐፈር ነውና ወደ ዐፈርም ይመለሳል። ከዚህም ዓለም ያለው ሁሉ ሰማይና ምድርም ቢሆን ኃላፊ ነው። የማያልፈውን መንግሥተ ሰማያትን ሰማማች ብትፈልግ ግን በሩ፤ መክፈቻውና መግቢያው ኢየሱስ ብቻ መሆኑን እስቀድመህ ማመን ያስፈልግሃል። መልካሙ የጽድቅ ምግባርህ ግን በገዛ እጁ ከእምነትህ በኋላ ይመጣል (ይጨበጭባል)። መልካም ምግባር ማለትም ሃይማኖት አለኝ የሚል ሰው ሁሉ (አይሁድ፤ አረሜ፤ እስላም፤ ክርስቲያን) የታዘዘውና ሊፈጽማቸው የሚገባው

ዐሠርቱ ቃላት አራትና ሰድስቱ ቃላት ወንጌል ብቻ ነው። ሌላው ሁሉ የሚሠራው ከዚህ በኋላ ነው። የብሉይና የሐዲስ ፍጻሜና ሕይወታዊ ትእዛዝ ማለትም እነዚህ ዐሥራ ስድስቱ ቃላት ብቻ መሆናቸውን አስተውል፤ ማቴ. 22+35-40፤ ሮሜ 13+8-10።

ወንድሜ ሆይ! የታዘዘውና ያልታዘዘው የሚበላውና የማይበላው የሚሠራውና የማይሠራው የተኛው መሆኑን ለይተህ ስማወቅ ቅዱስ መጽሐፍን አዘውትረህ አንብብ። እውነተኛውን የእምላክ ትእዛዝ ያለ ገፍረት ከሁሉ በላይ ከፍ ከፍ ብታደርገው «የከበረውን ከተዋረደው (እውነቱን ከሐሰት) ለይተህ ብትይዝ፤ የእግዚአብሔር አፍና ልጅ ለመባል የበቃህ ትሆናለህ።» ኤር. 15+19።

የእውነትና የሐሰትን፣ የብርሃንና የጨሰማን፣ የጨውና የአልጫን ጣዕሙን ለይተህ ሳታውቀው በምግባርህ ላይሆን በአፍህ ብቻ ሃይማኖት አለኝ በማለትህ ግን፣ ለባዕድ መላቂያ ለዘመድም መስቀቂያ መሆንህ እጅግ ያሳዝናል፤ ያላፍራልም። አሁን ግን በዚህ ሁኔታ ላለ ሰው የሚጠቅመው ገፍረትና ይሉኝታ ነውና ስትድለትህ እፈርበት እንጂ አትፎክርበት፤ ኤር. 8+10-12፤ ራእ. 3+14-18።

አንባቢ ሆይ! ከኃጢአት ጽድቅን፣ ከክፋው መልካሙን የተሸለውን መርምረህ፣ መርጠህ፣ ለይተህ እውነተኛውን እምልከ፣ የወንጌል ብርሃን እምነህ ያዝ እንጂ፣ ዋጋ የሌለው ልማድ ወይም ያባቶቻችን የሚባል የሰው ሥርዓትና የድንቅርና ጨለማ አስሮ ሲኦል እንዳያሰገቡ ተጠንቀቅ። «እስመ ብርሃን መጽሐ ውስተ ዓለም፤ ወእብደረ ሰብእ ጽልመተ ኦምብርሃን» «ብርሃን ወደ ዓለም ስለመጣ፣ ለዎችም ሥራቸው ክፉ ነበርና ከብርሃን ይልቅ ጨለማን ስለወደዱ ፍርዱ ይህ ነው።» ዮሐ. 3+16-21 የተባበው ቃል በእንተ እንዳይፈጸምብህም አስተውል። ዛሬም የወንጌሉን ፋና በልብህ ውስጥ አግብተህ አብራ።

አሁን ግን የእግዚአብሔርን ትእዛዝ ተከትሎ ከዚህ ክፉ ዓለም (አረሚነት) እንደ ተለዩት እንደ አባቶችህ እንደ እነኙን፣ ሎጥ፣ አብርሃም፣ ነቢያትና ሐዋርያት መስለህ እውነትን ከሐሰት ለይተህ ያዝና ተሰይ፤ ዘፍ. 12+1-9። «ጎሉ እምነ ማእከላ ወተፈሰጡ።» «ከመካከሏ ውጡ ገጽሐን ሁኑ።» ኢሳ. 52+11። «ወኢትሑሩ ውስተ አርዑተ አለ ኢየሱም።» «ከማያምኑ ጋር በማይመች አካሄድ አትጠመዱ።» 2ቆር. 6+14-18። መጽሐፍት በብዙ ክፍልና ስፍራ እየደጋገሙ በዓለም ላይ ካለው ከሚደረገው የከንቱነትና የሐሰት ርኩስት ተስዩ ይላሉ። እበ ምእመናን የተባለ አብርሃም ከአገሩና ቤተሰቦቹ ሲለ ተለየ የእግዚአብሔር ወዳጅ

ተባለ፤ ኢሳ. 41+8። እምላካችን ወዳጆቹን ሊመክርም «ወዳጂ፤ ስብዙዎች ጋር ተገኩሏን እየሸረብኝ፤ በቤቴ ውስጥ ምን ጉዳይ አላት?» ኤር. 11+15 ዐ.መ.ት፤ «ገለባ ከሰንዴ ጋር ምን እንድነት አለው።» ኤር. 23+18 «ቤቴ የጸሎት ቤት ይባላል፤ እናንተ ግን የሌሎች ዋሻ አደረጋችሁት።» ማቴ. 21+13። «እቢዩና ካህኑ ግብዘች ናቸውና፣ ክፉታቸውን በቤቴ ውስጥ አገኝሁት።» ይላል፤ ኤር. 23+9-16።

የእምላካችን ትእዛዝና ምክር ግን እንተን ጋጥኡን እንድትጸድቅለት ብሎ ከዓሰማዊው የሰው ሥርዓትና ልማድ ተለይ ይልሃል። ተለይ ማለቱም በእእምሮህ መታደስ ከመንፈስ ሁለተኛ እንድትወለድና በዓለም ጨለማ የሚኖሩ ወንድሞችህንም፣ የወንጌሉን ብርሃን እያበራህላቸው በመከራቸው ሁሉ ተካፋይ ሁነህ እንድትረዳቸው ማለት ነው እንጂ፣ እንደ ሀገሪ መክሰሎቻች ከዓለም ተለይተናል ብለው፣ ማር በሚገኝበት ዱር (ጫካ) ተቀምጠው፣ ሥራ ጠልተው፣ ተዘግተው፣ ሰውን ሳይረዱና በሕግ (በጋብቻ) ሕፃናት ሳይወልዱ የሥጋቸውን ምችት ይዘው፣ መክሰታቸውን ቀብረውና በዓለም ዘንድ ከብረው እንደሚኖሩት ስይምሰልህ። ለሐዋርያት የነገራቸው ቃሉ ግን «ናሁ አን አፈንወክሙ ከመ አባግዕ ማእከለ ተኩላት።» «እነሆ እኔ እንደ በጎች በተኩላዎች መካከል እልካችኋለሁ።» ማሰቱ የሰው ተኩላ የሆነ ጋጥኦን እያስተማሩ ወደ ገሐሱ እንዲመልሱ ነው እንጂ፣ እንደ ገብሩ የዱር አራዊት ጠብቁ፣ አስማሩ፣ በጫካና በጎርጎር (በጉራጉሩ) ሰፈሩ፣ ለጋጥኦ ነፍስም የወንጌልን ምሥራች እንዳትነግሩ ተሸሽጋችሁ ኑሩ ያላቸው እይምሰልህ፤ ማቴ. 10+16-42። የክርስቶስ ጸሎትና ትእዛዝ ግን «ቅዱስ አባቴ ሆይ! ከክፉ ትጠብቃቸው ዘንድ እንጂ፣ ከዓለም ታወጣቸው ዘንድ አለምንም። እንተ ወደ ዓለም እንደ ላከኝ እኔ ደግሞ ወደ ዓለም ላክኳቸው።» ዮሐ. 17+1-26። «ወይቤሉሙ ሑሩ ውስተ ኩሉ ዓለም፣ ወስብኩ ወንጌለ ለኩሉ ፍጥረት።» «እንዲህም አላቸው ወደ ዓለም ሁሉ ሂዱ፤ ወንጌልንም ለፍጥረት ሁሉ ሰበኩ።» ይህ ብቻ ነው ትእዛዙ ማር. 16+15-20። የጋን መብራት ለማንም እይጠቅምም። ጨውም አልጫ ከሆነ በድንጋይ ወይም በካብ ሥራ ስለማይጠቅም ለመ ከንቱ ይባላል፤ ማቴ. 5+13-16፤ ሉቃ. 14+35።

አሁን ግን ወደ መንግሥተ ለማያት ለመግባት ብትፈልጉ፣ መግቢያው ምክሩን ለምተህ ትእዛዙንና ሕጉን ፈጽመህ ስታበቃ፣ «የክርስቶስ ወዳጅና ተከታይ ነኝ፤ ከዓለምና ከሰው ሥርዓት፣ ከአርጌ ልማድም ጋራ ምን እንድነት አለኝ፤» ብለህ ክርስቶስን ለመከተል በቁርጠኛው ጎሊናህ ቃል ወንጌሉን ለምተህ ለማድረግ

በተለይ ለርሱ ብቻ ብትታዘዝ ለክርስቶስ እንደ እናቱ ወንድሙና እህቱ ለመሆን የበቃ ትሆናለህ፤ ማቴ. 12+47-50።

ክርስቶስን ለመከተል ብትፈልግ ግን አለቀድመህ እርሱ የሄደበትን ፍፍተ መሰቀል (የመከራ ጎዳና) መገንዘብ አለብህ። «በዓለም ውስጥ መከራ ያገኛችኋል፤ ያሰሯችኋል፤ ይገርፏችኋል፤ ያሳድዷችኋል፤ ይጊደሏችኋል ከመስጊዳቸውም (ከምኩራባቸውም) ያወጡአችኋል።» ማቴ. 10+1-39፤ ዮሐ. 16+1-33፤ «በክርስቶስ ማመን ብቻ አይበቃችሁም፤ በስሙ ምክንያት ደግሞ መከራ ልትቀበሉ ይገባችኋል።» ፊልጵ. 1+27-30 «እኔ በክርስቶስ ሃይማኖት እኖራለሁ የሚል ሰው እንዳለ ክርስቶስ በሄደበት አሰር (ኩቴ ዱካ) ሊከተለው ይገባዋል።» 1ዮሐ. 2+1-6። ይህንን ቃሉን ሰንቅና መሣሪያ አድርገህ የሚያገኝህን ፈተና በትዕግሥትና በጸሎት ድል ነሥተህ ብትከተለው ግን እርሱ በሚኖርበት በየማኅ ክብ (በክብ ቀኝ) ለዘላለም በደስታና ክብር ትኖራለህ፤ ዮሐ. 17+20-26፤ ራእ. 3+1-22።

ወንድሜ ሆይ! ዛሬ በኃላፊው ዓለም ሳለህ የርሱን ትእዛዝ ብቻ ለመፈጸም የክርስቶስ ተከታይ (ወገኑ) ለመሆን በአካሄድህና በነጋሪህ ካልታየህ በሚመጣው ዓለም ምን በመለለ ዘይ ከጻድቃን ጋራ ትተባበራለህ? ዛሬ እርሱ ባዘዘው መንገድ ስትመለስ ካላየህ ነገ ወደ ቤቱ አስገባኝ ብትለው እንተ ዓመፀኛ ከቶ አላውቅህም ባይ መሆኑን ለማወቅ ብትሻ ማቴዎስን ጠይቀው 7+21-23። እርሱ በአምላኩ ፈጥሮ የኔ ነህ ብሎ ሠይሞ ሊሳ. 43+1፤ በኪነ ጥበቡ እየመገበ እርሱን ብቻ አንድታመልክ እዝዙ የኔ ልጅ የኔ ገንዘብ እያለህ እንተ ግን እርሱን ትተህ ጌቶች ያልሆኑ ፍጡራንን እንድ ጠብታ ውሃ ማግኘብ የማይችሉትን ሌር. 14+22፤ ያድኑኛል+ ይረዱኛል+ ያማልዱኛል ብለህ ውሽትን እምነህ መኖርህ ጣዖት ማምለክ ማለት እርሱ መሆኑን አስተውል። ስለዚህ ከዛሬ ጀምረህ እዝነ ልቦናህን ለርሱ ሰጥተህ የታዘዘውንና ያልታዘዘውን የሚጠላውንና የማይበላውን የሚመለከውንና የማይመለከውን እውነቱን ከሐሰት ፈጣሪን ከፍጡር በቅዱሳት መጻሕፍት ለይተህ ያዝ። ክርሱ ጋር ብቻ ተጣበቅ፤ በስሙም ብቻ ማል፤ አማልክት ያልሆኑ ፍጡራንንና ልማድን አትመን፤ በለማቸውም ከቶ አትማል፤ ዘጸ. 12+1-25፤ ሌር. 5+7-14፤ ዘፀ. 23+13።

ምዕራፍ 28

ስለ ልማድ

ወንድሜ አንባቢ ሆይ! የሀገራችንና የአባቶቻችን ሥርዐት (ሕግ) ቅዱስ ለሆነው ለአምላክ ትእዛዝ ተቃዋሚውና ተጸራሪው መሆኑን ልገልጽልህ እወዳለሁ። ለምሳሌ እግዚአብሔር «በወሬ ገጽክ ብላዕ» ብሎ ያዘዘውን የሀገራ መሪዎች እነ መምራ ልማድ ግን፤ «ዛሬ በዓል ነው አትሥሩ፤ ነገሙ ጸም ነው አትበሉ።» እያሉ ሕዝባችን እንደ አምላኩ ትእዛዝ ሠርቶ እንዳይበላ፤ እነ ቂስ ዓለማየሁ እና እነ መምራ አታሰሉ፤ እነ የኔታ አሸብርና እነ አለቃ ጨቀን ተሰብስበው ውግዘት በሚሉት የሽረሪት ዘሃ አጥብቀው አሰረው ይዘው ወደ ፈለጉት ሲነዱትና ሲያዙሩት ይኖራሉ። ዋናዎቹ ሥራ አስኪያጆችም አባ ልዋጥህና ግራ ጌታ ጣሰው ይባላሉ፤ ሊሳ. 59+1-14፤ ሌር. 23+9-32፤ ሕዝ. 13+17-23፤ ሚኪ. 3+1-12፤ ማቴ. 23+13-15፤ ፊልጵ. 3+19።

ይህን በዘንቱ ሐሰት የተደነገገብንን የሰው ሥርዐት ግዝት፤ ሊቁ የማነ ብርሃን አብራ ዓድዋ «አባ ልማድ ተዉ ፍቱ፤ በሥራ ሳይ አትገዝቱ።» እያሉ ብዙ ጊዜ እየወቀሁ ሲጮኹበት ነበረ።

ወዳጄ አንባቢ ሆይ! ይህን የሰው ሥርዐት ግዝት እጠብቃለሁ ስትል ግን፤ ትልቅ ዋጋ ያለውን የአምላክህን ትእዛዝ አፍራሽ ሆነህ እንዳትገኝ ተጠንቅቀህ ማሰብ ያስፈልጋል፤ ማቴ. 15+1-9። ሐዋርያትን በዘመናቸው የነበሩት ጸሐፍትና ፈሪሳውያን (ካህናት አሪት) የክርስቶስን ትእዛዝ ትታችሁ፤ እኛ ያዘዝነውንና የደነገገነውንና ያወገዘነውንና ያቆምነውን የኛን ልማድ ጠብቁ ስላሉአቸው፤ «ውተሰጥሙ ጴጥሮስ ምስላ ሐዋርያት ወይቤሱሙ ይጌደሱን ናድሱ ለእግዚአብሔር እምነ ዕድልም ለሰብስብ።» «ጴጥሮስና ሐዋርያትም መልሰው አሉ፤ ከሰው ይልቅ ለእግዚአብሔር ልንታዘዝ ይገባል።» ዮሐዋ. ሥራ 4+19-21፤ 5+20-29።

እግዚአብሔርን ከመስማት ይልቅ እናንተን ልንሰማ የሚገባ እንደሆነ እስኪ እናንተ ፍረዱ! እኛስ አይሆንልንም የአምላካችንን ትእዛዝ ብቻ ካልሆነ የሰውን ሕግና አርጌ ልማድ ከቶ ምንም ቢሆን ለንጠብቅም ስላሉ፤ በዋሾው ዓለም ዘንድ እየተጠሉ፤ በምጣድ መከራ እየተቁሉ፤ እየታሰሩ፤ እየተገረፉ፤ በእደ አሕዛብ እየተሰዩ፤ በሕፊ አራዊት እየተበሉ፤ የዓለም ጉድፍና መሳቂያ፤ የእማረውያን መዘበቻና መሳላቂያ ሆነው ስለ ሰሙና ትእዛዙ እየተዋረዱ፤ በአፈ

አንበሳ ወተኩላት አየታረዱ፡ ሕይወታቸውን መንነው (ንቀው) ሰጥተው፡ ዋሾውን ድል ስለነሡት፡ በአንዚአብሔር ገነት ውስጥ ካለው የሕይወት ዛፍ አየተመገቡ፡ ዐዲስ ስም የተጻፈበት ነጭ ደንጊያ ሱል ተቀብለው በአጃቸው ጨብጠው ይዘው ለዘላለም ነግሠው በደስታ ይኖራሉ፤ ዳን. 6+10-17፤ 12+31 ዕብ. 11+1-40፤ 1ኢጥ. 5+4፤ 2ጢሞ. 4+8፤ ራእ. 2+7-17።

ወዳጄ ሆይ! እነዚህ ደጋጎች ስዎች ጸድቀው ያጸድቁኛል እኔ ሳልሠራ ሳልደከም የታዘዝሁትን ሳልፈጸም ፤ ቃላት አራትንና ጾ ቃላት ወንጌልን ሳልጠብቅ፡ በእነርሱ ድካም ገነትን የአንድን ጸድቅ ስም አንሥቼ፡ ጓደኞቼንና እበ ንስሐዬን ጠርቼ፡ ጠላ ከጠጣሁ እነርሱ ካሉበት እገባለሁ ማለትህ የልማድና የንቀት ቀልድ ነው፤ ኤር. 3+20።

በዚያው ሀገርስ እንተ ያልቋጠርኸውን ስንቅ ዘርፎ ነጥቆ አንደ መብላት መሰለህን? ጌላ ጸጸት፡ ሥቃይና ረጋብ እንዳትመገብ «ኢትዝግቡ ለከሙ መዛግብተ ውስተ ምድር፤ ዝግቡ ለከሙ መዛግብተ ውስተ ስማያት ገበ ኢያማስኖ ዓፄ ወኢቶንቀኤ፤ ገበ ሀሉ መዝገብክ ሆይ ይሄሉልብከኒ።» «በልና ዝገት በሚያጠፋት፡ ሌቦች ቁፍረው በሚሰርቁት ዘንድ ለእናንተ በምድር ላይ መዝገብ አትሰብስቡ። ነገር ግን ብልም ዝገትም በማያጠፋት፡ ሌቦችም ቆፍረው በማይሰርቁት ዘንድ ለእናንተ በሰማይ መዝገብ ሰብስቡ። መዝገብህ ባለበት ልብህ ደግሞ በዚያ ይሆናልና።» ማቴ. 6+19-21 የሚለውን እውነተኛውን ቃል ስምተህ፡ እነማንን ጠርቶ ማብላትና ማጠጣት እንደሚገባ ሱቃስን በወንጌሉ ጠይቀው፤ 14+12።

ዛሬም የሚገባህን የነፍስህን ስንቅ እንተው ራስህ ቋጥረህ መያዝ ያስፈልግህል (ይገባሃል) እንጂ፡ በውሽትና ልማድ እነ አባ ሆይ እገሌ ፡ እነ እማ ሆይ እገሊት ከጽድቃቸው ይተርፋኛል ወይም ያበድሩኛል ብለህ፡ እነርሱን «ሠባነ አምቅብክክን» «ሰዘይታችሁ ሰጡን» ብትላቸው፡ «ኢየሱስን ሰነ፡ ወሰክን» «ምናልባት ሰእኛና ሰእናንተ ባይበቃሱ» የሚሉ መሆናቸውን አስተውል፤ ማቴ. 25+1-13።

ከክርስቶስ አዳራሽ ውስጥ የሰርግ ልብስ ያልለበሰ አንድ ሕግ አፍራሽ ሰው ስለተገኘ፡ ባባቤቱ ክርስቶስ ለይቶ ከማዕድ ጎትቶ አውጥቶ ወደ ዘላለማዊ ጨሰማ ሊጥለው፡ ከዚያ ሁሉ ጸድቅ አንድ ባለሟል አማልዶ ከእስራትና ሥቃይ ሊያድነው የቻለና የሚችል ከቶ አልተገኘም፤ ማቴ. 22+1-14። የገነት በር ከተዘጋጠህ በጌላ «አንዚአ አርገወን» «ጌታ ሆይ ጌታ ሆይ ከፈትልን» እያልክ ብትለፈልፍ፡ ከቶ የሚሰማህና የሚረዳህ ከጸድቃኞቹም አማልዶ በር

የሚያስከፍትልህ አንድ ፍጡር አይገኝም። ስለዚህ ምግብህ ልቅሶና ጥርስ ማፋጨት ብቻ እንዳይሆን፡ ዛሬ አርጌውን ልማድ ትተህ ዐዲሱን የአምላክ ትእዛዝ ቃለ ወንጌሉን ብቻ ስምተህ፡ የሚገባህን ካልሠራህ ሌላ የሰርቆሽ መግቢያ በር ምንም አታገኝም። በሩን ትቶ በሌላ የሚገባ ሌባና ወንበዴ ነው፤ ዮሐ. 10+1-9።

ፍጡራን ጸድቅ ሊያካፍሉህ ይቅርና በሲኦል ገብተህ ስትቃጠል እያየህ እንኳን፡ የጉሮሮ ማቀዝቀዣ የሚሆን አንድ ጠብታ ውሃም ሊሰጡህ አይቻላቸውም፤ ሱቃ. 16+23-31። እውነተኛ ፈራጅና ጸድቅ፡ ጸድቃችንም የሆነው ጌታ ክርስቶስ ኤር. 33+16፤ ባዘዘው የጸድቅ ሕግ ልትሔድ ብትፈልግ ግን፡ ጸድቃን በሄዱበት በጠባቡ መንገድ በፍናተ መስቀል እነርሱን መሰለህ ብትከተላቸው፡ ለእነርሱ የተሰጣቸው ጸጋና ክብር ሳንተም እንደእነርሱ ልክ ይሰጥሃል። ቀኝና ግራ ላትል ጉዞህን ተጥል እንጂ ሳታገስግል ደመወዝ ብትመኝ በከንቱ ነፋስ እንደ መጨበጥ ማለት ነው፤ ዘዳ. 5+32፤ መክ. 11+6-10፤ ሱቃ. 9+23- 27፤ ዕብ. 13+7-16፤ ራእ. 7+13-17።

ወዳጄ ሆይ! እንኳን ለኗረው ለነፍስ የሚሆን ትልቁን ነገር ልታገኝ ቀርቶ፡ ለዚህ ለሚበሰብሰውና ለሚፈርሰው ጋላፊው የሥጋህ መኖሪያስ ቢሆን፡ አንድ ቀንና ሰዓት ሳትደክምበትና ሳታስብበት በከንቱ በሰው ድካም ኩርማን እንጀራና ጽዋ ውሃ ቀምሰህ ታውቅ ይሆን? ምንም ቢነግሡና ቢጸጹሉ ለአንዲት የጤፍ ፍሬም ብትሆን፡ ያስ ሐሳብና ድካም ሊያገኛት የሚችል አንድ ፍጡር ከቶ አይገኝም። ስለዚህ ሰው ስድካም ተወልዷልና የአምላክህን ትእዛዝ ለመፈጸምና ገነት ለመግባት ብትፈልግ አንተው መሥራትና መድከም ይገባሃል፤ ኢዮ. 5+6-27፤ መክ. 1+13።

እንተ በምትሄድበት ሀገር በሲኦል ሥራ አይገኝምና እጅህ ታገኘው ዘንድ የምትችለውን የጸድቅ ሥራ ሁሉ ተግተህ ዛሬ ሥራው፤ መክ. 9+10።

አሁን ግን የጸድቅ ፍሬ በሙሉ እንኳ ባትሠራ ያቅምህን ያህል ግን የግድ መሥራት አለብህ። ሌላው ሁሉ ቀርቶ እንተ ነጋ መሸም በፈጣሪዬ ፊት ምን ይገዢ እቆማለሁ? ከቶ ምን ይፈረድብኝ ይሆን? ንጢአቱ እጅግ ብዙ ነው፡ ምን ባደርግ፡ ምን ብሠራ ስርየት አገኝ ይሆን? እያልክ መድኃኒትህን ለማግኘት፡ በከፋው ሥራህ እየተጸጸትህ ብትጨነቅ፡ «እመን ልጄ ሆይ ጋጠክትህ ቀረቸልህ። በወልድ የሚያምን የዘላለም ሕይወት አለው፤ እመን በኢየሱስ ክርስቶስ ወተሐዩ ስንተ ወኩሉ ቤትክ። በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ እመን አንተና ቤተ ሰዎችህ ትድናላችሁ።» ማቴ. 9+1-8፤

የሐዋ. ሥራ 16÷26-31 የሚል የምሥራች አምላካዊ ድምፅ በእዝነ ልቦና ትሰማለህ። በኋላ ግን ሁል ጊዜ በጋጢአትህ መጸጸት፣ ማዘን፣ መፍራት፣ መጸለይ ይገባሃል። ጽድቅን ያህል ታላቅ ነገር በኢየሱስ ቀሰል ካልሆነ በቀር፣ አንኳን በሰዎች ድካም ዓለምን በሞላዋ ሰጥተህም ቢሆን እንዲት ነፍስ ሰማዳን ከቶ አይቻልም፤ ሉቃ. 9÷23-27፤ ኢሳ. 53÷1-12፤ 1ኢጥ. 2÷21-25።

ወንድሜ ሆይ! በጠባቡ በጽድቅ ጎዳና አባቶችህ ነቢያትና ሐዋርያት፣ ጽድቃንና ሰማዕታት በሄዱበት መንገድ አስራቸውን ይዘህ ልትከተላቸው ብትፈልግ፣ ጌታ ከእነርሱ ጋር የተዋዋላቸውን የመከራ ሹመትና ውል መገንዘብ ይገባሃል። «ናሁ ከፈንወክሙ ከመ አባግፅ ማእከል ተኩላት፤ ወያወጽኩ ሰክሙ ስመ አኩየ፤ ወትከውኑ ጽሉአነ በእንተ ሰምየ፤ አነሰ ወህብክምሙ ቃሰክ ወዓለምሰ ጸልኦሙ፤ ዘሰባዕሰ ቤት በብዓል ዜቡል ይቤልዎ እፎ እንከ ፈድፋደ ሰሰብሰ ቤቱ፤ አይምሰልክሙ ዘመጸክኩ ሰላመ እደይ ውስተ ምድር አሳ መጥባሕተ ወፀሩ ሰሰብሰ ሰብሰ ቤቱ።» «አነሆ እኔ እንደ በጎች በተኩላዎች መካከል አልካችኋለሁ። ክፉ ስም የወጣላችኋል፤ በሁሉ ሰሰሰሜ የተጠላችሁ ትሆናላችሁ። እኔ ቃልህን ሰጥቻቸዋለሁ፤ እኔ ከዓለም እንዳይደሰሁ ከዓለም አይደሉምና ዓለም ጠላቸው። ባለቤቱን 'አጋንንትን' የሚያወጣው በብዓል ዜቡል ነው' ካሉት፣ ቤተሰቦቼንም ከዚህ የበለጠ እንዴት አይላቸው? በምድር ላይ ሰላምን ለማምጣት የመጣሁ አይምሰላችሁ፣ ሰይፍን እንጂ ሰላምን ለማምጣት አልመጣሁም፤ ሰሰውም ቤተ ሰዎቼ ጠላቶች ይሆኑበታል።» የሚለውን የመሰለውንም ሁሉ ነውና አክሊስ ጽድቅ የሚያሰጡ ቃላት መሆናቸውን አስቀድመህ መገንዘብ አለብህ፤ ማቴ. 10÷1-42፤ ሉቃ. 10÷1-24፤ 12÷1-12።

«እኩትኩ ድንዙዛነ ወተመለልዎሙ ለእስ በአሚን ወበትዕግሥት ወረሱ ተሰፋሆሙ። ወንትልዎ ሰፍጹም መልአክነ ኢየሱስ ክርስቶስ፣ ዘተዐገሠ ጎፍረተ መስቀል አናጎሊዮ በእንተ ፍሥሐሁ ዘጽኑሕ ሎቱ።» «በእምነትና በትዕግሥትም የተስፋውን ቃል የሚወርሱትን እንድትመስሉ እንጂ ዳተኞች እንዳትሆኑ፤ የእምነታችንንም ራስና ፈጻሚውን፣ ነውርን ንቆ በፊቱም ሰላለው ደስታ በመስቀል የታገሠውን ኢየሱስን እንከተለው።» የሚሉትን ቃላት፣ ዘወትር እያሰብህ እነርሱን ብትመስል እነርሱ ካሉበት ትደርሳለህ፤ ዮሐ. 17÷21-26፤ ዕብ. 6÷12፤ 12÷1-29። አማላጂ፣ አገኛ፣ ጌታዬ፣ ዋሴ፣ ጠበቃዬ ኢየሱስ ብቻ ነው እያልክ በልብህ አምነህ በአፍህ ብታስታውቅ (ብትመስክር) ሮሜ 10÷9-13፣ የእነ መምሬ ልማድ ተማሪ ዋሾው ዓለም፣ ይህ ስው አብዱል፣ ጋኔን

ይዘታል፣ ሃይማኖት ለውጧል እያለ መዘባበቻና መሰላቂያ እንደሚያደርግህ ጥርጥር አይገባህ። ይልቁንስ ዓለም መልካም ቢናገርልህ ወቶልህ! ሉቃ. 6÷26፤ ዮሐ. 8÷48-52፤ 1ቆሮ. 4÷10-13፤ ሉቃ. 6÷8-38።

ስለዚህ እንደዚህ የመሰለው ክፉ ስምና የሰድብ ቃላት ሁሉ የክርስቲያን ጌጥና ሽልማት፣ ዕድልና ፈንታ መሆኑን በቅዱስ መጽሐፍ መስተዋትና መነጽር አስተውለህ አይተህ፣ አርጌውን ልማድ በዐዲስ ሕይወት፣ የማይጠቅምህንም ሐሰት በአውነተኛው ቃለ ወንጌሉ ለውጠህ (ለይተህ)፣ ለኔ ነው የተጻፈው ብለህ፣ ከዚህ ክፉ ዓለም በሰይፈ ቃሉ ሐሳብህን ቁርጠህ (ወስነህ) ክርስቶስን ለመከተል ካልተለየህ፣ እግዚአብሔርን የካደ፣ መናፍቅ፣ የማርያምና የጳድቃን ጠላት ተብለህ ካልተሰደብህ፣ እንደ ጌታ በዓለም ዘንድ ፈጽመህ ካልተጠላህ 1ዮሐ. 2÷6፤ ቅዱሳን፣ ጽድቃን ስማዕታትን መሰለህ እውነተኛውን የክርስቲያን ገድል ካልተጋደልህ፣ መንግሥተ ሰማያት በዋዛ፣ በዋንጫ ጠላና አጭበርባሪነት፣ በተዝካርና ፍትሐት፣ በልማድና በስው ሥርዐት ምንም ቢሆን አትገኝም፤ ማቴ. 7÷13-23።

አስቀድመህ ግን «ወእመኒ መስተጋድል አይከውኖ ምዝጋና እምዘበሕት ኢተጋደለ።» 2ጢሞ. 2÷5፤ «ደግሞም በጨዋታ የሚታገል ማንም ቢሆን እንደሚገባ አድርጎ ባይታገል የድሉን አክሊል አያገኝም።» «ወእምከመሰ ዐረይን ሕማሙ፣ ጎጫ ክብረ ምስሌሁ።» «አብረንም ደግሞ እንድንከብር አብረን መከራ ብንቀበል፣ ከክርስቶስ ጋር አብረን ወራሾች ነን።» ሮሜ 8÷17 «ወደ እግዚአብሔር መንግሥት በብዙ መከራ እንገባ ዘንድ ይገባናል።» ዮሐዋ. ሥራ 14÷22፤ «በዓለም መከራ ያገኛችኋል፤ ነገር ግን ጽኑ! እኔ ዓለምን እንደአሸንፍኋት እናንተም ዲያብሎስን ተዋግታችሁ ድል ካደረጋችሁት፣ ከታላቅ መከራ የመጡ ናቸው ተብላችሁ ከኔ ጋራ ለዘለዓለም በስማይ ትነግሣላችሁ።» የሚሉትን ቃላት መገንዘብ ይገባሃል፤ ዮሐ. 16÷33፤ ራእ. 7÷13-17።

ወዳጄ ሆይ! በአውነት ሊድን የሚፈልግ የጽድቅ ረኃብ ማቴ5÷6 በሕሊናህ ውስጥና በልብህ ጽላት ተቀርጸ ካለ የሁሉንም ትተህ «ኩሎ ዘይቤለክሙ ግበሩ።» «የሚላችሁን ሁሉ አድርጉ» ዮሐ.2÷5 የሚለውን ቀርጠኛ የማርያም ድንግልን ምክር እጽንተህ ያዝ። ትእዛዙን ካልፈጸምህ ግን፣ ገነትን ታላቁን ነገር በበሩ በየሱስ ስም ነው እንጂ፣ በአማላጅና በስው ሥርዐት፣ በልማድና በሰርቆሽ በር ከቶና አካቶ ሊገቡበት የማይቻል የነፋስ ዘገን ሐሳብ ነው፤

ማቴ. 7:21 ሉቃ. 3:7-9 ሮሐ. 10:1-10 ገላ. 5:13-26
1ዮሐ. 2:1-12::

ነፍስ ያለ ሥጋ ዓጣም ያለ ውሃ ቁመው ሊኖሩ እንደማይችሉ፡ እንደዚሁም ሃይማኖት ያለ ምግባር ምግባርም ያለ ሃይማኖት የሞተ ነው እንጂ ሕያው ወይም ህልው ተብሎ ሊነገር አይቻልም። ለሰዚህ ልማድ በሚባል የሐሰት ጽድቅ ራስህን እያታለልህ ከመኖር፡ «ግብሩ እንከ ፍሬ ዘይደልወክሙ ሰንበሐ ወኩሉ ዕዕ ዘይፈረ ሠናየ ፍሬ ይገዝምዎ ወውስተ እሳት ይወድይዎ።» «እንግዲህ ሰንበሐ የሚገባ ፍሬ አድርጉ መልካም ፍሬ የማያደርግ ዛፍ ሁሉ ይቈረጣል፤ ወደ ስሳትም ይጣሳል።» ሉቃ. 3:3-9 የሚሰውን የመጥምቁ የሐንሰን ምክር በላጥን ልብህ ውስጥ አጥብቀህ ያዘው። መጻሕፍት ግብሩ፡ ግብሩ፡ ግብሩ (አድርጉ፡ አድርጉ፡ አድርጉ) «አስመ እንተ ትፈድዮ ሰኩሉ በከመ ምግባር» «እንተ ሰእያንዳንዱ እንደ ሥራው ፍጻን ትሰጣለህና።» ይላሉ እንጂ፡ «በከመ ተዝካሩ» (እንደ መታሰቢያው) ወይም «በከመ ገብሩ ሎቱ» (እንዳደረጉላት) አይሉም፤ መዝ. 62:12:: ለነፍስህ እንተ ካልሠራህላት አትጽድቅም፤ ራስህ ካልበላህ በስተቀር ሌላው በበላው አትጠግብም። እምነትህና ጽድቅህ በእያሉሰ ምግባር ካልሆነ ከቶ በሌላ አይገኝም፤ አይጸደቅም። በስው ምግባር እንደማትጽድቅ የተረዳህ ሁን። እንተው ዛሬ ለነፍስህ ማጽደቂያ የሚሆንህን መልካሙን የጽድቅ ፍሬ ዝራ፤ ሰው የዘራውን ብቻ እንደሚያጭድም አስተውል፤ ገላ. 6:7-9::

«ይጠቅመኛል፡ ይረባኛል ብዬ ይገጠው የነበረውን የአባቶቼን ሥርዐትና ልማድ ሁሉንም ፍሬ (ጥቅም) አጣሁበትና ስለ ክርስቶስ ብዬ እንደ ጉድፍ ጠራርኔ ጣልሁት።» የሚለውን የሐዋርያውን ቃል ማድመጥና መከተል ይገባናል፤ ፊልጵ. 3:3-11:: ሊቀ የሐንሰ አፈ ወርቅ «አይትከሃሉ ሰብሰሉ ይኩን ተአማኔ፡ እመ ኢያግሐስ ርእሰ እምልማድ፡ ሐዲገ ልማድሰ ጽኑዕ ውለቱ።» «ሰው በልማድ መኖርን ካልተወ በቀር፡ ታማኝ ይሆን ዘንድ አይቻለውም፤ ልማድን መተውም አስቸጋሪ ነው።» ብሏል። ልማድን ብተው አበ ነፍሴ ይጠሉኛል እንዳትል ግን፡ አባቶችህ፡ ለነፍሱ፡ አባቷ ክርስቶስ ብቻ መሆኑን ሰሰተረዱ «ኢየሱስ ክርስቶስ እስመ አበ ነፍሶየ እንተ።» «ኢየሱስ ክርስቶስ ሆይ፡ የነፍስ አባቱ እንተ ነህ አቤ!» ብለውታልና የልማድ ምርኮኛ እንዳትሆን ተጠንቀቅ። መል. ኢየሱስ ለመላትሒክ ተመልከት። መድኃኒታችን አባትና እናቱን ያልተወና ያልጠላ ሲል ልማዳቸውን ነው እንጂ ሀገራቸውን አይደሉም፤ ሉቃ. 14:25-27::

አስተውል አስተዋይ ልቦና ይስጥህ አማኔ።

ምዕራፍ 29

በለ ሰገደት

ሰገደት ወይም ሰገድ ማለት የፈጣሪና ፍጡር፡ የጌታና ሉሌ፡ የገዢና ተገዢ፡ የሚያመልክና ተመላኪ ልዩነታቸውና አኗኗራቸው የሚታወቅበት ሥልጣን፡ ሕግ ወይም ትእዛዝ ነው፤ ዘፍ. 2:15-16:: ይህ ሰገደት ግን ለእምላክ የብቻው የባሕርይ ገንዘብ ለሌላ ከቶ ለሌላ አይለጥም፤ ዘፀ. 20:1-17 ማቴ. 4:10::

እምላካችን ይህን እምልኮና ሰገደት ለሌላ ለሥዕልና ምስል፡ ወይም ለማናቸውም ፍጡርም ሲሆን እንደማይገባና እንዳንለገድም በጣቱ ጽፎ አስጠንቅቆ ሲያዝዝን (ሲከለከለን)፡ «ኢታምልክ ባዕደ ስምላክ ዘእንበሌየ፡ ወኢትግብር ሰከ ሥዕል ወኢምዕል፡ ኢትሰገድ ሎሙ ወኢታምልኮሙ አስመ እን ወኢቱ አግዚአብሔር አምላክክ ቀናኢ ወእሳት በላዒ።» «ከእኔ በቀር ሌላ ስምላክ አታምልክ፤ የማናቸውንም ምዕል፡ የተቀረጸውንም ምዕል ሰእንተ አታድርግ። እኔ አግዚአብሔር አምላክ ቀናተኛ አምላክ ነኝና ኢትሰገድላቸው፡ አታምልክቸውም።» እያለ ከፍ ባለና ግርማ ባለው በሚያንቀጠቀጥ ድምፅ ቃሉ ዐውጆልናል፤ ዘዱ. 4:15-21 ፡ 5:6-9::

ወንድሜ ሆይ! ሰውን ያህል በእምላክ እርእያና እምላል የተፈጠረው ትልቁ የፍጡራን ንጉሥ፡ በእጁ ዕንጨት ጠርቦና ደንጊያ አስዝቦ፡ ቀለም በጥብጦ ለሐሳቡ የሚለማማውን ሥዕል ሥሎ፡ ለማይለማውና ለማይጠቅመው በከንቱ መስገዱ ጣዖትን ማምለኩ አይደለምን? ከሁሉ የከፋ ከንቱ የሆነ እርጌው የጣዖት ልማድ ደግሞ፡ በሚጸለይበት ቦታ የማያድን «ሥዕል አድጋኛ» እየተባለ፡ የማያሸተውን ዕጣን እያጠነሰት ሕዝብ ተሰብስቦ የጸሎት ሐሳቡን በምድር ባለውና ራሱ በፈጠረው ሥዕልና ምስል ተስፋ አድርጎ መወሰኑ ነው። «ሰብእለ እንዘ ንጉሥ ወእቱ ኢየአመራ፡ አሐሰረ ርእሶ፡ ወእንደየ ነፍሶ በፈቃዱ፡ ወመሰክም አለ ኢኮኑ አጋዕዝተ።» «ሰው ግን ንጉሥ ሲሆን አላወቀም፤ ራሱን አዋረደ፤ ነፍሱንም በፈቃዱ ድኻ አደረገ፤ ጌቶች ያልሆኑትም ዝቱት።» ይላል ቅዱሴ አትናቴምስ 1:20-29::

«ገሱራንኪ እሙንቱ ወበውስተ ምግባርኒ ምዉታን ተስፋሆሙ አለ ጸውዑ ግብረ እደ ሰብእ እማልክተ ዘእምወርቅ ወብሩር ገብርዎሙ በተኬንዎ ዘኢይበቱዕ ግብረ እድ ዘትካት ወእመኒ በ ጸራቢ ዘይጸርብ ዕፀ ዘሠናየ ሠረፀ ወፀረበ በሥነ ኢኑ ኩሉ ቅርፍቶ ወገብሮ ዘይበቱዕ ንዋየ ለመልእክተ ሕይወት።»

ወገብረ ሎቱ ዘይደሉ ቤተ ዘውቅሮ። ወውስተ አረፍት አጥበቆ ወላጽገዎ በጎጂን ወአስተሐመመ ቦቱ ከመ ኢይደቅ አእሚሮ ከመ ኢይክል ረዲአ ርእሶ ወያስተበቀሎ ጎቤሁ በእንተ ጥራቱ ወብእሊቱ ወውሉዱ ወኢየንፍር እንዘ ይትናገር ምስለ ዘአልቦቱ ነፍስ። ወበእንተ ሕይወቱኒ ምውተ ይስእል ወያስተበቀሎ ጎብ ዘአልቦቱ አእምሮ።» «እነርሳቸውስ ጉስቋሎች ናቸው፤ የሰውን እጅ ሥራ፣ በሥራ መራቀቅ ከብርና ከወርቅ የሠሯቸውን አማልክት ብለው ያመለኩት የእነዚህ በሥራም አለኝታቸው እሳፊ ነው። . . . የቆመውን የተጋደመውን ዕንጨት የሚጠርብ ጠራቢ ቢኖር፣ በጎ ሆኖ የበቀለውን ዕንጨት ቁርጠ ቅርፊቱን ሁሉ ጠርቦታልና። በጎ አድርጎ ተራቆበታልና ሰኑሮ እገልጋይ ሊሆን የሚረባ ዕቃን አድርጎ ሠርቶታልና፤ . . . ለአሉ የሚገባው ተመትቶ የተሠራ ቤት ሠራ፤ በሠራሳት ቦታ አኖረው፤ ከኖራው አስጠግቶ በብረት ቸነከረው፤ ምስል ነውና የሚረዳው ይፈልጋልና፣ ራሱን መርዳት እንዳይችል ዐውቆ እንዳይወድቅበት አስተነተነ። እንደዚህ አድርጎ ሠርቶ በእርሱ ዘንድ ስለ ገንዘቡ፣ ስለ ሚስቱ፣ ስለ ክልጆቹ ይለምናል፤ ነፍስ ከሌለው ከጣኦቱ ጋር ሲነጋገር አያፍርም። . . . ስለ ሕይወትም ምዉት ጣኦትን ይለምናል፤ አእምሮ ከሌለው ከጣኦቱ ዘንድ የንብረትን ነገር ይማልዳል፤ ይለምናል።» ጥበብ 13+10-19። ወንድሜ ሆይ! ይኸውልህ አስተውል፤ ልብ በል፤ መርምር።

እግዚአብሔር በሐሳብ ፈጥራችሁ ለግብረ እድ ከቶ እንዳትሰግዱ ቢለንም፣ ያገራችን አልኸና ባህል ግን ለማናቸውም ይሁን፣ ደብተራ በጥበቡ ሥሉ ስም ሠይሞ ለሰጠንና በሰው እጅ ለሚሠራው ሁሉ፣ በጸጋ መስገድ ይገባል የሚሉት ነገር አለ። እምላካችን ግን ይህን አምልኮ ጣዖት፣ «ኢትግበር ሰከ ሥዕለ ወልምሳላ፣ ኢበልምሳላ ብኦሲ፣ ወኢበልምሳላ ብኦሲት ኢትሰግድ ሱሙ፣ ወኢታምልኮሙ፤ ወኢትሰግድ ሰልምላክ ነኪር፤ ኦቅንኦኒ በዘኢኮን እምላክ ወልምዕዑኒ በአማልክተሆሙ።» «የተቀረጸውን ምስል የማናቸውንም ነገር ምሳሌ በወንድ ወይም በሴት መልክ የተሠራውን . . . ሰግደህላቸው አምልኮሃቸውም እንዳትሰት ተጠንቀቅ፤ . . . ለባዕድ አምላክም ኦትሰግድ፤ . . . አምላክ ባልሆነው አስቀኑኝ፤ በምናምንቱዎቻቸውም አስቁጡኝ።» ዘዱ. 4+15-23፤ 32+21 እያለ በምርና በቀርጥ ክልክሎአል፤ በቅንነትም ያስቁጣል፤ ተቁጥቶም ዝም ብሎ ሰጊዜው ቢታገሥ፣ ዛሬ ቃሉን ለምተህ በንስሐ ወደ እርሱ ካልተመለሰህ የእምቢተኞች ዋጋ ምን መሆኑን ሮሜ 2+10-16፤ 2ኢጥ. ምዕራፍ 23 እንበብህ ተረዳ።

ወዳጄ እንባቢ ሆይ! ቅዱሳት መጻሕፍት ግን ታላቁ ነገር ለጌድ የእምላክ የባሕርይ ገንዘቡ ስለሆነ፣ እንኳን ፍጡር ለፈጠረው

ስለሳፊው ምናምን ይቅርና፣ ለሕያዋኑ ረቂቃን መላእክትም ቢሆን ባሮቹ ስለሆኑ፣ ስጊድ እንደማይገባቸውና ቢሰግዱላቸውም እንደሚያስቁጣቸው ራእዩ ዮሐንስ 19+5-10 እና 22+7-9 ብታነብ አንደኔ ትረታለህ፤ አምላካችን በቃሉ «ኢይሁብ ክብርዩ ለባዕድ፣ ወስብሐትዩ ለግልፎ።» «ክብሬን ለሌላ፣ ምስጋናዬንም ለተቀረጹ ምስሎች አልሰጥም።» ብላል፤ ኢሳ. 42+8።

ለታቦት ወይም ለንዋዩ ቅድሳት በጸጋ መስገድ ይገባል ማለት ግን በፍጹም ሐሰትና ስሕተት ነው። «ጸገው» «ሰጠ» ብሎ «ጸጋ» ሲል «ስጦታ» ማለት ነው። ስለዚህ ጸጋዊ (ሰጭ) ሰው ሲሆን፣ ስጊድን ተጸጋዊ (ተቀባይ) ያው በሰው እጅ በመጋዘና ምሳር ሲቈረጥና ሲጠረብ እመመኝ የማይል፣ ሕይወት የሌለው ምዉት ነገር ስለሆነ፣ ትልቁን የእምላክ ገንዘብ ስጊድን ቢስጡት እያመለገንም፣ ቢነሡትም (ቢከለክሉትም) እይቁጣምና የልማድ ስሕተት ወይም እእምሮ ማጣት አለማፈር ያልነው ስለዚህ ነው፤ ኤር. 2+27-28፤ 6+15፤

ከማይነቅዝ ዕንጨት ተመርጦ፣ ከዱር ከጫካ ተቁርጦ በሰው እጅ የተጠረበው ታቦት (ሣጥን) እንኳንና ሰውን ሊያድን በእምላክ እጅ ተጽፎ ሙሴ የተቀበለው ጽላትም ቢሆን፣ ሕዝብ አስራኤል ሕጉን ስለአፈረሱበት እምላክ ተቁጥቶ ሠላሳ ሺህ የሚሆኑ ወታደሮችን ለጠላት ለይፍ አሳልፎ ለጣቸው፤ የሚመኩበትም ታቦት ጭምር በፍልስጥኤማውያን እጅ ተማርኮ ሄደ እንጂ ከቶ ሊያድናቸው አልተቻለውም፤ 1ኛሙ. 4+1-11።

በሕገ አሪትም ታቦትን እግዚአብሔር ትእዛዙን በደገጊያ (ጽላት) ላይ ጽፎ ከሕዝቡ ጋራ የተዋዋለበት ዘፀ. 31+18፤ ዘዱ. 31+26 (ውል ፈርማ)፣ ክቡር ቃሉ የሚኖርበት ሳጥን ማጎደር ስለሆነና እግዚአብሔርም ወደ እርሱ መጥቶ በላዩ ተቀምጦ የሚናገራቸው ስለ ነበረ አከበሩት እንጂ ሕይወት አለው ይስማማል ብለው ከቶ አልሰገዱለትም፤ ዘፀ. 20+24-25፤ 16-22። ለምሳሌ አንድ ሰው ፈረስ በቅሎ ወይም መኪና ላይ ተቀምጦ ሳለ እጅ ቢነሡለት ወይም ቢሰግዱለት ስግደቱ ለዐዋቂው ለሰውየው ነው እንጂ ለበሃማኑ (ለዲዳዎቹ) እንስሶችና ለብረቱ እንዳይደስ ማስተዋልና መለየት ይገባናል፤ ኤር. 15+19።

ሰው ሆይ! እኛ በእምላክ መልክ ተፈጥረን፣ በእምላካዊ ሕይወት እየተንቀሳቀስን የምንኖር የሐዋርያት ልጆች ስንሆን፣ በሰው ብልሃት የተሠራው ወርቅና ብር፣ ዕንጨትና ድንጋይ ማናቸውም ይሁን ሕይወት የሌለውን ሰው ሠራሽ ሁሉ፣ እኛ ሕያዋን ልናከብረውና ልንሰግድለት፣ ልንጠጋበትና ልንታመንበት

ከቶ እንደማይገባን ሊያውቅ የሚፈልግ ሰው እንዳለ ያባቶችን የሐዋርያትን መጽሐፍ ተመልከቱ አስራቸውን ይከተል ዘንድ ይገባዋል፤ የሐዋ. ሥራ 17+22-31።

ግዙፉን መመኪያ ግን ጌዴዎን የሊዮአስ ልጅ ሰብሮት በተከሰሰበት ጊዜ ለሙግቱ «ራሱ መልስ ይሰጥበት።» ተብሎ ተፈረደና በእጅ ከተሠራው ነገር አንድም መልስ ስላልተገኘ፣ ከላሸቹም አፍረው እንደተበተኑ መጽሐፍ ይናገራልና መመልከት ነው፤ መሳ. 6+25-33። ታቦት ግን እንኳን ሰውን ሊጠቅምና ሊያድን፣ ሙሴ ተቂጥቶ በጣዖት (የወርቅ ጥጃ) ላይ ሊጥለው ሁሰቱም ግብረ እድ ስለሆኑ ተያይዘው ዶቂት ሆነው ጠፉ እንጂ ራሳቸውን ሊያድኑ አልቻሉም። በጊላም አስራኤል ሰግብረ እደ ሰብእ (ሰው እጅ ሥራ) ስለ ሰገዱ ቀናተኛው አምላክ ተቂጥቶ በአንድ ቀን ሦስት ሺህ ሰዎች በወንድሞቻቸው ሰይፍ ታረዱ፤ ዘፀ. 32+1-35።

ሆኖም ዛሬ በዘመነ ሐዲስ ታቦት እንደማያስፈልግና እንደማይደረግም ነቢያት አስቀድመው ተናገረውለታል። «ናሁ ይመጽእ መዋዕል ይቤ እግዚአብሔር፤ እወዲ ሕግ ውስተ ልብሙ ወእጽሕፎ ውስተ ኅሊናሆሙ።» ሕዝ. 11+19። «በዚያ ዘመን የእግዚአብሔር የቃል ዚዳት ታቦት አይሉም፤ በልባቸውም የለም፤ ልዩነታቸውም፤ አይሹትም፤ ደግሞም አይደረግም።» ኤር. 3+11-17። «ልጄ ሆይ ልብህን ሰጠኝ።» ምሳ. 23+26፤ «ቃሉንም በልብህ አሰራር።» ምሳ. 6+20-23፤ «እባብላታሁ፤ ወደ ልብዎም እናገራለሁ።» ሆሴ. 2+16፤ ድኅነተ ነፍስን ስሚፈልጉ ግን ቃሉን በልብ ካልጠበቁ በእፍ ከቶ ሊገኝ አይቻልም፤ ማቴ. 19+16-22፤ ዘሌ. 18+5።

ወንድሜ ሆይ፤ በዘመነ ሐዲስ ግን ሰው ፈጽሞ የእግዚአብሔር መቅደስና ታቦት ሆኖ እንዲኖር፣ ቃሉ እግዚአብሔር በደገጊያ ተጽፎ በእፍአ ሳይሆን በሰው ኅሊናና ልብ ሊያደር እንደሚገባ፣ «ከታላምኛት ከመ ታቦቱ ለእግዚአብሔር አንትሙ፣ ወመንፈስ እግዚአብሔር ሳቦሌከሙ።» «የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ እንደ ሆኖችሁ፣ የእግዚአብሔርም መንፈስ እንዲኖርባችሁ አታውቁምን?» 1ቆሮ. 3+16። «ከታላምኛት ከመ ማገደሩ ለመንፈስ ቅዱስ አንትሙ።» «ወይስ ሥጋችሁ ከእግዚአብሔር የተቀበላችሁት፣ በእናንተ የሚኖረው የመንፈስ ቅዱስ ቤተ መቅደስ እንደሆነ አታውቁምን?» 6+19 «እስመ እንተ ውስጡ ለሰብእ የገድር ክርስቶስ በሃይማኖት ውስተ ልብከሙ በተፋቅር።» «በመንፈሱ በውስጥ ሰውነታችሁ በገይል እንድትጠነክሩ፣

ክርስቶስም በልባችሁ በእምነት እንዲኖር።» ኤራ. 3+17። እያለ ሐዋርያው ጸውሎስ አስረድቷል። መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስም፣ «አንድ የሚወደን ሰው ቢኖር ቃሉን ይጠብቃልና፣ አባቱም ይወደዋል፤ ወደ አርሱም እንመጣለን፤ በርሱም ዘንድ ማደሪያ እናደርጋለን።» ዮሐ. 14+23 ብሏል። እግዚአብሔር ግን ራሱ በሠራው በሰው ልብ ይኖራል፣ ያድራል እንጂ ሰው በሠራው በታቦትና በሕግ ቤተ ክርስቲያን እንደማያደር «በውኑ እግዚአብሔር ከሰው ጋራ በምድር ላይ ይቀመጣልን? እነሆ ሰማይ የሰማያትም ሰማይ ይይዝህ ዘንድ አይችልም።» 2ዜና. 6+18፤ «ሰማይ ዙፋኔ ነው፤ ምድርም የእግራ መረገጫ ናት፤ እናንተ የምትሠሩልኝ፣ እኔ የማርፍበትህ ቤት እንዴት የሚሰፋና ምን የመሰለ ነው?» ኢሳ. 66+1። «እርሱ የሰማይና የምድር ጌታ ነውና፣ የሰው እጅ በሠራው መቅደስ ከቶ አይኖርም። የሰው እጅም እያገለገለውም።» ዮሐዋ. ሥራ 7+46-50፤ 17+14-30። እናንተ የሐዲስ ኪዳን ልጆች በሕያው አምላክ መንፈስ እንጂ በቀለም ያልተጻፈች፣ በልብ ሥጋ ነው እንጂ በዕንጨት ወይም በደገጊያ ጽላት ያልሆነች፣ የክርስቶስ ደብዳቤ መሆናችሁ በሁሉም ዘንድ የተገለጸ ነው ተብሏል፤ 2ቆሮ. 3+1-11።

ቅዱሳት መጻሕፍት ግን ሥዕልና ምስልን፣ ዕንጨትና ደገጊያን፣ በወርቅና ብር ወይም በማናቸውም ቢሆን በግብረ እደ ሰብእ (በሰው እጅ) ተሠርቶ ፍጡር ሰፈጠረው ሁሉ እንኳን ሊሰገዱለት፣ የከንቱ ከንቱ ሕይወት የሌለው ምዉት መሆኑን በብዙ ስፍራ እንደዚህ እያሉ እየነቀፉት ያስረዳሉ። «አያእመሩ መላእክት እለ ይገልፍዎ ለዕል፣ ወይጸልዩ ገቤሁ ከመ ገብ አማልክት እለ ኢያድኅኑ።» «የተቀረጸውን የምስላቸውን ዕንጨት የሚሸከሙና ያድን ዘንድ ወደማይችል አምላክ የሚጸልዩ ዕውቀት የላቸውም።» ኢሳ. 45+18-25። «የአሕዛብ ሕግ ከንቱ ነው፣ ሰነፎች ሆኑ፤ ሁሉም ደናቀርተዋል፤ ከንቱ የመሆናቸው ትምህርትም አምልካቸው ከዱር (ደን) ተቆርጦ በተጠረበ ዕንጨት መሆኑ ነው።» ኤር. 10+1-15። «ይትጋፈሩ ኩሎሙ እለ ይገቡ። አማልክተ ወይገልፉ በእይበቀራዎሙ በገብ ተገብሩ ይየብሱ።» «የተቀረጸውን ምስል የሚሠሩ ሁሉ ከንቱዎች ናቸው፤ የወደዱትም ነገር አይረባቸውም፤ ምስክሮቻቸውም እያዩም፣ አያውቁም፤ ስለዚህ ያፍራሉ።» ኢሳ. 44+8-20፤ «ወይስከምዎ ዳቦ መትከፍቶሙ፣ ወደሐውሩ፤ ወእመኑ አውየዉ ገቤሁ አይሰምዕ፣ ወአያድገን ርክሶ እምአኩይ።» «በጫንቃቸው ላይ አንሥተው ይሸከሙታል፤ በሰፍራም የደርጉታል፤ በዚያም ይቆማል፤ ከሰፍራውም ፈተኝ አይልም፤ ሰውም ወደ አርሱ ቢሮህ አይሰማውም፤ ከመከራውም

ለያድነውም።» ኢ.ሳ. 46+1-9፤ «ወከንቶ ኮነ ዝሙታ፥ ወዘመወት በዕፀው ወበኣኣባን፤... ለትትመሆኑ ፍኖተ አረማውያን፥ አስመ ከንቱ ውስቱ ሕን ሕሕዛብ እስመ ዕፀ ዘንዘሙ እምገዳም፥ ግብረ ሕይ ጸራቢ በምሳር።» «ስዳተኛይቱ እስራኤል ያደረገችውን ለየህን? ወደ ረዘመው ተራራ ሁሉ፥ ከስመስመ ዛፍም ሁሉ በታች ሄደች፤ በዚያም ገለጥተች።... የሕሕዛብን መንገድ አትማር፤ ከሰማይ ምልክትም አትፍር፤ አሕዛብ ይፈሩታልና፥ የሕሕዛብ ልማድ ከንቱ ነውና፥ ዛፍ ከዱር ይቈረጣል፤ በሠራተኛም እጅ በመጥረቢያ ይሠራል።» ኤ.ር. 3+6፤ ኤ.ር. 10+1-15።

«ከመ ገፍረተ ሠራቂ ሰበ ይእንዝም ከማሁ የጎፍሩ ደቂቀ እስራኤል፥ እሙንቱን ወነገሥቶሙ፥ ወመላእክቲሆሙኒ ወከህናቲሆሙ፥ ወነቢያቲሆሙኒ፤ እስመ ይቤልዎ ሰዕፅ አቡነ አንተ፥ ወሰለብንኒ አንተ ወሰድከነ፥ ወሚጡ ዘባናሙ ገቢየ፥ ወእኮ ገጸሙ።» «ሌባ በተያዘ ጊዜ እንደሚያፍር እንዲሁ የእስራኤል ቤት እነርሱና ንጉሦቻቸውም፥ አለቆቻቸውም ከህናቶቻቸውም፥ ከቢያቶቻቸውም ያፍራሉ፤ ግንዱን አንተ አባቲ ነህ፥ ድንጋዩንም አንተ ወሰድኸኝ ይላሉ። ፊታቸውንም ሳይሆን ጀርባቸውን ሰጡኝ።» ኤ.ር. 2+5-28። «ምንተ ይበቱህ ግልፎ ዘገለፉ፥ ወሰበኩ ወገብሩ ሐሰተ ምትሐተ ዐይን ወይትእመኖ ገባረሁ፥ በዘለሊሁ ገብረ ከመ ይግባር ጣዖተ በሃሙ፥ አሌ ሱ ለዘይቤሉ ለዕፅ ንቃሕ ወተንሥእ ወይቤሉ ለእብን ተለግል፥ ወውእቲሂ ሐሰት ወይንብርዎ በወርቅ ወበብሩር፥ ወከልቦ ነፍሰ።» «የተቀረጸውን ምስል ሠረው የቀረጸው ስምን ጥቅም ነው? ዲዳንም ጣዖት ይሠራ ዘንድ ሠረው የታመነበቱ፥ ሐሰትን የሚያስተምር ቀልጦ የተሠራ ምን ይጠቅማል? ዕንጨቱን ንቃ፥ ዲዳንም ድንጋይ ተነሣ ለሚለው ወዮለት፤ በውኑ ይህ ያስተምራልን? እነሆ በወርቅና በብር ተለብጣል፥ ምንም እስትንፋስ የለበትም።» ዕንባ. 2+18-20፤ «ይትጎፈሩ ኩሉሙ እሳ ይሰግዱ ለግልፎ፥ ወእሳ ይትሜክሱ በእማልክቲሆሙ።» «ሰተቀረጸ ምስል የሚሰግዱ ሁሉ፥ በጣዖቶቻቸውም የሚመኩ ይፈሩ።» መዝ. 97+71 «ወመልአት ምድርሙ ጣዖቶሙ ዘገብሩ በእደሂሆሙ፥ ወሰገዱ ለዘገብሩ በእጸብሂሆሙ።» «ምድራቸው ደግሞ በጣዖታት ተሞልታለች፤ ጣዖቻቸውም ላደረጉት ለእጃቸው ሥራ ይሰግዳሉ።» ኢ.ሳ. 2+8 «ተመይጡ ውስተ ጋጢአተ አበዊሆሙ ዘቀዲሙ እሳ አበዩ ሰሚዐ ቃልየ፥ ወናሁ እሙንቱ የሐውሩ ወይተልጢ አማልክተ ነዚር ከመ ይትቀነዩ ሱሙ፤ ወይጸርሱ ገበ አማልክቲሆሙ እሳ የዐጥኑ ሱሙ፥ ወኢያድንንሆሙ ስመ ምንዳቢሆሙ።» «ቃልንም ይሰሙ ዘንድ እንቢ ወዳሉ ወደ አባቶቻቸው ጋጢአት ተመሰሱ፤

የመልካቸውም ዘንድ እንገደችን አማልክት ተከተሉ፤... ወደሚያጥኑላቸው አማልክት ይሞሃሉ፤ ነገር ግን በመከራቸው ጊዜ ከቶ አያድኑላቸውም።» ኤ.ር. 11+10-12።

የተወደደህ ወንድሜ ሆይ! ሰጊድ የሚገባው አምላካችን ምሉእ በኩላሂ፥ ረቂቅ፥ የሚታመን መንፈስ እንጂ ግዙፍ፥ የሚታይና የሚጨበጥ አይደለም፤ የሚሰገድለትም በእውነትና በመንፈስ እንዲሆን ሰላዘዙ፥ እርሱም እንደዚህ ያሉትን ሰጋድያን ይወዳል፤ ዮሐ. 4+19-25። እሁን ግን አንተ በግምባርህና በጉልበትህ ሰሠሪህ ሰፈጣሪህ ብቻ በኢየሱስ ሰም ካልሆነ፥ ከቶ ለፍጡርና ፍጡር ሰፈጠረው ለከንቱ ጣዖት ሰጊድን ብትሰጥ ፈንታህ የዘለዓለም ፍርድ (ገሃነም) መሆኑን አስተውል። «የዚያን ጊዜ ሊየሱስ አለው፡ - አንተ ሰይጣን ለእግዚአብሔር ለአምላክህ ስገድ፤ እርሱንም ብቻ አምልክ ተብሎ ተጽፏልና ከኔ ራቅ አሰው።» ዘዱ. 5+6-9፤ ማቴ. 4+10፤ አምልኮ ሰጊድ ለሌላ ይገባል የሚሉህን ግን አትሰማቸው አትሰገድላቸውም ዘዱ. 13+1-18።

ሥዕልን በቀለም ጨርቅ ወይም ወረቀትና ብራና ላይ ሥሉ፥ ምስልንም ዕንጨት ጠርቦና ደንጋይ አለዝበ ጠቢብ ሰው የሠራውን፥ ምጧቱንና ሕይወት የሌለውን ነገር፥ ሕይወት ያሰው ክቡሩ ሰው በከንቱ ማክበሩና ስእርሱም መሰገዱ ዐይኑ እያየ በፈቃዱ ወደ ሲኦል መውረዱ መሆኑን ትንቢተ ሕዝቅኤል 8ኛ፥ 9ኛ እና 16ኛ ምዕራፍ ተመልከት።

ሕያው አምላካችን ሲያዘን ግን «እንዳትሰቱ የተወቀረ የተጠረበም ጣዖት፥ ሥዕልና ምሳሌ፥ የወንድ ወይም የሴት መልክ ስድርጋችሁ ከቶ እንዳትሰግዱና እንዳታመልኩ።» ይላል፤ ዘዱ. 4+12-29፤ 5+1-9።

«ማናቸውንም ነገር በእጅህ ሠርተህ፥ የሰው፥ የእንስሳ መልክና ምሳሌ አቁመህ ከቶ እንዳትሰግድለትና እንዳታመልከው።» ብሎ አዝሏል። የፊተኞቹ አባቶቻችን ይህንኑ ቃል ተገንዝበው «ኢርኢነ፥ ወኢሰማዕነ፥ ወኢነገሩን አበዊነ ከመ በባዕድ አምላክ ዘእንበሌከ፤ ይትጎፈሩ ወይንሠሩ ኩሉሙ እሳ ይሰግዱ ለግልፎ፥ ወእሳ ይትሜክሱ በእማልክቲሆሙ፤ ነፍሰነሰ ተሣፎ በእግዚአብሔር አምላክነ፤ አምላክነሰ ጋይልን ወጸወንን፥ አምላክ አሕዛብ ዕብነ ወዕፀ ኪነት ኢኮነ።» «በዐይኖቻችን አላየንም፥ በጀርቻችንም አልሰማንም፥ አባቶቻችንም ከአንተ በቀር ሌላ ባዕድ አምላክ እንዳለ አልነገሩንም፥ ለጣዖት የሚሰግዱ ሁሉ፥ በእማልክቶቻቸውም የሚመኩ ይፈሩ፥ ይጉበቅሉም፤ ነፍሳችን ግን በአምላካችን በእግዚአብሔር ትታመናለች፤ አምላካችን ገይላችንና

መጠጊያችን ነው፤ አንድ ስሕተት አምላክ ድንጋይና በእጅ ጥበብ የተሠራ ዕንጨት አይደለም።» እያሉ አቁዩን። የጊላኖቹ ደግሞ አምላካዊውን ቃል አፍራሽና ተቃዋሚ የሚሆነውን «አምላክ በሰ አከበራቸው ለሁለቱ ፍጡራን (ማርያምና መስቀልን) ሰጧል። ይገባቸዋል።» ብለው እንጸርና ተቃራኒ የሆነ የድፍረት ቃል ጽፈዋል፤ ተኢ ማርያም ምዕ. 24። ይገርማል፤ ማርያምንና መስቀልን ለጋጁ እንደመረጠውና እንደመሰለው ንድፍ፤ በየአንጥረኛው ቤት አሠርቶ፤ መስሎ፤ አቁሞ መሳምና መስገድ ይገባል ማለት በውል ለተመለከተው ትልቅ ሐሰትና ስሕተት ነው። እንኳን ለመስቀሉ ለተሰቀለው የክርስቶስ ሥዕልም ቢሆን አስመስለውና ፈጥረው በእጅ የሠሩት ስለሆነ መስገድ፤ መታመንና መጠጋት ግን እንደ ጣዖት የሚገመት ግዙፍ መመኪያ መስሎ እንዳይቈጠርብን መጠንቀቅና ማሰብ፤ መጸሕፍትንም ትክ አድርጎ መመልከትና ማስተንተን ይገባል፤ ዘሊ. 19+1-4፤ ዘዲ. 4+1-28፤ 5+6-9።

ረቂቁ አምላክ ግን በመንፈሳዊ ዐይን ካልሆነ በግዙፉ በሥጋዊ ዐይን ከቶ የማይወሰን መንፈስ ሊሆን፤ ለጋጆቹም መንፈሳዊያን ሊሆኑና ስግደታቸውም በእውነትና በመንፈስም ሊሆንና ሊደረግ ይገባል። የመስቀሉ ምሳሌ ለኛ ጠቃሚ ከሆነማ የጠሩና የችግሮቹ ምሳሌስ ስለምን ተረሳ? አስቲ በውል አናስባበትና አስፈላጊና ጠቃሚ ከሆነ ችግሮቹንና ጦሩን፤ ዘንጉንና ገመዱን፤ ጅራቱንና የእሾህ ዘውዱን ሁሉንም ሥራ እንድናስይዛቸው ማግበርተኞቹን ሳላሳስባቸው አላልፍም። «አገራ ኢትዮጵያ ሆይ ለአንተ የሠራሃቸው አምላኮችህ ወዴት ናቸው? አስቲ ይነሡና በመከራህ ጊዜ ይርዱህ፤ ወገኔ ግን በማይረቡት ነገሮች ከብሩን ለወጠ።» ኤር. 2+1-28፤ «ሕዝቤ የምንዝርና መንፈስ አስቶታልና በትሩን ጠየቀ፤ አስቲ ዕንጨቱ መልስ ይስጠው።» ሆሴ. 4+6-14። «ወገኔ ከፋ ለመሥራት ብልሃተኞች መልካም ለመሥራት ግን ሰነድች ናቸው።» ኤር. 4+24።

በእጅ የሠሩት ነገር ታማኝና ጠቃሚ ከሆነማ፤ ፍልስጥዔማውያን ይረዳናል ወይም ያድነናል ብለው የሚመኩበት፤ የፈጠሩት አምላካቸው እንኳን የሚያመልኩትን ሊያድን ይቅርና፤ ራሱንም ሊጠብቅና ሊያድን ስለአልቻለ፤ በእሾዋ ላይ ለተመሠረተው ግዛቱ በአምላክ እጅ የተጻፈው የእውነት ቃል አስደንግጦት እጅና እግሩ ተለያይቶ፤ ቁልቁል አፋ በግምባሩ ተደፍቶ፤ ተለብሮ፤ ወድቆ ተገኘ እንጂ፤ እውነተኛውን የሕይወት ቃል ተቃውሞ ሐስታዊ መንግሥቱን ሊያቆም ከቶ አልተቻለውም፤ 1ኛው. 5+1-12፤ ኤር. 10+1-16።

ወንድሞቹ ሆይ፤ ይህ እኛ የሐዲስ ኪዳን ልጆች የምንኖርበት የሕይወት ቃል ደግሞ፤ ጠቃሚነቱ በሰው ሕይወትና ንገሩና ቢጻፍ እንጂ እኛ በፈጠርነው በዕንጨትና ድንጋይ ተጽፎ ሊያድነንና ጥቅም ሊሰጠን እንደማይችል ሊያስረዳን፡ - «እነሆ ዘመን ይመጣል ይላል እግዚአብሔር፤ ከእስራኤልና ከይሁዳ ቤት ጋራ አዲስ ቃል ኪዳን እገባለሁ፤ ከሰውነታቸውም የደንጊያ ልብ አውጥቼ የሥጋን ልብ ሰጥቼ ሕጌን በልባቸውና በኅሊናቸው እጽፈዋለሁ።» ብሏል፤ ኤር. 31+31-36፤ ሕዝ. 11+16-20።

ጌታም በወንጌሉ «መንፈስ ነው ሕይወትን የሚሰጥ እንጂ ግዙፉ ሥጋ ምንም አይጠቅምም።» ብሎ እንደሚያስተምረን መታመናችን በረቂቁ መንፈስ እንዲሆን፤ ግዙፉን ፍጡር ከነፍጥረቱ እንዳንመክባትም ሊያስጠነቅቀን ነውና ሰው የእግዚአብሔር መቅደስና ታቦት መሆኑን ሁልጊዜ እንርሳ፤ ኤር. 9+23-24፤ ዮሐ. 6+63፤ 1ቆሮ. 3+16፤ 6+15-20።

ፈጣሪን ትቶ ፍጡርን ወይም ማናቸውንም የግብረ እድ ነገር ማመንና ማምለክ ግን፤ ኢየሩሳሌምን ብዙ ብዙ ጊዜ «ዘማ፤ ዘማዊት፤ ከዳተኛ፤ ዐመፀኛ፤ ሌላኛ፤ ነውረኛ» እያሰኘ ያስነቀፋትና ያስጸየፋት፤ የቃል ኪዳን ባልዋ የሆነውን እግዚአብሔርን ትታ፤ የአረማውያን ምዉታን እማልክት ውሽጥኝን ለምዳ፤ መሥዋዕት ይዛ እየሄደች ስለ ሰገደችላቸው ነው፤ ኢሳ. 57+3-13፤ ኤር. 2+1-37፤ 44+1-30፤ ሕዝ. 16+1-63፤ 23+1-49፤ ሆሴ. 1+1-25።

ወንድሜ ሆይ፤ በአገራችን ልማድ ምንም እንኳን አብያተ ክርስቲያናቱ ቤተ እግዚአብሔር መባላቸው ቀርቶ፤ የሙታን የፍጡራን ስም ተሰጥቶአቸው ቢለያሙም ያለ ዕውቀት የተደረገ ስሕተት ስለሆነ፤ አንተ ግን የምታመልከውና የምትሰገድለት በሰማይ ሆኖ ለዘለዓለም ሊቀደስና ሊሠለስ የሚኖረው አንዱ ሕያው አምላክ ብቻ መሆኑን፤ ቤቱም አንተ መሆንህን አስተውል። ሰጊድን ለባለ ገንዘብ ለፈጠረህ አምላክ ካልሆነ ከቶ ለሌላ እንደማይገባውና እንደማይሰጥም ሠለስቱ ደቂቅንና ዳንኤልን ጠይቃቸው፤ ዳን. 3+1-30፤ 61-28፤ 1ቆሮ. 3+16።

ዐመፀኛው የአዳም ልጅ ያማረውንና የመሰለውንም ሁሉ በእጁ ሠርቶ መስገዱ ግን፤ አሮን የወርቅ ጥጃ ከሠራበት ዘመን ጀምሮ እስከ ዛሬ ድረስ የአምላክ ሕግ አፍራሽነቱና አምቤተኝነቱ ከባሕርዩ እንዳልተለየው ያስረዳናል። ለዚህም ዐዋቂዎች አታልለው ገንዘብ ለማግኘት ሊሉ በሊሚንቶ አላምረው ሠርተው፤ በ1941 ዓ.ም ወደ ኢትዮጵያ እምጥተውና «ማርያም ፋጢማ» የሚባል ስም ሰጥተው፤ የዋሁ የአገራ ሕዝብ ዐዲሷ ማርያምን በማየት ተደንቆ

ከኪሉና ከአንገቱ፣ ከጃሮና ከጣቱ ወርቅ አውልቆ እንደጣለላትና ማተብና ማርዳም እንዳሠራላት አይተናል።

«ሥዕልና ምስል ሠርተህ ከቶ አትሰገድ፤ በእጃቸው ለሠሩት በመስገዳቸው አሳዘኑኝ።» የሚል እውነተኛው አምላክ ግን በዚህ ነገር ተቂጥቶ በሃምዋ (ዲዳዋ) ሽክላ እንኳን የሚሰግዳላትን ልታድናቸው፣ ከአሥመራ አንሥተው ወደ ሕንድ አገር የዋሆችን ሰማታሰል በአይሮፕላን ጭነው ሲወስዷት፣ ንዋዩ ዐመፃ የሚሰበሰበው አገልጋይዋ (ቄሱ) ጭምር አደጋ አግኝቷቸው ሁሉም በአሳት ተቃጥለው ከሰማይ ረገፉ ሊባል ሰማን።

«እኔ እግዚአብሔር አምላክህ ቀናተኛ አምላክና የሚባላ አሳት ነኝ።» የሚል እውነተኛው ቃሉ በዚህ ጊዜ ስለ ተፈጸመ ክብርና ምስጋና ይግባው አሜን፤ ዘፈ. 4+23-27።

ጳውሎስ የሮም ካቶሊኮችን፣ «አምላክን በረቂቅነቱ አምኖ ማምለክን ትተው፣ በሚጠፋ በሰው መልክ ምሳሌና ሥዕል ሠርተው ስለ ሰገዱ፣ ቀናተኛው አምላክ አዝና ሥጋቸውን በርኩስት ሊያገቡትና ሐሰትን የሚያምኑ እስኪሆኑ ድረስ ብርቱ ለሆነ የፈቃድ ስሕተት አሳልፎ ሰጣቸው።» ይላል፤ ሮሜ 1+19-28። አዳማውያን በዐመፀኝነታቸው ብዛትና በሥራቸውም ከፋት፣ አምላክ ሰውን በመፍጠሩ ከሐዘንና ጭንቀት ውስጥ አግብተው እንደ እስመረሩትና መሐሪነቱንም ወደ ጭክና ለውጠው፣ መፃትን ፈቅደው አምጥተው በእምቢተኝነታቸው ራሳቸውን እንዳጠፉ አንድ ሊቅ በሚከተለው ቅኔ ገልጾልናል፤ ዘፈ.6+1-6።

መወደስ

ሰድስተ ዕለተ እንበላ አጽርእ
ሐሜቶ ፈጸመ አምላክ ሙሴ መስፍን
እምድገረ ዝኒ ነበረ እንዘ የሐዘን
እምጣክ ልሕኩቶ ቀዳሜ ኩሉ
ዐለው ሕገ እንቲአሁ በብዙኅ ተምያን
ወእንዘ የሐዘን በአዳም
ዘመነ ማየ አይኅ አልጸቀ በዓለ ብዙኅ ተሰናን
አጽሐብሞሂ በደብረ ሊና ሕዝበ ምናሴ ወዳን
እንዘ ሰግብረ እድ ይትቀነዩ ዘተፈጥረ እምአሮን
ባሕቱ ለዮድ ባሕረ ትዕግሥት ወዛኅን
አድባረ አበላ ሊይክብዶ እንተ በመዳልው ሊይትሚጠን

ትርጓሜ፡ - «የመስፍን ሙሴ አምላክ ያለማስታጉል በሰድስት ቀን ውስጥ ደስታውን ፈጸመ፤ ከዚህ በኋላ ግን እያዘነ ኖረ፤

ከሁሉ በፊት ቀዳሚ የሆነው ሽክላው (አዳም) በብዙ ተንኩል ሕጉን አፍርሷልና። በአዳም እያዘነ ሲኖርም የብዙ ጠብ በዓል የጥፋት ውሃ ዘመን ደረሰ፤ በእርን የተፈጠረ (የተሠራ) የሰው እጅ ሥራ ሲሆነው (ጣዖት) ሲገዙ፣ በደብረ ሊና የምናሴና የዳን ወገኖች አደከሙት፤ የትዕግሥትና የጸጥታ ባሕር ሲሆነው ሰአምላክ ግን በሚዛን የማይለካ የበደል ተራራ አይክብደውም።»

እ.ገ.ሥ (ዓድዋ)

ወንድሜ ሆይ! እግዚአብሔር አምላክህን በፍጹም ልብህና ነፍስህ በፍጹምም ሐሳብህና ንሲህህ ውደድ፤ ማቴ. 22+35-40። ልብህም የአምላክ መቅደስ ነውና ንጹሕ ቅዱስ አድርገህ ያዘው፤ 1ቆሮ. 3+16፤ ሃይማኖትህንም በምግባርህ ግለጸው፤ ያዕ. 2+14-26። ሰውን ሁሉ አፍቅር፤ መልካም ለመሥራት ትጋ፤ አትታክት፤ ገላ. 6+1-9። ሰጊድን ለሌላ እንዳትሰጥ ተወንቀቅ፤ አንዲት ሃይማኖት፣ አንዲት ጥምቀት፣ አንድ ጌታን ብቻ አጽንተህ ያዝ፤ ኤፌ. 4+5-6። ወዳጄ ሆይ! ጣዖትን ከማምለክ ሽሽ 1ቆሮ. 10+14-33፤ ከጣዖታት ተጠበቅ 1ዮሐ. 6+18-21።

መንፈስ ቅዱስ የጸጋውን ብርሃን ይግለጽልን አሜን።

ምዕራፍ 30

አድራጊ ማድረጊያ ተደራጊ

በአገራችን በሰላማትና በልማድ ፍጡር ለፈጠረው ግብረ እድ ይሰገድለታል። ይኸውም ከንዋየ ቅድሳት ሁሉ በላይ ታቦት ነው። ይህ ታቦት ማለት ግን በዐዋቂ ተመርጦ፣ ከዱር ተቆርጦ መጥቶ፣ ሕዝብ በዋጋ ተሰማምቶ፣ ዐናጢ ጠርቦ አበጅቶ፣ ሰው ተሸክሞ ወደ መቅደስ የሚያገባው ዛፍ፣ ዋንዛ፣ ኩሐ፣ ኮሶ፣ ዝግባ፣ ሊሐም፣ ዶቅማ፣ ዞጸ፣ ቅላቱ የማረና የሰሰለሰ የማይነቅዝ ዕንጨት ነው። ይህ ዕንጨት ግን ሥጋሁ ወደሙ የሚቀመጥበት የጠረጴዛ መገባር ወይም ሰደቃ ነው እንጂ፣ ሌላ ነገር ያልሆነ ያው አምላክ በዝናቡ አብቅሎ ያሳደገው የዱር ዕንጨት ነው፤ ኢሳ. 44፡9-20፤ ኤር. 10፡1-20።

መሪዎቻችን ግን የእገሌ አገር ታቦት ትልቅ ሥራ ሠርቷል። ተአምራት አሳይቷል። ሰጊድ ይገባል ይላሉ፤ በገንዘባቸው ገዝተው የዕንጨት፣ የብረት፣ የወርቅ መስቀል አሠርተውም ሕይወት የሌለውን ምጧቱን ነገር ሕያዋን ሊሰሙትና ሊሰግዱሉትም ይገባል ይላሉ፤ ዘፀ. 32፡1-8። ምን ይህ ብቻ ሕዝባችን ገምቦውን ግምጃ አልብሶ ሰጠመቀው ጠላ ሳይቀር ይሰግዳል።

የአዳምን ሕይወት ሰማዳን የቻለው በመስቀል ላይ የፈሰሰውና መለኮታዊ ሕይወት ያለው ክቡር የክርስቶስ ደም ነው እንጂ መስቀያው ደረቁ ዕንጨት አይደለም። አድራጊ ማድረጊያ ተደራጊ የተሰቀለውንና መስቀያውን ሰይቶ ማወቅ ይገባል። ስምሳሌ በየቤታችን የምንሰቅለውን ሥጋ ቋንጣውን ብቻ እንበላለን እንጂ መስቀያውን ሕይወት ስለ ሌለው አይበላም፤ በልተነውም ለናውቅም።

መስቀሉ፣ ታቦቱና ንዋየ ቅድሳቱ፣ ብዙ ተአምራት አሳይተዋል ቢሉም እውነት ነው፤ እግዚአብሔር አምላካችን እስራኤልን ከግብጽ ሲያወጣቸውና ታላቁን ባሕረ ኤርትራንም ከፍሎ ሲያሻግራቸው በበትረ ሙሴ ተአምራት አድርጎ ነው፤ ዘፀ. 4፡1-17፤ 14፡1-31። እንኳን ሕያዋን በያዙት ማድረጊያ ምጧቱ የነኤልሳዕ ዐጥንትም ከመቃብር ውስጥ ሆኖ ምጧት አንሥቶ ተአምራት አሳይቷል፤ 2ኛ. 13፡20-21። ስምሳሌ በደረቀው አጥንት (በአህያ መንጋጋ) ሺህ ሰው ገድሎ ጠላቶቹን ድል ነሥቷል፤ መሳ. 15፡14-20። የነ ጳውሎስን የልብሳቸውን

ቁራጭና ጥላቸውንም በድጋፍ ላይ ቢያኖሩት በሽተኞችን እያዳነ ብዙ ተአምራት አሳይቷል፤ የሐዋ. ሥራ 5፡15፤ 19፡12።

ይህን ሁሉ ታላላቅ ተአምራት፣ ከዚህም የበለጠ ቢሠራ ግን፣ ምስጋናና ሰጊድ ለማይወሰነው መለኮትና ዘላለማዊ ኃይል ላለው ካልሆነ ለኃላፊውና ጠፊው ለማይጠቅመውም ዕንጨትና ዐጥንት፣ ብረትና አጽርቅት (ጨርቆች) መስጠት ከቶ የማይገባና አምላካችንን የሚያስቀናውና የሚያሳዝነው ክፉ ነገር ነው፤ ዘዳ. 32፡21፤ ኤር. 44፡8፤ ሕዝ. 16፡15-26።

በሀገራችን በዓድዋ ሲልሸሰትሪ የተባለ ፈረንጅ በ1897 ዓ.ም የወፍሬ መኪና ለማበጀት ብሎ፣ የወንዙ የዓለምን ውሃ ሽቅብ ለማውጣት ግምብ ሲገነባ የአገሪ ለዎች እነ አቶ በጎ ሥራ አይወዱ ተሰብስበው፣ «ይህ ወንዝ የአባ ገሪማ ነው ተቋጥተው ያፈርሱብሃልና ባትሠራው ይሻልሃል።» አሉት እርሱም ፍጡራን ኃይል እንደሌላቸው ሲያስረዱ፡ - «አባ ገሪማ ድሮ የሞቱትን፣ የአገሪ መነኩሴ መቸ ውሃ ለመፍጠር ቻሉና ግምብም ለማፍረስ በቁ? ስንት ሺህ የሚሆን ኃይልና ወታደርስ ይኖራቸዋል? አትዋሹ ሠሪና እፍራሽ በሰማይ የሚኖረው አንድ አምላክ ብቻ ነው፤ እኔ ሌላ የማውቀው ነገር የለኝም።» ብሎ ተናገራቸው፤ ኤር. 14፡22፤ ኢሳ. 44፡8።

ስለዚህ ሥራው በጥንዝሬ ወይም በፈሪሃ እግዚአብሔር ላይ ያልተመሠረተና አምላክም ያልፈቀደው ስለሆነ፣ በሠኔ 25/1898 ዓ.ም በመርቆሬዎስ ቀን ብርቱ ዝናም ከምድራዊው ከአባ ገሪማ ሳይሆን፣ እርሱ እንዳለው ከሰማይ ዘንቦ ግምቡን አፈረሰበት። ሕዝባችን ግን ውሸቱን ለማጋነን ሲል ሐምሌ 17 በሚዘከሩበት ቀን አባ ገሪማ በተአምራት አፈረሱት እያለ ያወራል። በ25 በመርቆሬዎስ ቀን እንደ ፈረሰ ግን ጌታዬ የማነ ብርሃን አበራ ኪዳኑ (ዓድዋ) በተቀኙት ቅኔ ልንረዳው እንችላለን።

መወደስ

በመጽሐብ ማይ ርእይዎ ለመርቆሬዎስ ጠቢባን ጽርዕ ዘገብሩ በዓለ ተሐውሶ በማይ ወእመ ሕፍነ ማይ ከልአዎ ለኢትዮጵያ ነዳይ ወድቀ እመዝብሩ ዘተሐንጸ በኡብነ ሀንደኬ ሰናዖር ዐቢይ ርደተ ማየ አይነ ከመ ይርአይ መንጠላዕተ ማይ ዘሰፍሐ እደ ሰብአ ግብጽ ጠዋይ ተወሰጠሂ ጊዜ ዕረፍቱ ርእየተ መልክቡ ሠናይ ለዝንቱ ኡብነ ሀንደኬ ወሰዝ ዕንቄ ባሕርይ አምጣነ ጠፈሩ ዝናም ወመሠረቱ ቀላይ

ትርጓሜ፡ - «በውሃ የመናወጥ በዓልን ያደረጉ የጽርዕ ጠቢባን በውሃ መስተዋትነት መርቆሬዎስን ተመሳክቱት፤ ኢትዮጵያ ድኻን እፍኝ ውሃን በከላከሉት ጊዜም በሕንድ ደንጊያ የታነጸ ታላቁ ስናዖር፤ ከመንበሩ ወደቀ፤ የጠማማው ግብጻዊ ሰው እጅ የዘረጋውን የውሃን መጋረጃ የጥፋት ውሃን አወራረድ ይመሰክት ዘንድ፥ በሞቱ ጊዜም የዚህ የሕንድ ደንጊያ የዚህም ዕንቁ ባሕርይ ያማረው ደም ግባቱ ተለወጠ፤ መርቆሬዎስ በስማይ ያደረገው ተአምር ባጡ ዝናም መሠረቱም የጠለቀ ነውና።» ብለዋል።

ሆኖም ታማኞች ቅዱሳን አገልጋዮች መሆናቸውን እንዲታመኑ ብሎ በእጃቸውና በሚዘከሩበት ቀንም ብዙ ተአምራት ቢሠራ፥ ሠራው መለኮታዊ ሥልጣን ብቻ ሲመስገን ይገባል እንጂ፥ እነርሱንስ ማድረጊያዎች ስለሆኑና የታዘዙትንም ተልከው ስለሚሠሩ «የታዘዛችሁትን ሁሉ በአደረጋችሁ ጊዜ እኛ የማንጠቅም ባሪያዎች ነን፤ ልንሠራው የሚገባንን ስለ ሠራን ምስጋና አይገባንም።» እንዲሉ ታዘዋልና ለአድራጊ እንጂ ለማድረጊያስ ከቶ ምስጋና አይገባውም፤ ሉቃ. 17+7-10፤ ሮሜ 15+15-20።

ዓለምን ከፈጠሩት ጀምረው እስኪያሳልፉት ድረስ አንድ ደቂቃ እንኳ ተአምራት ከመሥራት በገነው የማያውቁት ሥላሴ ግን፥ ከ365 የዓመት ቀኖች ውስጥ እንደ ሌሎቹ ሁሉ ተራ ቊጥር ደርሷቸው፥ ጥር ሰባት ቀን ባቢሉንን (ጥቅም ስናዖር) ያፈረሱበት ቀን ነው ተብሎ ይከበራሉ። «በኔ ተጣበቅ፥ እኔን ብቻ አምልክ፥ ፍራ፥ እኩብር።» የሚል ቃሉ እንዳይፈርስብን ለሥራውና ለመለኮቱ ሽሪክና ረዳት እንዳንጨምርበት መጠንቀቅ ይገባል፤ ዘዱ. 10+20፤ 32-12።

አድራጊና ማድረጊያን ሲይቶ የሚያውቅና ረቂቁን አምላክ በቻም የሚያመልከና የሚታዘዝ አእምሮ ይስጠን፤ አሜን።

ጠቅላላው ማስረጃ

የተወደደህ እንባቢ ሆይ፤ ይህን በዚህ ከንቱ የከንቱ ከንቱ የተባለውን፥ በገላፊው ዓለም ያለውን እግራምቢጥ የሆነ የለው ልማድና ግዝት መጠበቁ አይገባህም፤ ስለምን ብትለኝ አምላክ ያላዘዘው ስለሆነ አልሃለሁ፤ ኤር. 23+21-32፤ መክ. 12+8።

አሁን ግን ኢዮብ፥ «እንደርሱ የሚያስተምር የለም፤ ከቶ አይገኝም።» ይሰዋልና ፍሬ የማይገኝበትን የግዝት ተማሪ ከመሆን እውነቱን ከሐስት መርምረህ ለይተህ የጽድቅ ዋጋ ያለው (የሚገኝበትን) እውነተኛውን ትምህርተ ወንጌል ብቻ አጥብቀህ ይዘህ የጽድቁ የአምላክ ተማሪ መሆን ይገባሃል፤ ኢዮ. 36+22፤ 1ዮሐ. 2+27። አምላክን ብቻ አማኝና ታዛዥ መሆን ግን የዘለዓለም ሕይወትን በእደ እምነትና ተስፋ ጨብጦ ይዞ ዐርፎና ተደብቶ መኖርን የሚያስገኝ መሆኑን የተረዳህ ሁን፤ ኢዮ. 2+26-32፤ ማቴ. 23+8-12፤ ዮሐ. 6+43-63፤ 14+26።

አሁንም «ከእውገዝ በከንቱ ውጉዝ ውእቱ።» «በከንቱ ያወገዘ ራሱ ውጉዝ ነው።» እንደተባለው፥ ዋሾው ዓለም ቢጠላህና ቢነቅፍህም፥ «ስለ ስሜ ቢጠሏችሁና ቢያሳድዷችሁ፥ ክፉ ስም ቢያወጡባችሁ ብፁዓን ናችሁ፤ ዓለም ቢጠላችሁ ከእናንተ በፊት እኔንም እንደጠላኝ ዕውቁ፤ ስለ ክርስቶስ ስም ቢላገዱባችሁም ክብር ያለበት የእግዚአብሔር መንፈስ በእናንተ ላይ ያርፋልና ብፁዓን ናችሁ።» ሉቃ. 6+20-38፤ ዮሐ. 15+18፤ 1ጴጥ. 4+14፤ የሚሉት ቃላት ለክርስቲያን ጌጡና ሽልማቱ፥ ምልክቱና ከብረቱ መሆኑን ሁልጊዜ በትዕግሥትና በደስታ እያሰባህ በዓለም ዘንድ አየተጠላህ አምላክህ ብቻ ያወገዘውንና የከሰከለውን የሥጋ ፍሬ ገላ. 5+19-21 ጋጣውኦ ከቶ እንዳትነካና የዲያብሉስ ባርያ እንዳትሆን ዘወትር ነቅተህና ከዓለምና ከክፉ ምግባርዋ ሁሉ ተለይተህ መኖር ይገባሃል፤ 2ቆሮ. 6+14-18፤ 1ጴጥ. 5+5-11። ወንጌል እውነተኛው ሃይማኖት፥ የእግዚአብሔር ቃል መሆኑን አምነህ ለመመስከር ድፈርበት እንጂ አትፈርበት። ዋጋ ስጭህ ክርስቶስ ከቅዱሳን መላእክቱ ጋር በክብር በመጣ ጊዜ፡ - «በእኔና በቃሌ ያፈረ፥ እኔም በክብር ስመጣ አሳፍረዋለሁ።» ሉቃ. 9+26 ብሏልና፥ ዋጋህ ጎፍረትና ገዝን ብቻ እንዳይሆን ተጠንቀቅ፤ ማቴ. 24+43-51።

«መብራት (ሻማ) ሳይነድ አያበራም።» እንደሚሉ መምሬ ትግሬው አለቃ ተወልደ መድኅን ገብሩ፥ ከክርስቲያን በአቶን መከራ

እየተመከረና እየተፈተነ፡ ለወንድሞቹ እውነተኛ ብርሃን ሆኖ ሊኖር ይገባል እንጂ፡ ስለእምነት ስለክርስቶስ ስም ሳይመስክርና ሳያስገልግል መንግሥተ ሰማያትን ሊያገኛት ይቅርና ሊያያትም አይችልም፤ ዘዱ. 8፡1-5፤ ዕብ. 12፡1-12።

ባለቤት ክርስቶስ ንጉሡ ቤቱን ከዘጋ በኋላ ክፈትልኝ ብትለው፡ ጨካኛ ቀርጾ ባለ ምላሽ «የኔውን ትእዛዝ ትተህ፡፡ የሰው ባህልና የሐሰት አምልኮ፡ የፈጠራና የግዝት ልማድ ነው፡፡ ስትጠብቅ የነበረው፤ እላውቅህም፤ ከቶም እሳስገባህም እንዳይልህ፡፡ ዛሬ የጸጋ መከር ሳያልፍብህ፡ በጸሎት ነቅተህ በንጽሕና ተግተህ፡ ማለፍ (ልብህን) ዘይት (ፍቅር) ሞልተህ መብራትህን ሁልጊዜ አብርተህ፡ መከሊቱን አራብተህ፡ ዋጋውንም ተመልክተህ፡ ለሁን ድምፀ ወንጌሉን ከሰማህበት ቀን ጀምሮ ሥራውን መጀመርና ማገልገል ይገባሃል፤ ዛሬ ድምፁን በሰማህበት ቀንም ልብህን አታጽና፤ ማቴ. 25፡1-30፤ ዕብ. 3፡6-19።

ወዳጄና ወንድሜ እንባቢ ሆይ! ሽማግሌው ሐዋርያው ዮሐንስ «ዓለምንና በዓለም ያለውን ኅላፊ ነገር አትወደዱ፤ ዓለምን በሚወድ ሰው የእግዚአብሔር ፍቅር የለበትም።» ዮሐ. 2፡1-17 እያለ ይመክረናል። ያዕቆብ ሐዋርያም የዓለም ወዳጅ ለመሆን የሚወድ ሰው፡ እርሱ የእግዚአብሔር ጠላት ሆኖ ተገኘ።» ይላል ያዕ. 4፡4። በእውነተኛው ነገር ክርስቲያን ከሆንህ ግን ከክርስቶስ ጋር ሆነህ በዓለም ዘንድ መጠላት፡ ወይም ከዓለም ጋር ሆነህ ሕንፃ ክርስቶስን መጥላት ነው እንጂ፡ ሁሉቱን ደስ አለኝቼ በሁለቱ (በእምነትና ጣዖት) እንዳለሁ በማለት ፈንታ አጠቀማለሁ ብትል ውሸት የእንጉል ውሸት ነው፤ ገላ. 1፡18፤ 1ቆሮ. 10፡1-21።

ሰማኝ ልምከርህ

እንድ ባርያ ለሁለት ጌቶች ሊገዛ አይችልም፤ እንዲያው ጠልቶ ሌላውን ካልወደደ አይሆንለትም፤ ሉቃ. 16፡13። ሁለት ልብ ያለው ሰው፡ በመንገዱ ሁሉ የጸና አይደለም፤ ያዕ. 1፡8። ምጧቅ ወይም ቀዝቃዛ መሆን ነው፤ ራእ. 3፡15። በእጅህ ውሃ ወይም እሳት መርጠህ መጨበጥ ነው፤ ሊራ. 15፡17። ከመሞት ሕይወትን፡ ከክፉ መልካምን ከመርገም በረከትን ዛሬ መርጠህ ያዝ፤ ዘዱ. 30፡15-20።

ወንድሜ ሆይ! በሰፊዎ ወይም በጠባብዎ መንገድ መጓዝ ካልሆነ ሌላ መካከለኛ ጎዳና የለም፤ ከቶ ቢፈልጉም ምንም አይገኝም፤ ማቴ. 6፡13። ጨስማና ብርሃን፡ ቀንና ሊሊት፡ በድምባር ተወስኖ የተሰያየ ስለሆነ፡ እንድ ቀን ተፈራርቆና ተደባሳልቆ ውሎ ወይም አድሮ አያውቅም፤ ዘፍ. 1፡14-19። እንደዚሁም እግዚአብሔርና ዲያብሎስ፡ ጣዖትና ክርስቶስ፡ እውነትና ሐሰት፡ ጽድቅና ጋጢአት፡ እምነትና ክሕደት አብሮና ተሰማምቶ በእንድ ሊኖር የማይችልና የማይሆን ነገር ነው፤ 1ቆሮ. 10፡18-22 2ቆሮ. 6፡14-18።

የሰው ልብ ግን የመንፈስ ቅዱስ ወይም የመንፈስ ርኩስ ከሁለቱ የእንዱ ማደሪያ ሊሆን ነው እንጂ፡ ባዶውን ሊኖር እንዳልተፈጠረ አስተውል። ችሩ እምነክ ግን፡ «ልጄ ሆይ ልብህን በሞላው እባክህ ሰኔ ስጠኝ» እያለ ይሰምንሃል፤ ምላ. 23፡26፤ ሉቃ. 10፡25-28። አባትህ ሊራክም «ኢትርሳዕ ፈሪሃ እግዚአብሔር፡ ወኢትፀመዶ በክልኤ ልብ።» «እግዚአብሔርን መፍራት አትከንጋ፤ እየተጠራጠርህ እግዚአብሔርን ሁለት ልብ ሆነህ አታገልግለው።» ይልሃል፤ 1፡27-28። ሰሎሞንም «የስነፍ (የጋጥኦ) ልብ በግራው ነው፤ የጠቢብ (የጻድቅ) ልብ ግን በቀኝ ነው።» መክ. 10፡2 ብሏልና፡ መሐሪ እግዚአብሔር ግራውን ሥጋዊውን የሰው ሥርዐትና እርጌ ልማድን አያስተው፡ ቀኝን የማያሳስተውን እውነተኛውን የሕይወት መንገድና የመንግሥተ ሰማያትን በር፡ የክርስቶስን ፍቅርና የሕገ ወንጌልን ትእዛዝ ለማግኘትና ለማድረግ፡ ለመፈጸሙም እርሱ በጋይሉ ይርዳህ፤ አሜን፤ ዮሐ. 10፡1-15፤ ይሁ. 20-25።

ወንድሜ ሆይ! «ማንም ከላይ ካልተወለደ የእግዚአብሔርን መንግሥት ሊያያት የሚችል የለም።» ዮሐ. 3፡1-15። «በክርስቶስ የሚኖር ሁሉ እርሱ ዐዲስ ፍጥረት ነው፤ እርጌው ሥራ ፈጽሞ

ሄደ! እነሆ ሁሉ ታደሰ።» 2ቆሮ. 5+17 የተባለውን ቃል አትርሳ። ሰው በእንጂራ ብቻ እንደማይኖር አስተውል! እውነተኛውን የነፍስ ምግብ ቅዱስ መጽሐፍን አዘውትረህ አንብብ! ማቴ. 4+4።

ባትሰለች ብሉይና ሐዲስን በትጋት መርምር። ደጋጎቹ ቅዱሳን ሰዎች እንዳሉት አንተም «ቃልህ ለጉርርዬ ምንኛ ጣፈጠው! ከማር ይልቅ ሰላፊ ጣመው! በትእዛዝህ ብልህ ሆንሁ! በሰዚህ የሐሰትን መንገድ (መጻሕፍት) ሁሉ ጣህ! የእግዚአብሔር ሕግ ፍጹም ነው! የእግዚአብሔርም ምስክር የታመነ ነው! የእግዚአብሔር ሥርዐት የቀና ነው! የእግዚአብሔር ትእዛዝ ጥሩ ነው! ዐይነ ልቦናም ያበራል! የእግዚአብሔር ፍርሃት ንጹሕ ነው! የእግዚአብሔር ፍርድ እውነተኛ ነው! እጅግ ከጠራ ምዝምዝ ወርቅ ይልቅ ይወደዳል! ከማር ወሰላ ነጠብጣብም ይጣፍጣል! ኦርሱንም በመጠበቅ እጅግ ብዙ ጥቅም ይገኝበታል።» እያልክ ድምፅህን እንደመለከት ከፍ አድርገህ ቃሉን ብቻ ሁል ጊዜ ሳታፍር መለከር! መዝ. 19+6-11! 119! 103! 104! ሉቃ. 24+46-48! የሐዋ. ሥራ 1+8! ኢሳ. 58+1።

ወንድሜ ሆይ! የዚህ ሕግ መጽሐፍ ከአፍህ አይለይ፥ ነገር ግን በቀንና በሌሊት አንብበው! ኢያ. 1+6-9። በእግዚአብሔር ሕግ ደስ የሚለው፥ ሕጉንም ብቻ በቀንና በሌሊት የሚያስብ ሰው «ብፁዕ» የሚባል ስም እንደተሰጠው የተረዳህ ሁን! መዝ. 1+1-3። በሰው (በፍጡር) የሚታመን ሰው «ርጉም» ነው ተብሏል። በእግዚአብሔር ብቻ የሚታመን ሰው ግን በውሃ አጠገብ እንደተከለሰች ዛፍ ሆና፥ ሁል ጊዜ ለምልሞ የመንፈስ ፍሬ ከማፍራት ለለማያቋርጥ «ቡሩክ» ነው የሚባል ስም ተቀብሏልና፥ አንተም እንደዚህ አንድ ጌታህን ኢየሱስን ብቻ አምኪ ብትከተለው ብፁዕና ቡሩክ የሚባል ስም ለማግኘት የበቃህ ትሆናለህ! ኤር. 17+5-8።

ልቦናዊ ዐይንህን በቃለ እግዚአብሔር ፋና አብርተህና ተኩለህ፥ ማንበብና ማስተዋል በሚባል ልዝብ መድኃኒት እየቀበህ፥ አሮጌና ሻካራ ዝገቱን አስወግደው። ኢየሱስ የጸጋ ብርሃኑን ይዞ በልብህ ደጅ ቁሞ ሁል ጊዜ ክፈትልኝ እያለ ይመታዋልና፥ ቶሎ ብለህ የእርሱ ድምፅ መሆኑን ለይተህና አስተውለህ፥ በእምነትም ከፍተህ ዛሬ አስገባው! ዮሐ. 10+1-4! 14+23! ኤፌ. 1+15-18! ራእ. 3+14-22።

ወደ ሰማያዊቱ ኢየሩሳሌም የሚወስድ (የሚያስገባ) እውነተኛ መንገድ መድኃኔ ዓለም ኢየሱስ ብቻ መሆኑን በጊዜውም አስጊዜውም ለሁሉ ንገር። ክርስቶስን ማመኑ ብቻ አይበቃህም፥ ስለ

ስሙ ደግሞ መከራ መቀበል ይገባሃል! ፊልጵ. 1+27-30! 2ጢሞ. 4+2።

ወንድሜ ሆይ! እነርሱ ከዓለም ናቸው! ስለዚህ የዓለምን ነገር ይናገራሉና ዓለም ይለማቸዋል። እኛ ግን ከእግዚአብሔር ነን፥ እግዚአብሔርን የሚያውቅ ይለማናል! ከእግዚአብሔር ያልሆነ ግን አይለማንም! የእውነቱንና የሐሰቱን መንፈስ በዚህ እናውቃለን! 1ዮሐ. 4+1-6።

እኛ ግን የሃይማኖት መንፈስ የሆነ አንድ መንፈስ ብቻ አለን! «አመንሁ ስለዚህም ተናገርሁ።» መዝ.116+1 እንዳለ፥ እኛም እናምናለን! ስለመንም እንናገራለን! 2ቆሮ. 4+13።

እኛ ግን በሚድኑቱና በሚጠፉቱ መካከል የክርስቶስ ሽቲ ነን። የእግዚአብሔርን ቃል ከሌላ ጋር እንደሚቀላቅሉ ብዙ ሰዎች ለይደሉንም! 2ቆሮ. 2+15-17።

እኛ ግን አካሄዳችን ምንም በሥጋ ቢሆንም፥ በሥጋ ስልት እንዋጋም! የምንዋጋበት ጋሻና ጦር ግን የእግዚአብሔር ኃይል ነው። በእርሱም ጽኑ የሆነ አምባ እያፈረስን፥ በእግዚአብሔር ዕውቀት ላይ የሚታበየውን ሐሳብና ትምህርት፥ የዚህ ዓለም ጥበብንም ሁሉ ለክርስቶስ ወደ መታዘዝ እንማርክበታለን! 2ቆሮ. 10+1-8።

እኛ ግን የእግዚአብሔር ልጅ መጥቶ ዕውቀቱን እንደ ሰጠን እናውቃለን። በእውነተኛው በልጁ በኢየሱስ ክርስቶስ ብቻም እንናራለን። እውነተኛው አምላክ፥ የዘለዓለምን ሕይወት የሚሰጥ፥ ኃጥኣንን በደሙ አንጽቶ ወደ እባቱ ቤት መንግሥተ ሰማያት የሚያስገባ እርሱ ብቻ ነው። እኛ በኃጢአታችን እየተናዘዝን ብንጠብቀው (ብንቁየው) እርሱ በተገለጠ ቀን እናፍርም! 1ዮሐ. 1+8-10! 2+1-6! 5+20-21።

እኛ ግን ክርስቶስ ጌታችንን ብቻ እንጂ ራሳችንን የምንሰብክ ለይደሉንም! ወንጌላችንም ለጊዜው የተሰወረች ብትመሰል፥ ለሚጠፋት ብቻ የተሰወረች ትመሰላቸዋለች እንጂ አምነው ለሚድኑባትስ የተገለጸች ናት! 2ቆሮ. 4+1-12።

እኛ ግን በእውነተኛው በክርስቶስ ፍቅር ብቻ እንናራለን እንጂ፥ አንድ ሕፃናት የዓለም ሞገድ ወዲህና ወዲያ የሚያመለልለውን፥ ሰዎች የፈጠሩትን የሐሰትና የተንኮል፥ የጥፋትና የማታለል ትምህርት የተዘነቀበትን አልተከተልንም! ኤፌ. 4+13-24።

እኛ ግን ነፍሳቸውን ለማዳን ከሚያምኑት ነን እንጂ፥ ወደ ጥፋት ከሚሄዱት ጋር አይደሉንም! ዕብ. 10+35-39።

እኛ አብ ልጁን የዓለም መድኃኒት ይሆን ዘንድ እንደላለው አይተንና እምነን እንመለከራለን፤ 1ዮሐ. 4፡14።

እግዚአብሔር አንድ ነው፤ በእግዚአብሔርና በሰው መካከል ያለው አማካኝም (መካከለኛ) አንድ ብቻ ነው፤ ኦርሱም ሰው የሆነው ጸድቅ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው፤ 1ጢሞ. 2፡1-7።

ሥጋዊ ነገር ብቻ ማወቅ ሰጥቂት ጊዜ ይጠቅማል፤ ተስፋ ያለውን የወንጌልን አምልኮ ዐወቆና መርጦ መያዝ ግን፥ በሁለቱ በዚህና በሚመጣው ዓለም ነዋሪ የሆነ ዘላለማዊ ደስታ ያለው ሕይወትን ያስገኛል፥ ያሳጣልም፤ 1ጢሞ. 4፡8-16።

እኛ ግን ለአይሁድ ዕንቅፋት፥ ለእስላም ስንፍና የሆነውን የተስተላለፈውን ክርስቶስን ብቻ እናስተምራለን። በእምነትና በዐዲስ ልደት ለተጠሩት ሁሉም ክርስቶስ የእግዚአብሔር ኃይልና ጥበብ መሆኑን እምነን እንመለከራለን፤ 1ቆሮ. 1፡18-31።

እግዚአብሔር የተወለደ ሁሉ ዓለምን ያሸንፋል፤ እኛም ዓለምን የምናሸንፍባት መሣሪያችን የወንጌል ሃይማኖታችን ብቻ ናት፤ 1ዮሐ. 5፡1-5።

ስለዚህ ለሰው ሁሉ፥ ይልቁንም ለሚያምኑት የሚያድነውን ሕያው እግዚአብሔርን ብቻ እምነን ስለአስተማርን እየተሰደብን እንደከማለን፤ 1ጢሞ. 4፡10።

እኛ ዐውቀን እመንን፤ እግዚአብሔር ፍቅር ነው፤ ፍቅሩንም የሚያስረዳን አንድ ልጁን ስለ ኃጢአታችን ማስተሰረድ እንዲሆን መላኩ ነው፤ በልጁ ያመነም አይኩነንም፤ ዮሐ. 3፡16-21፤ ዮሐ. 4፡7-21።

እኛ ግን ቅዱሳት መጻሕፍትን የመሠረታቸው (የጀመራቸው) ሙሴና የፈጸማቸው ዮሐንስ ወልደ ነጉድጓድ ሁለቱ በመንፈስ ቅዱስ ተመርተው፥ «በዚህ መጽሐፍ ላይ ከቶ እንዳች ስትጨምሩ፥ ወይም ስታጉድሱ፤ ቀኝ ወይም ግራ ስትበሱ፤» ብለው እንደ አስተማሩን ዐጠረ ብለን ልንቀጥልበት፥ ረዘመ ብለንም ልንቀንስለት ከቶ የማይገባንና ሐሳባችንም ያይደለ ነገር ነው፤ ዘዳ. 4፡1-2፤ 12፡32፤ ኢያ. 1፡1-9፤ ምላ. 30፡5-6፤ ኢሊ. 30፡21፤ ራኢ. 22፡18-21።

ወንድሜ ሆይ! የከበረውን ከተዋረደው፥ እውነቱን ከሐሰት መርምረህና ለይተህ ያዝ፤ እነርሱ ወዳንተ ይመለሱ፤ አንተ ግን ወደ እንግዳይቱና ወደ ጠማማይቱ ትምህርት (ሃይማኖት) አትመለስ፤ ኤር. 15፡19፤ ዕብ. 13፡9። መንፈስን (ትምህርተ

ሃይማኖትን) ሁሉ ሳትመረምር እትመን፤ 1ዮሐ. 4፡1-6። ሁሉን መርምር፤ ከፋውን የማይረባውንና የማይጠቅመውን እየተውህ እግዚአብሔር የሚደሰትበትን መልካሙን ነገር ብቻ ያዝ፤ ፊልጵ. 1፡10።

ሃይማኖትህ በእግዚአብሔር ኃይል እንጂ በተጥበብ ሰብእ (በሰው መጠበብ) የተሠራ እንዳይሆን አስተውላህ በመንፈስ መርምረው፤ 1ቆሮ. 2፡5።

ማንም በመንፈስ ቅዱስ ተመርቶ ካልሆነ ኢየሱስ ጌታ ነው ለማለት እይችልም፤ 1ቆሮ. 12፡3-7።

መንፈሳዊ ሰው ሁሉንም ይመረምራል እርሱ ግን በማንም እይምረመርም፤ 1ቆሮ. 2፡10-16።

ወንድሜ ሆይ! የሃይማኖት አባቶቻችን አብርሃም፥ ይሥሐቅ፥ ያዕቆብ፥ ነቢያትና ሐዋርያት የሄዱበት እውነተኛው የሕይወት መንገድ የትኛው ነው ብለህ፥ ብሉይና ሐዲስን ብቻ ጠይቅ፤ እጥብቀህ መርምር፤ እነርሱም በመለኮቱህ ሂደ፤ ለነፍሱህም ዕረፍትን ታገኛለህ፤ ኢሊ. 30፡21፤ ኤር. 6፡10-16፤ ማቴ. 11፡28-30፤ ራኢ. 6፡9-11፤ ኤፌ. 2፡18-22።

ልሁን ግን ሦስት ነገሮች አሉ፤ ሃይማኖት፥ ተስፋ፥ ፍቅር፥ ከነዚህ ሁሉ የምትበልጠው ግን ፍቅር ናት፤ 1ቆሮ. 13፡13።

መንፈስ ቅዱስ ለእብያተ ክርስቲያናት ምን ብሎ እንደሚናገር ጆሮ ያለው ይሰማ፤ ማቴ. 13፡1-9፤ ራኢ. 3፡6።

ወንድሜ ሆይ! የነገሩን ፍጻሜ ለማ፤ እግዚአብሔርን ፍራ፥ ትእዛዙንም ጠብቅ፤ መክ. 12፡13። እርሱ ካዘዘው አትጨምር፥ ወይም አታጉድል፤ ዘዳ. 4፡2፤ ራኢ. 22፡18-19። በደስታ ጊዜ ገዝን፥ በጥጋብ ጊዜም ረጋብ፥ በብርሃን ጊዜ ጨለማ፥ በንዑ (ወደ እኔ ኑ በሚለው) ፈንታም ሐሩ (ከእኔ ዘንድ ሂዳ የሚለው) መኖሩን ዘወትር ዐሰብ። ይህ ሁሉ ከፊትህ ይጠብቅሃል፤ ሱቃ 6፡20-25፤ መክ. 11፡8፤ ማቴ. 25፡34-46። ሰው በእንጀራ ብቻ እይኖርምና፤ ማቴ. 4፡4። የእግዚአብሔር ትእዛዝ እንደ መስተዋት ከዐይነ ልቦናህ ዘወትር እይለይህ፤ ተመገበውም፤ ዘዳ. 6፡1-9፤ ምላ. 3፡1-26።

መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የተሰወረውን ነገር (በ ወይም ክፉ)፥ በግልጥ ሊፈርድና ለሁሉም ለእያንዳንዱ ዋጋው እንደ ሥራው መጠን ሊሰጥ እስኪመጣ ድረስ፥ አንተ ግ ያለነውርና ሐሜት እንድትገኝ ራስህን በፍቅረ እግዚአብሔር ባንጽሕና ከክፉ ሁሉ ጠብቅ፤ 1ተሰ. 5፡23፤ ይሁ. 21። ክርኩስ

ጥቅም ከሌለው ከምናምን ነገር በሐሰትም ዕውቀት ወይም ሲቅነት (ፊሎሶፊያ) ከሚባለው መከራከር ራቅ፤ 1ጢሞ. 6+8።

እግዚአብሔር እምላካችን የዚህን ዓለም ኃያላንና እኛ ጠቢባን ነን የሚሉትን እንዲያሳፍር ብሎ፤ ገሮችና የዋሆችን፤ ሰነፎችና ደካሞችን እንደመረጠ እስተውል፤ 1ቆሮ. 1+18-31፤ ጥበብ ከበዛ ዘንድ ገዘንና ድካም ይበዛልና፤ መዝ. 1+16-18፤ ነፍስና ሥጋ የሚድኑበት፤ ተጠምተው የሚረከቡት፤ ደስታና ዕረፍትን የሚሰጥ የሕይወት ምንጭ ምሳ. 14+27፤ ስጥበብ መጀመሪያውና መጨረሻው የሆነ የክርስቶስ ተማሪ ለመሆን በውድ ተጠምዶ፤ ዳግም በቃሉ ወንጌሉ ተወልዶ ሕያው እግዚአብሔርን መፍራት ብቻ ትልቅ ጥበብና ማስተዋል ነው፤ ኢዮ. 28+28፤ ምሳ. 2+1-9፤ 14+27፤ ዮሐ. 6+45፤ መዝ. 111+10።

የክፋት ሥር ሁሉ ገንዘብን መውደድ ስለሆነ፤ ብዙ ሰዎች ከእግዚአብሔር ይልቅ ገንዘብን ሲወዱና አለቅጥ እያከማቹ ልባቸውን ሲጥሉበት መዝ. 62+10፤ በብዙ ፈተናና የሞት ወጥመድ ተይዘው ጠፉ። ከሃይማኖትም ተሳይተው ራሳቸውን ወደ ብዙ ገዘን እስገቡ፤ 1ጢሞ. 6+7-16። ልጆቹ ሆይ! በሀብት (በገንዘብ) ለሚታመኑ ወደ እግዚአብሔር መንግሥት ይገቡ ዘንድ እንዴት ይጨንቃል፤ ማር. 10+17-25።

የእግዚአብሔር ስው ሆይ! እንተ ግን ከዚህ ሁሉ ሽሽ፤ ምግብ ዕለትና ልብስ ዓመት ካገኘህ፤ በእምልኮና በጽድቅ፤ በፍቅረ እግዚአብሔርና ፍቅረ ቢጽ (የባልንጀራ ፍቅር)፤ በትዕግሥትና የውሃት እየተመላለሰህ ራስህን በዓለም ላይ ካለው ርኩሳትና ስለት በንጽሕና እየጠበቅህ ያዕ. 1+27፤ ለዘለዓለም የማይጠወልገውን የድል ዘውድ እንድትቀበል እውነተኛውን የሃይማኖት ገድል ተጋደል፤ 1ጢሞ. 6+11-12። እንደ እውነተኛው የክርስቶስ ወታደር መከራ ተቀበል፤ በሁሉም ንቃ፤ 2ጢሞ. 2+1-13፤ 4+1-8።

መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻውን የእድገት (የማዳን) ችሎታ ያለው ራእ. 7+12፤ 12+10፤ የነገሥታት ንጉሥ፤ የጌቶችም ጌታ ዘዲ. 10+16-22፤ እርሱ ብቻ የማይሞት ራእ. 1+13-18፤ ሰው በማይቀርበው ብርሃን የሚኖር፤ ብቻውን ክብርና ጽንዓት ያለው እርሱ እስኪመጣ ድረስ፤ የልብህን ወገብ ታጥቀህ፤ በተስፋ ነቅተህ፤ መብራትህን አብርተህ፤ ጌታ ሆይ! ኢየሱስ ና፤ መንግሥትህ በቶሎ ትምጣልን፤ ብለህ እየጸለይህ እርሱን ብቻ መቄየት (መጠበቅ) ይገባሃል። ከእምላካችን በቀር ሌላ መጠጊያ ማነው? 2ሳሙ. 22+32፤ መዝ. 18+1-6፤ ሉቃ. 12+35-48፤ 1ጢሞ. 6+1-21፤ ጸጋው ከሁላችን ጋራ ይሁን፤ አሜን።

መንፈሳዊ ምክር ለመንፈሳውያን

ሮሜ 8+1-10፤ 1ቆሮ. 2+4-16፤ ገላ. 5+16-25።

1. ጉሥዐ ልብየ ቃለ ሠናየ
ርኅብኩ ጽድቀክ ክርስቶስ እምላኪየ
ቶት ብዬ ጭረሰሁት ዳዊትን በቃልየ፤
2. እድገት እያልኩኝ እስከ ነቢያት
ብደግም ብደግም ቀንና ሌሊት
ርዳኝ የኔ ጌታ እኔ ብታክት
ኃጢአቴ ብዙ ሥራዬ ክፋት
እንተ ልትሰጠኝ የይለፍ ስርየት
ድምፅህን እንድሰማ ቃለ ብሥራት
ዋ፤ ብዬ ነገርኩህ እምላክ ምሕረት፤
ሉቃ. 18+9-14።
3. ያገር ልጆች ለሙኝ ትንሽ ልምከራችሁ
ክርስቶስን እመኑ ፍጡራን ትታችሁ
ቅን መንገድ እርሱ ነው ሂዱበት ተግታችሁ
እምነትና ተስፋን ምርኩዝ አድርጋችሁ
መገሥገሥ ይበልጣል በእግረ ልቦናችሁ፤
በሃይማኖት ጉዳይ ለምን ተጣላችሁ
አንድ ፀሐይ ብቻ ተሰቅሎ በዓይናችሁ
ክበቡን መቀቱን ብርሃኑን እይታችሁ
ሦስት አካል አንድ እምላክ እድንቁ እባካችሁ
መጽሐፍን መርምሩ በውል ጠንቅቃችሁ
በከንቱ ክርክር ምንም እይጠቅማችሁ፤
1ቆሮ. 2+10፤ 1ጢሞ. 6+20።
እውነትን ለማግኘት ፈልጉ ሁላችሁ
የልባችሁን ወገብ በእምነት ታጥቃችሁ
1ተሴ. 5+21፤ 1ጴጥ. 1+13።
ወንጌል ተመገቡ ኃይል እንዲሆናችሁ፤
ሮሜ 1+16።

ተነሡ ገሥግሡ በእንድነት ሆናችሁ
እንዴት ወደ ኋላ መቅረት መረጣችሁ
አጉል መቀመጡ ምንም እይረባችሁ
ተዉ አታላዝኑ ርኅሩኅ እምላካችሁ
ክርስቶስ ሲመጣ ሐሩ (ሂዱ) እንዳይላችሁ

ትእዛዙን ፈጽሙ በመሉ ልባችሁ፤

ማቴ. 19፥16-19፤ 25፥35-46።

4. ሃይማኖትም ቢባል አንድ ነው ነገር
ዋሽቼም እንደሆነ መጻሕፍት ይመስክሩ
አምላክና ወንድም ሁለቱን አፍቅሩ
በምድር ታዘዙት በሰማይ ልትከብሩ
መጻሕፍት እንበቡ እባካችሁ ተማሩ
ብሉይና ሐዲስ ለሃይማኖት ሥሩ፤
ማቴ. 22፥35-40።

5. ተዋሕዶ ቢባል በክንቱ ውሸት
ጸጋ ቅብዓት ቢባል በክንቱ ውሸት
ክኒሣ ካቶሊክ በክንቱ ውሸት
አይሁድ እስላም ቢባል በክንቱ ውሸት
አድቬንቲስት ጅሆቫ በክንቱ ውሸት
አይፈርድም በጅምላ ለአንድ ሰው አንዲት+
እኔስ የመረጥሁት የተረዳሁት
ስድስት ከወንጌል ዐሥር ከአራት
እነዚህን አጽንቶ በልብ በእንደበት
ጠንቅቆ መያዝ ነው ሳትጉድል አንዲት
አፍቅር ቢጸክ ዘውደ ሃይማኖት
አምነት አሉምግባር ይእቱ ምጧት፤
ያዕ. 2፥10-17፤ ዮሐ. 2፥4።

6. በአፍ ብቻ አይሆንም በልብ እንመን
አበባና ቅጠል መልክ ብቻ ይዘን
ፍሬ ካላሳየን ቁርጠ እንዳይጥለን
ማዘን መሥራት ዛሬ መሳደብ ትተን
ምግባር ይገልጻል ሃይማኖት ካለን
እባካችሁ እንምክር በአንድነት ሆነን
መለያየት ትተን ትምህርተ ሰይጣን
ክርስቶስ ጌታችን አንድ ልብ ይስጠን፤
ሮሜ 15፥5-7፤ 1ቆሮ. 14፥33፤ ዕብ. 3፥13።

7. የክርስቶስ ዐዋጅ ወንጌሉ ብቻ ነው
የሚፈርድብንም ወንጌሉን ገልጦ ነው
አዋልድ የሚሉት የሰው ፈጠራ ነው
ገድል ድርሳን መልክዕ እንግዳ ብቻ ነው
ለምስክር ካልበቃ ጥቅሙ ለምንድር ነው?
ወሬ ቢሰበሰብ ገለባ ማለት ነው
የሚበላ ፍሬ ብሉይ ከሐዲስ ነው

አይቀነስበት አይጨመርበት በቂ መድኃኒት ነው
ከጠገቡ ወዲያ ቢበሉ ርኩሳት ነው
በቃን! ብላችሁ የማትጠግቡ ምነው?

ሕዝ. 16፥28-34፤ ኢሳ. 56፥10-12።

8. ደግሞም አስከትለው ጽፈው ሐዋርያት
አትጨምሩ እያሉ በቃል በውግዘት
ነቢያት ሐዋርያት የተናገሩት
፹ወጪ ነው የሠለስቱ ምእት
እኔን ግን ባታምኑኝ ፍትሐ ነገሥት
አማጥኛለሁኝ አሁን እንድታዩት
እንቀጽ ሁለተኛ በእንተ መጻሕፍት
ብሉይ ሐዲስ ብቻ አምላካውያት
ገድለ ጠቃሽ ተብሎ ሲሰደብ ከጥንት
አዋልድ አታስገቡ ከቤቱ ቅድስት
ገለባ ከስንዴ የሰው አንድነት
ለሰው ምግብ አይሆን ብቻ ለእንስሳት
ኤር. 23፥28፤ ገላ. 6፥12።

9. ወንጌል እያነበቡ መስማቱን እየጠሉ
ለምን ስበሰቡት የማይጠቅመውን ሁሉ
እውነትና ሐሰትን እየቀላቀሉ
ገድል ድርሳን መልክዕ ተአምርም ሲሉ
ፍሬ አይገኝበት ሲያነቡት ቢውሉ፥
በጠላ ይጸድቃል ሕግ አፍራሹ ሁሉ
እንኳን ሁለት ሦስት ሰባ ስምንት ሰው አርደውና
ቀቅለው ጠብሰውም ቢበሉ
በሕፍነ ማይ ገነት ተከፍቷል እያሉ
ጠላ ለመጣት ሕዝብ እያታለሉ
ሕግን እንዳይጠብቅ ሰውን ለደዱት ወደ ገደሉ
ወሸት ሲያስተምሩ እነ ቄስ በጋይሉ
ዕውቀት በነሰው ሕዝብ ታምነው ይኖራሉ፤
ኢሳ. 29፥9-13፤ ሕዝ. 13፥1-23፤ 34፥1-25።

10. ስሙኝ ወንድሞቼ ያገሬ ልጆች
ዛሬስ ከጨለማ ብርሃን ተለየች
በሰፊድ አእምሮ ትበጠራለች
ትምህርት መድኃኒት ዕውቀት ቀለብ ነች
በጋይሉ ሥላሴ ሕዝብ ዐይን እወጣች
ብርሃን ተወልዶ ጨለማ ሞተች
ዛሬ የምሥራች ኢትዮጵያውያኖች፤

በሙኝ አባቶቹ እናንተ ካህናት
እንዴት እንጥላለን የአበውን ተረት
መጠምጠም ጎሳ ነው ትምህርት ግን በፊት
ፍሬና እብቁ ለምን በአንድነት
ተመዝኖ አያውቅም እውነት በሐሰት
መለየት ይገባል በወንጌል ወንፊት
ካህን አይደለም ወይ ለሕዝቡ መብራት
ለሥራ ታጠቁ ነውር ነው ሐሴት
ወንጌልን ስበኩ የእውነት እውነት
መቅበር አይገባም ትልቁን መክሊት
እንዳይሆን ዋጋችሁ ውርደት ከገፍረት፤

ሚል. 2÷1-7፤ ማቴ. 25÷13-30።

11. እዚህ በአገራችን ነገር ተበላሽቶ
 ግራኝ ያፈረለው መቼ ተተክቶ
 ካህንና መጽሐፍ በአንድነት አጥፍቶ
 ብሉይና ሐዲስ በስተውጭ ቀርቶ
 አዋልድ ፈጠራ አሰቤቱ ገብቶ
 ያልተማረ ሁሉ በዚያው ተመክቶ
 ውሸትን በእውነት ፍሬ ብሎ አጥንቶ
 መሪና ተመሪው ምኑ ተለይቶ
 ድንቅርና ልማድ በጫንቃው አንግቶ
 ዱር ለዱር ይጓዛል ጎዳናውን ትቶ
 መድረሻው ሲኦል ነው ልቡን አመንትቶ
 ወንጌል ነግሮለታል ለሁሉም ፈትቶ፤
 መዝ. 82÷5፤ ማቴ. 15÷14።

12. ያሰፈው አሰፈ ለወደፊቱ ግን
 ምክር ያስፈልጋል የሚሻለውን
 ሰባራና ደገና አንድ ላይ ሆነን
 ምንም እንሠራ ካልተለያየን
 ማቴ. 10÷33-38፤ 2ተሰ. 3÷6።
 መንገዱን እናብጅ ለመጪው ዘመን
 የእኛስ መቸም ሆኗል ለልጆቻችን
 ጠንካራ መሠረት እንጣል አሁን
 ዛሬ እናላያቸው ክርስቶስ ማእዘንን
 በቤታችን ያስ ጳጳስም አቡን
 ለነገ ብንል ግን ቃሉ እንዳይነቅፈን
 የዐላማችን ለንደቅ በዐዲሱ ዘመን
 ተርትሮ ማንበብ ነው አሁንም አሁን፥
 ብዙ ጥቅም አለው የጠቅል ሚዛን

ለተቀባው ንጉሥ ዕድሜ እየለመን
 ትምህርት እንመገብ ጤና እንዲሆንን
 መጽሐፍን እንመርምር ለማወቅ ሐቁን
 ለሥራ እንታጠቅ ጊዜ ሳይመሸብን
 ዐጭር ሱሪ ጁባ ድርቡ መነን
 በጣም ያስፈልጋል ላዲሱ ዘመን
 ወታደር፥ ነጋዴ፥ ገበሬም ካህን
 በፍቅር እንሥራ ፈጣሪን እምነን
 እምላክ ይጠብቀው ኢትዮጵያዊውን
 በቃለ መላእክት አሜን ወአሜን
 ጸረ እምላክ ይባላል ውሸት የሚያምን
 ሮሜ 1÷25፤ 1ዮሐ. 2÷18።

13. ምን ይጠቅማል ክቶ ወዳጆች ቢያበዙ
 የጥፋት ጎዳና ለባዕድ (ቢያመልኩ) ቢገዙ
 ነቢያት ተናግረው ሐዋርያት ወገዙ
 ክርስቶስ ብቻ ነው የነፍስ አበጋዙ
 ሌሎች አትጨምሩ እርሱን ብቻ ያዙ
 ምንም አይጠቅማችሁ አማልክት ቢበዙ፤

ዘዱ. 32 16።

ተግሣጽና ምክርን ፈልጋችሁ ግዙ
ከእኛችሁ አትለዩት በኪሳችሁ ያዙ
ለንብቡ መርምሩ ዛሬስ አትፍዘዙ
በነፍሳችሁ ጉዳይ እንዳትገበዙ
ዘየሕምን በወልድ ይበቃል ለብዙ
ከባሕር ይሰፋል ጸጋውና ወንዙ
ቅዱና ጠጡለት በጥም ሳትያዙ፤

ኤር 2÷13፤ ዮሐ.4÷10-14።

ከቤቱ እንድትገቡ መንጋው እንድትበዙ
 በምድር ላይ ፈሷል የክርስቶስ ወዙ፤

ሉቃ. 22÷39-44።

ግርማዊ ጃንሆይ መልካም ጌታ ያዙ
 ምስካዩ ጎዙናን የዓለም አበጋዙ
 ስለጠበቁለት ሕጉን ክትእዛዙ
 መልሶ አመጣቸው አገራቸውን ገዙ
 የሱስን ብቻ እመኑ ወዳጆች አታብዙ
 መድኃኔ ዓለም ነው ለዲያብሎስ መርዙ
 ሆሴ. 13÷14፤ 1ዮሐ. 3÷8።

14. እምልኮ ወለጊድ ለእምላክ ባሕቲቱ
 ተብሎ የተጸፈውን ብትመለከቱ

ይገርማል ይደንቃል በውል ካሰቡት
 ዕንጨትና ደንጊያን ማምለክ በምውቱ
 ፈጣሪ ይቈጣል በእነዚህ ሁለቱ
 እሱን ብቻ እመኑ ተዉ አታመንቱ
 እገው አገዋሁ ኢያድኅን ሎቱ
ንጉሥ በመንግሥቱ ጉልማሳ በሚሰቱ
ልምላክ ቀናኦ ነው ይልቅ ከሁሉ
ለልምላክ ልብ መቅደሱ ማገደሩና ሚሰቱ
ሌላውን ማምለክ ነው የሚሆን ዝመቱ
ተዉ ተመሰሱ በከንቱ አትመቱ
ኢየሱስን ያዙ ጽልሁት ዘላለቡቱ
እውነተኛ አማላጅ የሰጠን አባቱ
 ዮሐ. 6÷27-40፤ 17÷1-26፤ 1ዮሐ. 2÷1፤
 ራኡ. 1÷5-8፤ ዘዳ. 4÷24፤ ኢሳ. 58÷3-10፤
 ኤር. 2÷17-25፤ ሕዝ. 16÷1-63፤ 23÷1-49፤
 ሆሴ. 2÷1-15።

15. ሃይማኖት አንድ ነው ብዙ ዐይነት ያይደለ
 የግል ጉዳይ ነው የተሰተካከለ
 ሁሉ ሰው ይወቀው ሞኖፖል ከሌለ
 በክርስቶስ መንግሥት ባሪያ ጨዋ የለ
 ይተርጉም ይለማ ጳውሎስ እያለ
 ነጻነት ካገኘ ይምረጥ የተሻለ
 የብዙ ሰው ሐሳብ በጽሑፍ ካልበቀለ
 እናገኝም ፍሬ ወርቅን የመለለ
 ነጻነት ነጻነት ይሞክራሊ እያለ
 ሰሜቱን ለመግለጽ ሁሉም ተቃጠለ፤
 1ቆሮ. 14÷6-12፤ 1ተሲ. 5÷21።

16. ከፍ ባለ ሥፍራ ይለበክ ወንጌል
 የዓለም ብርሃን ነው የክርስቶስ ቃል
 የተራራ መንደር ሲለወር አይችል
 ተቀብሮ ቢቀመጥ ያ መክሊት ቊልቊል
 ሳይረባ ቢቈየው አንድ ሳያክል
 ጌትየው ሲመጣ ከመ ነበልባል
 በሥራው ላይ እንዲህ ካገኘ እንዘህላል
 ለሠራተኞቹ በሚያሰቁጣ ቃል
 ከማይጠፋ እሳት ከማይሞተው ትል
 ሑሩ ካለ አይራራም ይለዳል ሲእል፤
 ማቴ. 25÷13-30።

የነገሩን ፍጻሜ እንስማ፤ እጅግ የተወደዳችሁ የክርስቶስ
 ወገን የሆናችሁ፤ ለወንጌሉ ብቻ የተለያችሁ ፍጹማን ክርስቲያኖች
 ሆይ! በሙሉ ልባችሁ ወደ እግዚአብሔር የምትመለሱና የምትጸጹቱ
 ከሆናችሁ፤ እንግዶች አማልክትንና (አሥታሮትን) የማይጠቅም
 አሮጌ ልማድን ከመካከላችሁ አርቃችሁ፤ ዐዲስ የሕይወት ቀምበር
 ቃለ ወንጌሉን ብቻ ተሸከማችሁ ልባችሁን ወደ እግዚአብሔር
 አቅኑ፤ እርሱን ብቻም አምልኩ፤ 1ሳሙ. 7÷1-12፤ ማቴ. 11÷28-
 30፤ 21÷35-40።

አሁንም እግዚአብሔርን ፍሩ፤ በፍጹምና ባልተከፋፈለም
 እውነተኛ ልብ አምልኩት። አባቶቻችሁ በዱሮ ዘመን ያለዕውቀት
 ሲያመልኩአቸው የነበሩትን ጣዖታትን፤ ፍጡራንን (አዋልድና
 ዐውደ ነገሥትን የማታለያና የሐሰትን መጸሕፍት) ከመካከላችሁ
 አርቃችሁ እግዚአብሔርን ብቻ አምልኩ። እግዚአብሔርን ማምለክ
 ቢከፋችሁና ደስ ባይላችሁ ግን የምታመልኩትን ዛሬ ምረጡ፤ እኔና
 ቤተ ሰዎቼ ግን እግዚአብሔርን ብቻ እናመልካለን፤ ኢያ. 24÷14-
 25፤ ሕዝ. 20÷13።

መንፈስ ቅዱስ ለእርሱ ለብቻው የሚታዘዝና እርሱን ብቻ
 የሚያመልክ ብሩህ እእምሮ ይስጠን፤ አሜን።

ኢትዮጵያ አገሬ ሆይ! እንግዲህ የእግዚአብሔርን
 የእምላክህን ሕግ፤ ትእዛዙንና ፍርዱን ጠብቅ፤ በልብህም እጽንተህ
 ያዝ፤ በመንገዱም ሂድ። አሁንም ቃሉን ብትሰማ፤ ኪዳንንም
 ብትጠብቅ፤ ለእርሱ ከአሕዛብ ሁሉ በላይና የተመረጠ ርስቱ
 ትሆንለታለህ፤ ዘፀ. 19÷1-6፤ ዘዳ. 7÷1-15፤ 8÷1-11፤ 26÷16-19።

ለእምላክህ ባትታዘዝ፤ እምቢ ብትል፤ በቃሉ ላይ ብታምፅና
 ኪዳንን ብታፈርስ ግን፤ የእግዚአብሔር አፍ ተናግሯልና በይፍና
 መቅሠፍት ይበላሃል፤ ኢያ. 36÷7-12፤ ኢሳ. 1÷18-20፤ ዘዳ. 28÷1-
 68።

እናንተ የሐዲስ ዘመን ልጆች ሆይ! እግዚአብሔርን
 ከመከተል ፈቀቅ አትበሉ፤ እግዚአብሔርን በፍጹም ልባችሁ
 አምልኩት እንጂ ከቶ አትፍሩ። ወደማይረባችሁና ወደማያድናችሁ
 ልማድ አትመለሱ፤ ከንቱ ነገር ምናምን ነውና ከእምላካችሁ ፊት
 አትራቁ፤ በክርስቶስ ደም ብቻ ታረቁ፤ እግዚአብሔርን ብቻ ፍሩ፤
 በእውነትም ከእልባችሁ ሁሉ ተገዙለት፤ የእግዚአብሔርን ትእዛዝ
 ብትሰሙና ብትገዙለት፤ እምላካችሁን ብቻ ብትከተሉ በዘመናችሁ
 ሁሉ መልካም ይሆንላችኋል። የእግዚአብሔርን ነገር ባትሰሙና
 በቃሉ ብታምፁ፤ ብታቃወሙትና ከፋ ብትሠሩ ግን እናንተ
 ከነንጉሣችሁ ትጠፋላችሁ፤ 1ሳሙ. 12÷1-25፤ 1ነገ. 9÷1-9፤ ዘዳ.
 28÷1-68፤ 30÷1-20።

ሕዝቤ ሆይ

እግዚአብሔር የሰላም አምላክ ጌታችን ኢየሱስን የበጎች ጠባቂዎች እለቃ ክምጧታን ያስነሣ፤ እርሱ በዘላለማዊ የሥርዐት ደሙ በመልካም ሥራ ያጽናችሁ፤ በፊቱም ደስ የሚያስኘውን የምታደርጉ ያደርጋችሁ፤ ክማወቅ የሚበልጥ የክርስቶስንም ፍቅር እንደታውቁና ፍጹማንም ትሆኑ ዘንድ ይስጣችሁ፤ በክርስቶስ ሃይማኖትና ፍቅር እንታችሁ ሥርና መሠረቱን እንድትይዙና እርሱም በልባችሁ አድሮ እውነትና ሐሰትን ሁሉ ለመለየት እንድትችሉ ጸጋውን አብዝቶ ያፍስስላችሁ፤ አእምሮንም ሁሉ የሚበልጥ የእግዚአብሔር ምሕረትና ሰላም ልባችሁንና ሐሳባችሁን በኢየሱስ ክርስቶስ ይጠብቅ፤ ወንድሞቼ ሆይ! ዓለምና በዓለም ያለውንም ሁሉ እትውደዱት፤ ከዚህስ ይልቅ እውነትና ቅንነትን፣ ጽድቅና ቅድስናን፣ ስምምነትና በጎነትን፣ ንጽሕናና ትዕግሥትን፣ የተወደደ መንፈሳዊ ሥራና አንድነትን አጥብቃችሁ እንድትይዙ ያብቃችሁ አሜን! ዕብ. 13+20-21፤ ኤፌ. 3+14 21፤ 2ኛ ጥ. 1+11፤ ፊልጵ .4+4.9።

ክርስቲያን ተስኝተህ የምትመካበት ዐላማህ መስቀሉ ብቻ የሆነና የሆንክ ሕዝብ ሆይ ዘፀ. 17+15፤ ከሁሉ እስቀድመህ እርስ በርስ በሃይማኖት መከራከርና መለያየትን፣ መጣላትና መበታተንን ትተህ በዘመነ ኦሪት ከረሜነት፣ በዘመነ ክርስቶስም እስላምነት የተባለ ኃይሉን ሰውሮ የሚኖር የሃይማኖት ተቃዋሚ (ተረፈ ግራኝ)፣ በመካከልህ እንደ አሰብህ ዐውቀህ፣ ማንም ሊደፍረው የማይቻለውን ከንድነትና ፍቅር የሚባለውን የወንጌል ጋሻ በእውነት አንግበህ፤ የአሥታሮትንና የመሕርምን ስም አምዘግዝገህ ጥለህ፤ ዛሬ ክርስቲያናዊ መብትህን ነቅተህ ካልዘረጋኸውና ካለበፋፋኸው «እርስ በርሱ የሚከፋፈል ቤትና መንግሥት ይጠፋል እንጂ ከቶ አይጸናም።» ተብሏልና ወዮልህ! ወዮልህ! ወዮልህ! ማቴ. 12+25።

እንደዚህስ ካልሆነ የዮሐስና የአሞን + የሴዴቅያስና የስናክሬም ፍርድ፣ በአንተም ላይ እንደሚፈጸምብህ ነቅተህ ዐስብና ነገሩን ጠርጥረህ ወይም እጥልቀህ መርምረው። ትግሬው ነጋድራስ ገብረ ሕይወት ባይከዳኝ፣ «ጥበብ በጥበብ ካልሆነ በሌላ ነገር ሊታገድ አይቻልም።» ብለዋልና ችላ ሳትል መከላከያውን ዕወቅበት፤ 2ኛ ጥ. 12+17-21፤ 19+36-37፤ 2ኛ ጥ. 24+1-27፤ 33+1-25፤ ኤር. 52+1-30።

እነሆ አስቀድሜ ነገርጋችሁ፤ ማቴ. 24+25።

ይህችን የሚያስተውል አስተዋይ፣ የሚያውቃትስ ማነው? የእግዚአብሔር መንገድ የቀናች ናት፤ ጸድቃን ይሄዱባታል፤ ተላላፊዎችና ሕግ አፍራሾች ግን ይወድቁባታል፤ ሆሊ. 14+9፤ 1ኛ ጥ. 2+6-8።

እነቃቅቶ ላለጀመረኝ አስጀምሮ ላስፈጸመኝ አምላክ ክብርና ስብሐት፣ አምልኮና ስግደት የብቻው ገንዘቡ ነውና ከዛሬ ጀምሮ እስከ ዘላለም ዓለም ድረስ ለብቻው ይሁን! አሜን፣ አሜን፣ አሜን፤ ሮሜ 16+27፤ ይሁ. 26።

ዘመንፈስ ቅዱስ አብርሃ በ1941 ዓ.ም
በኢትዮጵያ ዓድዋ ክተማ ተጻፈ

የሃይማኖቶችን መሠረትና ጸሎት

ሁሉን በሚችል፣ ስማይና ምድርን፣ የሚታየውንና የማይታየውን በፈጠረ በእንድ እምላክ በእግዚአብሔር አብ እናምናለን።

ደግሞም ዓለም ላይፈጠረ አርሱ ብቻውን የእግዚአብሔር ልጅ ሆኖ ከአብ የተወለደ፣ የተፈጠረ ያይደለ፣ ከብርሃን የተገኘ ብርሃን፣ ከእምላክ የተገኘ እውነተኛው እምላክ፣ በባሕርይ ከአብ ጋር ትክክል በሆነ፣ ሁሉ በእርሱ የሆነ፣ ያለ እርሱ የሆነ የሌለ፣ እርሱም እኛን ለሰማዳን ከሰማይ የወረደ፣ በመንፈስ ቅዱስ ሥራ ከቅድስት ማርያም ድንግል ሥጋ ለብሶ ሰው በሆነ በእንድ ጌታ በመድኃኒታችን በኢየሱስ ክርስቶስ እናምናለን። እርሱም ፍጹም ሰው ሆኖ በጲላሞስ ጴጥራን ዘመን ስለእኛ ተስቀለ፤ መከራ ተቀበለና ሞተ፣ ተቀበረ፣ በቅዱሳት መጻሕፍት እንደ ተጸፈም በሦስተኛው ቀን ተነሣ፣ ወደ ለማይም ዐረገ፣ በእባቱም ቀኝ ተቀመጠ፣ ዳግመኛም በሕያዋንና በምዕታን ሊፈርድ በምስጋና ይመጣል፣ ለመንግሥቱም ፍጹሜ የለውም።

ከአብና ከወልድ ጋር አንስግድለትና እናመለግነው ዘንድ ከአብ በሠረጸ፣ በነቢያት በተናገረ፣ እዳኝ ጌታ በሆነ በመንፈስ ቅዱስም እናምናለን። ከሁሉም በላይ በምትሆን ሐዋርያት በሰበሰቧት በእንዲት ቤተ ክርስቲያን እናምናለን። ንጢአትን ለማስተላለፍ በተደረገች በእንዲት ጥምቀትም እናምናለን። ደግሞም የምዕታን ትንሣኤንና ገና የሚመጣውን ዓለም የዘለዓለም ሕይወትንም ተስፋ እናደርጋለን፤ እሜን፤ የቤተ ክርስቲያን ታሪክ 78 242 ተመልከት።

የተነሳሕያን ጸሎት

ቅዱስ ቅዱስ ቅዱስ እግዚአብሔር ጸባዎት ምድር ሁሉ በግርማው ሞልቷል፤ እግዚአብሔር በተቀደሰ መቅደሱ አለ፤ ዙፋኑም በሰማይ ነው፤ ትሑትና የተዋረደ መንፈስ ላላቸው ግን ቅርብ ነው። አዝነው የሚናዘዙትን ይስማል፤ ጸሎታቸውንም ያደምጣል፤ ስለዚህም በእምነት ወደ ጸጋው ዙፋን እንቅረብ፤ ኃጢአታችንንና ዕዳችንንም እንዲህ ብለን እናሰታውቅ።

እኔ ችግረኛና ኃጢአተኛ፣ በኃጢአትም የተለወድሁ ሰው፣ ጌላም በዘመኔ ሁሉ በብዙ ዐይነት ኃጢአት አንተን የበደልሁ፣ በፍጹም ልቤ ኃጢአቴን በፊትህ እናዘዛለሁ። እቤቱ ቅዱስ፣ ጸድቅ እምላክ፣ ፍቅር የሞላበህ አባት ሆይ፤ አንተን ከሁሉ አብልጠና ባልንጀራዬንም እንደ ነፍሴ እንዳልወደድሁ አስታውቅሃለሁ፤ በሐሳብ፣ በቃል፣ በግብር አንተን በደልሁ፤ ቅዱስ ትእዛዛትህን ተላለፍሁ፤ ስለዚህም እንደ ጸድቅህና እንደ ኃጢአቴ መጠን ብትፈርድብኝ የዘለዓለም ኩነኔ እንደሚገባኝ ዐውቃለሁ።

አሁን ግን ፍቅር የሞላህ ለማያዊ አባት ሆይ፤ ወደአንተ ለሚመለሱ፣ ወደ ምሕረትህና ወደ መድኃኒታችን ወደ ኢየሱስ ክርስቶስ ምግባርም በሕያው እምነት ለሚጠጉ ሁሉ፣ በኃጢአታቸው ለሚናዘዙ ኃጢአተኞች በየዋሃትና በጸጋህ ልትቀበላቸው ተስፋ ለጥተሃል፤ የበደሉህን ሁሉ ይቅር ትላቸዋለህ እንጂ በኃጢአታቸው ከቶ አትቂጣጠራቸውም።

እኔ ችግረኛና ኃጢአተኛም ይህንኑ የማይመረመር ጸጋህንና ስጦታህን እምነቴ እድርጌ፣ ለቅዱስ ስምህ ምስጋና ክብር ብለህ በዚሁ እንድታዘንልኝና እንድትምረኝ፣ ኃጢአቴንም ሁሉ እንደምትተውልኝ በተስፋህ እምኔ እለምንሃለሁ።

ሁሉን የሚችል ዘለዓለማዊ እምላክ በማይመረመር ትልቅ ምሕረቱ ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ምግባር ብሎ ኃጢአታችንን ሁሉ ይቅር ይበለን እሜን። ኑሮዎችንና እካሄዳችንን ሁሉ እንድናቀና ጸጋውን ይሰጠን፤ እሜን። ከዚች ከምታልፈው ሕይወት በጌላም በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ የዘለዓለም ብዕዕና ያካፍለን እሜን።

እርሱ ኃጢአታችንን ሁሉ ይቅር እንደሚልልን የታመነ ነው፤ ይህም ስለ ዓለም ሁሉ ነው እንጂ በተለየ ስለ እኛ ኃጢአት ብቻ አይደለም፤ 1ዮሐ. 2፡1-2።

ጸሎት

አቤቱ ቸርና ርኅሩኅ፡ ጸድቅና ቅዱስ ለማያዊ አባቱ ሆይ! አስቀድሜ በአንድ ልጅህ በኢየሱስ ክርስቶስ ስለ ሰጠኸኝ ጸጋና የኃጢአት ይቅርታ በጣም አመሰግንሃለሁ። ነገር ግን ይህ ብቻ ኅሊናዬን አያሰርፍልኝምና ያንተውን ስጦታ በምግባሬ እንድገልጸው ሕይወቴን በሞላ ለአንተ ቀድላት! ለማያዊ ኃይልህም አልብሳት።

ቸር አባት ሆይ! እኔን ኃጢአተኛ ባርያህን ሰኔ የማይገባው ለጋሥነትህና መሐሪነትህ ከሞት ወደ ሕይወት አሻግሮ በአንድነትህ ውስጥ አስገብቶ ስለ አስደሰተኝ እጅጉን አመሰግንሃለሁ። ይኸውም ጸጋህን በውስጤ ስለ ሞላህ ወለን የሌለው ምስጋናና ውዳሴ ይጎርፋል። ቸር አባት ሆይ! እኔ ለዚህ የገዛ ነፍሴ ጥልቅ የሆነው መሻትዋ እንዴት እንደሚገባው ከቶ እሳውቀውም።

አንተ ግን ለፍጥረትህ ሁሉ ሲያንጻጸቁ የሚያስፈልጉትን ነገሮችና ስጦታዎች አውቀህ ትሰጠዋለህ። እኔ ለዚህ ከአንተ ለተገኘችው ነፍሴ እንደአንተ አድርጌ አፈቅራት ዘንድ ከቶ አይቻለኝም። አንተ ወሰን የሌለው ፍቅር የሞላህ ፈጣሪዬ፣ በህላዌ ስላቆምከኝ በሙሉ ልቤና ኅሊናዬ አንተን ወድጀና ታዝዜህም ቢሆን ኑሮ ነፍሴን እወዳለሁ ማለት ይቻለኝ ነበር። ይህችም ፍቅር አንተ ነህና ነፍሴም አንተን ብቻ የምትናፍቅና ከአንተ ከፈጣሪዋ ብቻ የምትጣበቅ ልብ ስለ ሰጠኸኝ አመሰግንሃለሁ።

ጌታዬና አምላኬ ሆይ! አንተ ለኔ፣ ሕይወትህ በሕይወቴ፣ መንፈስህም በመንፈሴ፣ ሁለንተናዬ አንተ ብቻ ነህና! እኔም አንተን ወሃቤ ሕይወታትን እንጂ ምድራውያት ሀብታትን ለጠኝ ብዬ አልለምኸም። የልቤ ጥማትም አንተን ብቻ ሊያገኝ ነው የሚረካልኝና፣ ለአንተ ቤት (ማደሪያ) እንዲሆንህ ብለህ ስለ ፈጠርኸው፣ ከቆሻሻነቱ ሁሉ በመንፈስህ ጠርገህ አንተ ከምትጠሳውም ሁሉ አስጥለህ አንተ ዕረፍበትና ለዘሰዓለሙም ነግሠህበት ኑር! አሜን።

አንተ ቸር መምህራ ሆይ

ይህ የዛሬው ከአንተ እግር በታች መቀመጥ፣ ጌላ ወደ ለማያዊው ዙፋን ለመቀመጥ የሚያበቃ ሰለሆነ ከፍ ካለ ግርማ ካለው ምድራዊ ዙፋን ይልቅ በጣም የበለጠ መሆኑን ተረድቼዋለሁ። ስለዚህም ይህችን የለጠኸኝን ሕይወቴን በሞላዋ የተወደደች መሥዋዕት አድርጌ ይኸውና ከእግርህ ጫማ በታች አናራታለሁ። ጌታዬ ሆይ ተቀበለኝና አንተ በፈቀድኸው አገልግሎትህ አውለኝ። ነገር ግን አንድ ቅንጣት ዐፈር እንሥተህ በምላሌህ ሠርተኸኛልና፣ አንተ የኔ ነህ! እኔም የአንተ ነኝና የእጅህን ሥራ ችላ እትበለኝ! ከከፋ ሁሉም ጠብቀኝ፣ ወደ ፈተናም አታግባኝ! አቤቱ በመንግሥትህ ስትመጣ ዐስበኝ! አሜን።

ክብርና ግርማ ውዳሴና ምስጋና የአንተ ነውና
ለዘላለማዊ ዘላለም ለአንተው ይሁን አሜን።

ዓመት አልቆየም መጽሐፉም ታትሞ ወጣ። ጠዋት ቁርሰ ሰንበላ የሆነ ሰው ውጭ ሊጣራ ሰማን፤ አባቴን ጣቢያ እንደሚፈሰጉ ነግሮ ይዟቸው ሄደ። አባቴም ታሠሩ። በጨርቅ የተቋጠረ ምሳ ተሸክሜ እስር ቤት ሳመላልስ ትዝ ይለኛል። በዋሰ ተፈትተው ቤት ቢመሰሉም አንኳ፤ የታተመው «ተግሣጽና ምክር» መጽሐፍ በጠቅላላ ተይዞ የትም አንዳይሸጥ ጥብቅ ትክክል ተላለፈ። በአባቴም ላይ «ቤተ ክርስቲያንን ተሳድሷል» የሚል ክስ ተመሥርቶባቸው ፍርድ ቤት ቀረቡ። ጉዳዩ ይግባኝ አየተባለ ከዓድዋ ወደ መቀሌ፤ ከዚያም አዲስ አበባ ከጠቅላይ ንጉሠ ነገሥት ፍርድ ቤት ድረስ ደረሰ።

ተግሣጽና ምክር በፕሮቴስታንትና በኦርቶዶክስ ሃይማኖት መካከል ባሉት ልዩነቶች ቢያተኩርም አንኳን በጣሙን የሚዘልፈው መሠረተ ሃይማኖቱን ሳይሆን ልማድ ይዘው ተሃይማኖትን ተመርኩዘው በቤተ ክርስቲያኑ የነበሩትን ጉልህ ጥፋቶችን ነው።

አቶ ዘመንፈሰ ቅዱስ ከጠቅላይ ንጉሠ ነገሥት ፍርድ ቤት ቀርበው ምንም ጠበቃ ይሁን ነገረ ፈጅ ሳይፈልጉ በአንድ አጃቸው መጽሐፍ ቅዱስ ይዘው፤ ሰሌላው ጥቅሶችን አያወጡ በመጠቁም፤ ከመላው የቤተ ክህነት መሪዎች ጋር ፊት ለፊት፤ ዐይን ለዐይን ተፋጥጠዋል። በኋላም ከጃንሆይ ችሎት ፊት ቀርበው ንጉሡ «ብሉ እንጂ መጽሐፍ ቅዱስ ጠቅሶ ይኸው ይከራከራችኋል፤ ከመጽሐፍ ቅዱስ ጠቅላችሁ ነው መልሰ መስጠትና መርታት...» ቢሏቸው፤ አጥጋቢ ጥቅስ አቅርበው ሊከራከሩና ሊረቱአቸው አልቻሉም። በዚህ ጊዜ ጃንሆይ «አንግዲያውስ በቂ መልስ ከሌላችሁ የተያዘው መጽሐፍ ነጻ እንዲሰቀቅ አገዝናል። መልስ አለን የምትሉ ከሆነ መጽሐፍ ጽፋችሁ ዓጸፋውን መልስ ሰጡት፤ አሰካሁን ለተጉላላው እናንተ በግዳችሁ ትከፍሉታላችሁ።» ብለው ፈረዱላቸው።

ልጃቸው ገ/ኢ ጉርፋ።

ወንድሞቼ አንባቢዎች ሆይ! አውነትን ግን አንኳን ከምድር በላይ አስረዋት ይቅርና ተከምድር በታች ቢቀብሯትም በድንጋይ መዝጊያ ተዘግቶ፤ በብርቱ ጥንካሬ ተሠርቶ በትጉሃን ዘበኞች በሚጠበቅ ጥልቅ ሕንጻ ውስጥም ቢዘግዋት፤ እከላፍ ሐሰተኞችም ቀብረው ሊይዟት ሰላልቻሉ፤ በሦስተኛው ቀኗ ተነሥታ ሁሉንም ከንቱ እድርጋ አሰክ ዛሬ ድረስ በአውነተኝነትዋ እየፎከረች፤ ዐዋቂዎች ነን የሚሉ ሰዎችን ለታላፍራቸው ትኖራለች፤ ማቴ.27፤57-66፤ 1ቆሮ. 1፤18-22።

ዘመንፈሰ ቅዱስ አብርሃ

«ተግሣጽና ምክር» የተሰኘው ይህ መጽሐፍ ስመጀመሪያ
ጊዜ ታትሞ ከተጻፈ ከ1941 ዓ.ም ጀምሮ ብዙዎችን
አነጋገሯል፤ ከመንፈሳዊ እንቅስቃሴም ቀስቅሷል። በመጽሐፍ
መነሻነትም ብዙዎች የወንጌልን እውነት ተረድተዋል።
በታሪክ መልክ ብቻ ያውቁት የነበረውን የክርስቶስን
አዳኝነትም በትክክል አምነውበት ድኅነት ነፍሱን በእምነት
ሰመቀበል ችለዋል።

መጽሐፉ በተደጋጋሚ ታትሞ የተሠራጩ መሆኑ ይታወቃል
የመጨረሻው አትም ታትሞ ከወጣ ግን ከሦስት ዐመርተ
ዓመታት በላይ ተቋጥሯል። በዚያን ዘመን በነበሩ ሰዎች
እጅ ካልሆነ በቀር በተለይ በዚህ ዘመን ትውልድ እጅ
አይገኝም፤ . . . ስለዚህ ዛሬ ያለው ትውልድ ይህን
ተገንዘቦ ፣ ሲወርድ ሲሞረድ በመጣው ልማድ የያዘውን
ሃይማኖት በመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት መሠረት
እንዲመረምርና እውነተኛውን ነገር ከሐሰተኛው እንዲለይ
መርዳት ተገቢ ሆኖ በመገኘቱ ተግሣጽና ምክር እንደገና
እንዲታተም አስፈልጎልን።

ስለ ተግሣጽና ምክር ፕሮፌ ወይም አስተያየት ቢኖርዎ
በፖ.ሣ.ቀ. 8109
አዲስ አበባ ሲትዩታያ
ብስው መላክ የሚችሉ መሆኑን በትህትና እንገልጻለን